

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Best Selling Author

MELODY
ANNE

The
Billionaire
Wins
the
Game

Billionaire Bachelors
Book One

Over
Two
Million
Books
Sold

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Dışarı çıkar çıkmaz ona doğru döndü, son birkaç saattir biriken tüm öfkesini açığa çıkarmaya hazırdı.

"Bak..." sözünü tamamlayamadı. Adam aniden onu kollarının arasına aldı ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

O kadar afallamıştı ki, adamın dudakları onunkileri okşarken yaklaşık üç saniye boyunca kaskatı durdu.

Sonra, bırakın onun kim olduğunu, kim olduğunu bile unuttu ve onun içinde eridi.

Artık protesto ya da öfke düşünceleri yoktu. Daha önce hiç ayakları yerden kesilmemişti ama her şeyin bir ilki vardı. Vücudu alev alev yanıyordu ve bu hissin hiç bitmesini istemiyordu.

Kolları adamın boynuna dolandı ve dudakları davetkâr bir şekilde açılarak adamın ağzına tam erişimine izin verdi. Dudakları artık morartmak yerine okşayarak yumuşadı. Kolları sırtında aşağı yukarı hareket ediyor, vücudunu onunkine göre şekillendiriyordu. Yeterince yaklaşmadığını hissediyordu.

Nefes alamıyordu ama oksijene de ihtiyacı yoktu. Sadece onun vücuduna bastırmasına ihtiyacı vardı. Sadece dudaklarının sihrini sürdürmesine ihtiyacı vardı. Midesinde milyonlarca kelebek uçuşuyor ve dudaklarından elektrik kıvılcımları fırlıyordu.

Onu kaldırımda götürmeye hazırdı. Vücudu ve zihni onun için yanıp tutuşuyordu, o anda biri sorsa kendi adını bile hatırlayamazdı. Ona şimdi sahip olmalıydı. Kızın gömleğinin alt kısmını yukarı kaldırmaya başladı, kaldırımda durduklarını ve oradan geçmek isteyen herkesin görebileceğini unutarak...

Milyarder Oyunu Kazanır

Yazan: Melody Anne

Smashwords Baskısı Telif

Hakkı 2011 Melody Anne

Smashwords Sürümü, Lisans Notları Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez.

Bu e-kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu e-kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da kendi kullanımınız için satın almadıysanız, lütfen Smashwords.com'a geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

Melody Anne tarafından yazılan kitaplar

*Milyarder Oyunu Kazanır *Milyarderin Dansı

*Milyarder Düşüyor

*Milyarderin Evlilik Teklifi + Kodamanın İntikamı

+Tycoon'un Tatili

+Kralın Teklifi

=Gece Yarısı Ateşi - Kara Meleğin Yükselişi, Birinci Kitap +Kraliyet Ailesi Bilinmiyor

Çok Yakında: Geceyarısı Ayı - Kara Meleğin Yükselişi, İkinci Kitap
Melody'yi Facebook'ta facebook.com/authormelodyanne adresinde görün
Melody'nin Web

Site: www.melodyanne.com

Önsöz

"Bu doğru değil Katherine!" Joseph yumruğunu masaya vurarak yemek takımlarının sallanmasına neden oldu.

"Bu çocuklar bizi dinlemiyor, bir tanesi bile. Artık gençleşmediğimizi görmüyorlar mı? Yıllar önce dizlerimin üzerinde zıplayan torunlarım olmalıydı." Katherine kocasının söz dinlemeyen çocuklarından yakınmasını dinlerken kendi kendine gülümsedi.

Söylediklerinin boş sözlerden başka bir şey olmadığını biliyordu. O da çocuklarını en az kendisi kadar seviyordu.

Yine de bebek tutan kadınların eve mükemmel bir katkı sağlayacağı konusunda ona katılması gerekiyordu. Her zaman torunlarını sallamayı ve yeni yürümeye başlayan çocukları kovalamayı hayal etmişti.

Katherine kocasını uyardı: "Joseph, bir daha bu işlere karışsan çocukların seni evlatlıktan reddedeceklerini biliyorsun," dedi.

"Eğer bu torun meselesi hakkında bir şeyler yapmazlarsa onları evlatlıktan reddedeceğim," diye homurdandı, ama sesinde hiçbir inanç yoktu.

"Geçen yıl emekli olduğundan beri çok fazla boş vaktin oldu Joseph Anderson. Çocukların hepsine zaten çok fazla sorumluluk yüklendi. Tabaklarına daha fazlasını eklemek istediğinden emin misin?" diye bitirdi, cevabı zaten biliyordu.

"Çocuklar aşk ve evlilik için hazırlar. Sadece biraz yardıma ihtiyaçları var." Karar verilmişti. Noel'den önce boş evinde en az bir torunu olacaktı.

Katherine, inatçı kocasının fikrini değiştirecek hiçbir şey söyleyemeyeceğini bildiği için iç çekişini bastırdı. Oğullarının bu özelliği nereden edindiğini sanıyordu? Kusurlarına rağmen kocası da dahil olmak üzere hiçbirini daha fazla sevmesi mümkün değildi.

Joseph gür sesiyle, "Lucas ilk olacak," dedi ve Katherine'i daldığı hayallerden uyandırdı.

"Ona mükemmel bir gelin buldum bile."

Yusuf yüzünde çok memnun bir ifadeyle sandalyesinde arkasına yaslandı. Sonunda kendisini meşgul edecek bir projesi ve ödül olarak da torunları vardı. Pazartesi sabahı Lucas'ı çılgın maceralar bekliyordu.

Birinci Bölüm

"Bunu yapabilirsin. Oraya tam bir güvenle gidin. Bu ailenin Bill Gates ve Donald Trump'ın toplamından daha değerli olması kimin umurunda? Sen Bu pozisyon için işe alındınız ve bu işe ihtiyacınız var. " Amy Harper asansörle yirmi beşinci kata çıkarken kendi kendine ders vermeye devam etti.

Kaçan birkaç tutam altın sarısı saçını, gereklilikten çok gerginlikten dolayı yüzünden uzaklaştırdı. Kendini ortalama bir görünüşe sahip olarak görüyordu ve aslında kendisine bahsedilen varlıkları küçümsemeye çalışıyordu. Saygı görmek istiyordu, annesi gibi arzulanmak değil. Uzun saçları vardı ve kesmeye bir türlü cesaret edemiyordu, ancak dışarı çıktığında saçlarını her zaman hoş olmayan bir şekilde topuz yapıyordu.

Kıvrımlarını her zaman dünyadan saklamıştı. Eski bir erkek arkadaşının deyimiyle tüm doğru yerlere sahipti. Yeşil gözleri hissettiği her duyguyu ele veriyordu ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ölümcül bir kusur olarak gördüğü şeyi ortadan kaldırmayı başaramıyordu.

Lucas Anderson için yönetici sekreteri olarak işe alındığına hâlâ inanamıyordu. Seattle Washington'ın bin mil yarıçapında yaşayan herkes Anderson'ların kim olduğunu biliyordu.

Şirketlerinin birçok farklı bölümü vardı ve bu da çok geniş bir kadro gerektiriyordu. İnşaat ve çiftçilikten üst düzey kurumsal devralmalara kadar her şeyle ilgileniyorlardı. Merkezleri ABD'de olmasına rağmen, dünyanın her yerinde iş yapıyorlardı ve o da tüm bunların bir parçası olmaktan heyecan duyuyordu.

Asansörle yukarı doğru uzun bir yolculuk yaparken aklı bir önceki hafta iş görüşmesine gittiği günlere gitti.

Aile reisiyle yaptığı görüşme onu korkutmuştu ama gerçekten iyi bir adam olduğunu anlamıştı. Nazik biriydi ve eğer onunla milyon dolarlık malikanesi yerine bir kafede tanışmış olsaydı, kraliyet ailesinden daha değerli olduğunu bile bilmeyecekti.

Onun evine katı bir adamla çok resmi bir görüşme yapmayı umarak gitmişti. Gerçek onu hoş bir şekilde şaşırtmıştı. Adam onu evinde ağırlamıştı ve özgeçmişinde yazandan çok bir insan olarak onunla ilgileniyor gibiydi. Üniversiteden yeni mezun olduğu ve girdiği diğer işlerin kurumsal işler olmadığı düşünülürken bu iyi bir şeydi.

Joseph'le ilk olarak son sınıfın sonlarına doğru bir üniversite fuarında tanışmış ve Joseph ona kartını verip mezun olduktan sonra aramasını söylemişti. O da öyle yapmış ve Joseph onu hayal edebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde mülakata almıştı. Bunun, sınıfının ilk yüzde beşi içinde mezun olmasından kaynaklandığını düşünmüştü.

Asansörün geliş zilini çalmasıyla Amy şimdiki zamana geri döndü. *"Bu işi batırma Amy."*

Eğer her şey yolunda giderse gelecek yıl Noel'de çok istediğin o çocuğa sahip olabilirsin." Kendisini cesaretlendiren son sözleriyle birlikte derin bir nefes aldı ve kapıların açılmasını bekledi.

Yirmi beşinci kata adım attığında bir an için korkudan felç oldu. Burası şimdiye kadar gördüğü en güzel ofisti. Kapılar, yuvarlak kiraz ağacından bir masanın bulunduğu devasa bir lobi alanına açılıyordu. Masanın arkasında Amy'nin olmayı umduğundan çok daha becerikli görünen göz alıcı bir sarışın vardı. Öne doğru adım attıkça kendini giderek daha rüküş ve yetersiz hissediyordu.

Masanın arkasında, ofislerin olduğunu tahmin ettiği sağ tarafta bir koridor vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kadın Amy'ye.

Amy geçici felç halinden kurtuldu ve öne doğru yürüdü. "Evet, ben Amy Harper. Bay Anderson'ın yeni yönetici sekreteriyim. Bugün başlıyorum," diye sözlerini olabildiğince kendinden emin bir şekilde tamamladı.

Kadın bir süre boş boş ona baktı ve sonunda telefonuna uzandı. "Bayım.

Anderson, Amy Harper burada, yeni yönetici sekreterin olduğunu söylüyor." Birkaç dakika durakladı, "Tamam... evet efendim."

Telefonu kapattı ve Amy'ye döndü, "Bay Anderson zaten bir yönetici sekreteri olduğunu ve yeni birini işe almadığını söylüyor. Ayrıca, eğer ailesi hakkında başka bir haber yapmaya çalışan bir muhabirseniz, tüm cevaplarının yorumsuz olduğunu söyledi." Kadın Amy'ye küçümseyerek baktı ve sonra "iyi günler Bayan Harper" dedi.

Amy'ye bir kez daha bakmadı. Sadece bilgisayarına doğru döndü ve Amy odada yokmuş gibi davrandı. Ona göre Amy kovulmuştu.

"Affedersiniz," dedi Amy sekreterin isim levhasına bakarak. "Shelly, geçen hafta Bay Anderson'la görüştim. Saat tam sekizde ofiste olmamı söyledi, o yüzden tekrar kontrol etmek isteyebilirsiniz," dedi biraz daha güçlü bir sesle. Shelly, rahatsız edici kadının hâlâ orada olmasına şaşırılmış gibi başını kaldırıp baktı.

Tam o sırada asansörün zili çaldı ve içeri mavi gözleriyle gülümseyen yaşlı bir kadın girdi. "Sen Amy olmalısın. Geç kaldığım için özür dilerim. Bir araba kazasının arkasına takıldım," dedi kadın yaklaşırken. "Benim adım Esther ve bu hafta sizinle birlikte çalışacağım, hepinizi kendi başınıza kalabilmeniz için eğiteceğim. Joseph beni aradı ve yerime mükemmel birini bulduğunu söyledi," dedi sesinde mizah vardı.

Amy derin bir nefes aldı ve işin gerçekten de sadece hayalinde olmadığına dair bir rahatlama hissetti.

"Seninle tanışmak çok güzel Esther. Shelly iş olmadığını söylediğinde biraz gerilmiştim," diye bitirdi sözlerini, sekretere göz ucuyla bile bakmadan.

Esther onaylamayan bir ifadeyle söz konusu kadına baktı. "Geçici olarak buradaki telefonlara bakıyor ve emekli olacağımı bilmiyordu. Ben

İletişim eksikliği için özür dilerim," dedi. İkisi arasında kaybolan bir aşk olmadığı çok açıktı.

"Benimle gelin, size yeni ofisinizi göstereyim. Çok hoşuna gidecektir ama herhangi bir değişiklik yapmak istersen lütfen çekinme. Eminim Joseph'in de size söylediği gibi orada uzun saatler geçireceksiniz, bu yüzden sizin için rahat olması gerekiyor." Koridorda yürüdüler ve büyük bir meşe kapıdan geçerek devasa bir ofise girdiler. Binadaki her şey ortalama bir binadan çok daha büyük ölçekte mi yapılmıştı? Arka duvarda yerden tavana kadar uzanan pencereler vardı ve sabahın ilk ışıklarının içeri girmesine izin veriyordu. Doğal ışık için minnettardı.

Odanın ortasında üç taraflı kocaman bir masa vardı. Masanın üzerinde son model bir bilgisayar ve taşan bir giriş çıkış kutusu vardı.

"İçeri gel, içeri gel. Oturun. Başlamak için neye ihtiyacın olduğunu sana göstereceğim ve bir bakmışsın kendi başına mükemmel bir iş çıkarmışsın," dedi Esther nazikçe.

İki kadın sabahın geri kalanında birlikte çalıştılar. Amy kendini biraz bunalmış hissediyordu ama Esther'in arkadaşlığından gerçekten keyif alıyordu ve yaptıkları bazı işleri kavramaya başlamıştı. Öğle yemeğinden sonra Esther'e pozisyon için gerçekten yeterli olmadığını itiraf edecek kadar rahat hissetti, ancak çok hızlı öğrenen biriymi ve sistemleri öğrenmek için gece gündüz çalışacaktı.

Esther, Joseph'in onda bir şeyler gördüğü ve sadece en iyileri işe aldığı konusunda ona güvence verdi.

"Esther, Niles raporlarına ihtiyacım var lütfen ve günün geri kalanındaki randevularımı iptal edebilir misin? Babamın evine gelmem gerekiyor." Amy, hayatında gördüğü en çarpıcı adam kapıdan içeri girerken başını kaldırıp baktı. Adam elindeki kâğıda bakıyordu, bu da Amy'ye onu tepeden tırnağa gizlice inceleme fırsatı verdi.

İlk fark ettiği şey adamın boyuydu. Geniş, güçlü görünen omuzlarıyla en az 1.80 boyunda olmalıydı. Kıvrak kasları, koyu renkli ve özel dikim olduğu belli olan iş takımının içinden bile rahatlıkla görülebiliyordu.

altın rengi bronzluğunu açıkça vurgulamak için çalıştı. GQ dergisi için yapılan bir fotoğraf çekiminden çıkmış gibi görünmesini sağlayan kıyafet, gevşetilmiş bir kravatla tamamlandı.

Saçları koyu kahverengiydi ve sanki bütün sabah elini saçlarında gezdirmiş gibi görünüyordu. Bir sonraki anda nihayet başını kaldırdı ve masmavi gözleri onun şaşkın yeşil gözleriyle buluştu.

"Özür dilerim Esther, burada seninle birlikte birinin olduğunu

bilmiyordum." "Merhaba, ben Lucas Anderson," diye sözlerini bitirdi ve elini ona uzattı.

Lucas insanları okuma yeteneğiyle tanınırdı. Şirketler dünyasında bu kadar başarılı olmasının nedeni buydu. Kadın ona bakarken gerginlikten arzuya kadar sayısız duygu arasında gidip geliyor gibiydi. Kadın adamın merakını uyandırıyordu.

Kadın sessizce oturduğunda, adam kaşlarını kaldırarak ona soru sordu. Kızın yüzü kırmızının güzel bir tonuna döndü ve sonunda göz temasını kesti.

Kendini tanıtmasını beklediğini fark ederek ayağa kalktı ve ona elini uzattı, "Merhaba, ben Amy Harper." Parmakları onunkilere dokunduğu anda Lucas bir yıldırımın birleşen parmaklarından geçerek kasıklarına doğru hızla ilerlediğini hissetti. Güzeldi elbette ama her gün temas halinde olduğu diğer pek çok kadın da öyleydi. Hiçbiri sadece ellerinin dokunuşuyla bile onu elektriklendirecek güce sahip değildi.

Lucas Esther'e doğru döndü ve aynı anda Amy'nin elini bıraktı. "Misafiriniz gittiğinde ofise gelip birkaç şeyi halledebilir misiniz?" dedi ve sonra arkasını döndü.

"Baban seninle hâlâ konuşmadı mı Lucas?" Esther onu durdurarak sordu.

"Benimle ne hakkında konuştun?"

"Geçen ay size ihtarnamemi gönderdim ve babanızın sizin için yeni bir asistan işe alacağını söyledim" dedi.

"Geçen ay sana daha uzun süre kalmana ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Meselenin hallolduğunu sanmıştım," dedi biraz fazla sert bir şekilde.

"Lucas, sakın benimle bu ses tonuyla konuşmaya kalkma. Seni bezden başka bir şey giymeden etrafta koştururken gördüğümü unutma. Baban emekli olduğunda, sen yerleşir yerleşmez ayrılacağımı biliyordun. Sorunsuz bir geçiş yapmanı sağlamak için kalmaya devam ettim ama şimdi emeklilik sırası bende. Bu şirketi seviyorum ama baban gibi bazen en iyisi işlere devam etmek ve yeni bir nesil getirmektir."

"Yanlış anlaşılma için özür dilerim. Yerine uygun birini bulabilmem için bir ay daha çalışabilir misin? Sana rahatsızlık verdiğini bildiğim için maaşını iki katına çıkaracağım," diye yalvarırken Amy'nin odada olduğunu bile unutmaya çalışıyordu.

"Baban mülakatları çoktan yaptı ve Amy yeni asistanın oldu. Sabahtan beri onu eğitiyorum ve harika bir iş çıkarıyor," diyerek sözlerini bitirdi ve Amy'nin sırtını sıvazladı.

Birdenbire Amy bir kez daha onun tüm dikkatini üzerine çekti. Adam gözlerini tekrar ona çevirdiği anda midisinin bulandığını hissetti. Adamın gözlerinde yangın tehlikesi yaratacak kadar sıcaklık vardı. Daha önce hiçbir erkeğe bu kadar güçlü bir tepki vermemişti ve içinden geçen yabancı duygulardan memnun değildi.

"Bu konuyu babamla konuşacağım ama mülakatlar hakkında bilgilendirilmem gerekirdi. Yeni pozisyonunuzda fazla rahat olmayın Bayan Harper," diye son derece otoriter bir şekilde konuştuktan sonra kapıyı gereğinden biraz daha sert bir şekilde kapatarak hışımla geri döndü.

"İşe alındığımı bildiğini sanıyordum. Ayrılacağını bile bilmiyordu," dedi Amy sesinde endişeyle. Hayalindeki işi daha başlamadan kaybediyor olabilirdi.

"Şimdi hiçbir şey için endişelenme Amy, her şey yoluna girecek." İşlerine daldılar ve olay arka plana atıldı, hala oradaydı ama şimdilik bir kenara bırakıldı.

"Baba, sen bana haber vermeden bir şeyler yaparken benim bu şirketi yönetmemi nasıl bekliyorsun?" Lucas babasının önünde, ailesinin evindeki salonda bir ileri bir geri volta atıyordu.

"Evlat, ayrılırken sana Esther'in sen yerleştikten sonra emekli olacağını söylemiştim. Onun yerine geçecek kişiyle ilgileneceğimi de söylemiştim. Bunu unutmuş olman benim suçum değil. İstifasını ciddiye almaman da Esther'in suçu değil," dedi babası.

"Baba, bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum. Sadece bu sefer ne olduğunu anlayamıyorum ama kendi personelimi işe alabilecek kapasitedeyim," diye hayal kırıklığıyla konuştu. Adam makul davrandığında onunla tartışmak çok daha zordu. "Şirket başkanının kendi ofisinde neler olup bittiğini bilmemesi pek de iyi görünmüyor," diye sözlerini tamamladı.

"Evlat, yaklaşık otuz kişiyle görüştüm ve Bayan Harper açık ara en nitelikli adaydı.

İnanın bana, onunla hiçbir sorun yaşamayacaksınız. Onu sana göndermeden önce kapsamlı bir şekilde kontrol ettim." Oğlu, aslında onu müstakbel gelini olarak incelediğini ve okulda çok başarılı olmasına ve büyük olasılıkla ofiste olağanüstü bir iş çıkaracak olmasına rağmen yönetici asistanı olarak niteliklerini daha az önemseyebileceğini bilmiyordu.

"Tamam, nasıl çalıştığını göreceğim ama benimle sağlıklı çalışmazsa onu kovarım ve bir sonraki kişi benim bulacağım biri olur, sen değil" dedi.

"Elbette Lucas," diye hemen kabul etti babası. "Şimdi diğer işlere geçelim," dedi işine geri dönmekten önce. Lucas ofise döndüğünde herkes gitmişti. Odada hâlâ Amy'nin kokusunu alabiliyordu. O

işe alınmasının işe yaramayacağına dair bir his vardı. Yeni çalışanın başına beladan başka bir şey açmayacağını hissediyordu.

Yapacak çok işi vardı, bu yüzden bağlantılı kapılarından geçerek Amy'nin yeni ofisini küçük gösteren kendi ofisine girdi, tabii bu mümkünse. Koltuğuna oturdu ve bir dosya okumaya başladı, daha ne olduğunu anlamadan uyuyakaldı. Bu alışılmadık bir durum değildi. Kendi evinde olduğu kadar ofisinde de uyurdu.

Lucas'ın erkek kardeşleri büyürken onunla alay eder, bir gencin bedeninde altmış yaşında bir adam olduğunu söylerlerdi. Onunla alay etmeleri umurunda değildi. Hedefleri ve sorumlulukları vardı ve eğer bu çoğu gencin ilgilendiği şeylerle ilgilenmediği anlamına geliyorsa, öyle olsun. Şimdi nerede olduğuna bir bakın.

Dünya çapında saygı duyulan bir şirketin başındaydı ve çoğu insanın hayal bile edemeyeceği kadar çok şeye sahipti.

Amy asansörden indiğinde kendini oldukça iyi hissediyordu. Kısa bir süre önce bindiği ilk asansörden ne kadar da farklıydı. Bir ay uçup gitmişti ve eğer kendisi de öyle düşünüyorsa, işinde iyi gidiyordu.

"Amy, gel de biraz pasta ye," diye seslendiğini duydu Esther'in. "Bu benim emeklilik partim." Amy başını kaldırdığında ön ofisin etrafında yüzlerce insanın toplandığını gördü. Herkes sohbet ediyor ve pasta yiyordu.

"Amy canım, nasılsın?" Bu sözler Joseph Anderson'dan geldi. Yanına geldi ve kolunu Amy'nin omuzlarına doladı.

"Bu harika Bay Anderson. Bana bu fırsatı verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim." Başka ne söyleyeceğini bilemediği için utangaç bir ifadeyle ekledi.

"Saçmalama kızım, bu pozisyonu hak ettin. Esther tam olarak uyum sağladığını ve harika bir iş çıkardığını söyledi." İçtenlikle güldü.

"Şimdi benimle gel. Tanışmanı istediğim biri var." Kızın kolunu kendi koluna doladı ve onu odanın diğer ucuna sürükledi.

"Mike, Amy ile tanışmanı istiyorum. Kendisi Lucas'ın yeni yönetici asistanı," dedi aşırı yüksek bir sesle ve birkaç kafanın onlara doğru dönmesine neden oldu. Amy ilgi odağı olmaktan hoşlanmadığı için yüzünün ısındığını hissedebiliyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum Amy," diye yanıtladı Mike.

Joseph kıkırdayarak, "İkinizi bir süre sohbet etmeniz için yalnız bırakayım," dedi ve uzaklaştı. Amy kalıp Mike'la sohbet etti ve onun arkadaşlığını hoş buldu.

Mike normalde Amy'nin ilgisini çekecek türden bir adam değildi. Ortalama görünümliydi, takvimde yer alacak biri değildi, ama kesinlikle ikinci bir bakış atacak biriydi.

Esprî anlayışı vardı ve esprili bir sohbeti sürdürürdü. Güvenliydi.

Amy neredeyse bir ilişki arıyor olmayı dileyecekti, çünkü Mike çıkmaktan hoşlanacağı türden bir adam gibi görünüyordu. Kibirli değildi ve talepkâr da görünmüyordu. Kendi kendine iç çekerek bu düşüncenin geçip gitmesine izin verdi.

Odanın diğer ucunda Lucas yeni çalışanına hançer gibi bakıyordu. Onunla konuştuğunda hiç bu şekilde gülümsememişti. Elbette normalde ona emirler yağdırıyordu. Yine de onun başka bir erkeğe gösterdiği ilgiden hoşlanmamıştı ve Mike'ın gözlerinde gördüğü ilgi de hiç hoşuna gitmemişti. Lucas onu yavaşça aşağı yukarı süzerken bu ilgiyi anlayabiliyordu.

Babası onu Mike'la tanıştırtarak ne yaptığını sanıyordu? Herkes onun kadınları giysilerini değiştirdiğinden daha hızlı tükettiğini biliyordu. Birçok kadın onun sevgi gösterilerine kanmıştı ama Lucas adamın aklında tek bir hedef olduğunu biliyordu ve Amy'nin başarısız bir ofis aşkının sonuçlarına hazır olmadığından emindi.

Lucas onun umursamasına daha da sinirlenmişti. Kendini sadece endişelendiğini düşünerek teselli ediyordu çünkü eğer işten atılırsa iş performansı düşecekti ve bu da onu kovmak zorunda kalmasına neden olacaktı. O zaman da yeni bir çalışan almak için yoğun programından zaman ayırmak zorunda kalacaktı.

Babası ona yaklaştığında, tam oraya doğru fırlayıp kızın kolundan tutmaya ve onu sürükleyerek götürmeye hazırdı. "Nasılsın oğlum?" diye sordu fazla sinsice.

"İyi babam ve sen?" diye otomatik olarak cevap verdi, gözlerini Amy'den ayırmadan.

Joseph planının gayet iyi gittiğini düşünüyordu. Oğlu Amy'ye hızla aşık oluyordu ve o bunun farkında bile değildi. Joseph işleri biraz daha zorlayabilir ve hızlandırmaya yardımcı olabilirdi. Aşk oyununda kimse kaybedemezdi.

"Sence de Amy ve Mike birlikte iyi görünmüyorlar mı? Geçtiğimiz hafta biraz yalnız görünüyordu," dedi.

"Mike bir ahlaksız. Buna bir son vereceğim. İnsanların hayatına karışmayı bırakmalısın baba," dedi Lucas öfkeyle.

"Özür dilerim Lucas. Onunla ilgilendiğini bilmiyordum. Bir patronun çalışanıyla aşk yaşamaması gerektiğini biliyorsun," diye ekledi. Oğlunu iyi tanıyordu. Meydan okumaktan daha çok hoşlandığı bir şey yoktu.

"Onunla ilgilenmiyorum," dedi Lucas, babasını hiç de kandırmadan. "Sadece Mike'ın nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Onun kalbini kıracak ve sonra da işi etkilenecek. Ben sadece iş ortamını düşünüyorum." Bu veda sözleriyle birlikte ona doğru yürümeye başladı.

Joseph başının döndüğünü hissederek kendi kendine kıkırdadı. Evet, oğlu fena halde aşık oluyordu. Onun için mükemmel bir eş seçmişti.

"Amy, yapmamız gereken bazı işler var," dedi Lucas ona ve Mike'a yaklaştıkça. Mike'ın varlığını bile kabul etmemişti. Patronu üzmemek istemeyen Mike başka bir şey söylemeden sıvıştı. Amy ona olan saygısını bir parça yitirmişti. İçten içe iç geçirerek arkasını döndü.

"Evet efendim, özür dilerim. Hemen ilgileneceğim," diye cevap verdi Amy, ofisine doğru ilerlerken başı dik bir şekilde. Adamın sesinin neden bu kadar sinirli çıktığını anlamamıştı. Herkes partideydi.

Onu fırlatan o değildi ki.

Lucas onu ofise kadar takip etti, sonra da otururken tepesinde dikildi. "Ofis aşklarını sevmem, beladan başka bir şeye yol açmazlar," dedi en görkemli ses tonuyla ve bu da kızın ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Cevap vermeden önce sessizce ona kadar saymak zorunda kaldı.

"Öncelikle Bay Anderson," dedi dişlerini sıkarak, "sadece başka bir çalışanla sosyalleşiyordum. İkincisi, kiminle aşk yaşamayı seçtiğim sizi ilgilendirmez." Amy birdenbire yüzüne sadece birkaç santim yaklaşan kendi sesindeki asidi görünce şaşırdı. "Benim için çalıştığında söylediklerimi dinleyeceksin. Mike bir kadın avcısı ve seni bayat ekmek gibi kapı dışarı ettiğinde bunun sonuçlarıyla uğraşmak istemiyorum ve inan bana uğraşacak."

Kalbi hızla atmaya başladığında Amy ondan geriye doğru eğildi. Kalbinin tişörtünün altından bile görüldüğünden emindi. Adama duyduğu öfkeyi tamamen unutmuştu çünkü uzanıp onu yakalama dürtüsü çok baskındı. Lucas'ı istiyordu. Onunla ilgili her şey seks çılgınlıkları atıyordu ve eğer birkaç santim daha eğilip ağzına sahip olursa bunu memnuniyetle karşılayacaktı.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca onunla temasını kesemedi. İçinde sıvı sıcaklığın biriktiğini hissetti. *Uzaklara bak, uzaklara bak, uzaklara bak,* diye bağırdı kendine, sonunda başını çevirecek iradeyi bulana kadar, orada ne kadar süre yüz yüze durduklarını merak etti.

Ona ne kadar yakın olduğunu fark etmesi ve onu öpmek için duyduğu yoğun arzu Lucas'ı şok ederek dik durmasını ve ofisten uzaklaşmasını sağladı. Ne yapacağını düşünmeden kapıyı çarptı ve duvardaki resimlerin sallanmasına neden oldu.

Lucas kapıya yaslandı ve vücudunun normale dönmesini diledi. Üniversite günlerinden beri bir kadına karşı bu kadar büyük bir arzu duymamıştı. O zaman bile

daha fazla kontrol sahibi olduğunu biliyordu. Kadın göz temasını kesmemiş olsaydı, adam onu masasının üzerinde, her an içeri girebilecek yüzlerce çalışandan sadece birkaç adım ötede yakalayabilirdi.

Kesinlikle spor yapmanın ve bastırılmış enerjisinin bir kısmını harcamanın zamanı gelmişti. Özel asansörüyle aşağı indi ve günün geri kalanında Amy'den uzak durarak sadece e-posta yoluyla iletişim kurmayı tercih etti. Her ikisi için de bu şekilde çok daha güvenli görünüyordu.

İkinci Bölüm

Yeni işini öğrenirken Amy için zaman hızla akıp geçti. Lucas çoğu zaman uzaktaydı ve iletişim e-posta yoluyla yapılıyordu. Joseph ona yardım etmek için birkaç kez ofise uğradı ve saatlerce sohbet ettiler.

Lucas sarışın resepsiyon görevlisini kovmuş, bu da Amy'yi çok heyecanlandırmıştı çünkü kadın ofise her girip çıktığında ona hançer fırlatıyordu. Amy ona patronla ilgilenmediğini ve ona sahip olabileceğini haykırmak istemişti ama bir şekilde soğukkanlılığını korumayı başarmıştı.

Yeni resepsiyonist harika bir adamdı ve patron gittiğinden beri boş zamanı olduğunda onunla oturup her şey hakkında sohbet ediyordu. Onunla sadece birkaç haftadır çalışıyordu ve hızla en iyi arkadaşı olmaya başlamıştı.

Zili çaldı. "Amy hayatım, öğle yemeği vakti. Delirmeden önce buradan çıkmam gerek. Hadi biraz yağlı pizza ve soda içmeye gidelim," diye seslendi Tom'un enerjik sesi hoparlörden.

"Çıkmak üzereyim. Bay Anderson'a göndereceğim e-postayı bitirmem için bana beş dakika verin, sonra tamamen sizinim."

Amy ofisinden çıktı ve asansöre doğru giderlerken Tom kolunu Amy'nin beline doladı. Bir gözlemciye samimi bir an gibi gelebilecek bir şekilde ona doğru eğildiği sırada kapı açıldı ve Lucas açık kapıdan içeri adımını attığında gördüğü şey de buydu.

"Burada neler oluyor Amy?" diye bağırdı neredeyse. "Buranın bir iş yeri olduğunu unuttun mu? Ben birkaç haftalığına gidiyorum ve sen erkek arkadaşlarını buraya sokup çıkarabileceğini mi sanıyorsun? Ya ben müşteri olsaydım?" Sesindeki zorlukla bastırılmış öfke Amy'yi şaşırttı.

Tom kendi kendine gülümseyerek yeni patronunun göremeyeceği şekilde döndü. Patronun kıskanç olduğunu hemen anladı. *Bu kesinlikle ilginç.*

kendi kendine düşündü. Biraz eğlenmeye karar verdi, "Merhaba Bay Anderson, Bayan Harper ve ben öğle yemeği molamız için dışarı çıkıyorduk. Telefonları çoktan ayarladık ve bir saat içinde geri döneceğiz." Bu sözlerle onu asansöre çekti ve gittiler.

Lucas tepki vermeye vakit bulamadan kapılar kapandı ve onu sersemlemiş, biraz da kızgın bir halde bıraktı.

Onu ofislerine kadar sürükleyebilmek için neredeyse onları takip edecekti. Sadece yılların sıkı kontrolü onu olduğu yerde kalmaya zorlamıştı. Aslında yapmak istediği şey Tom'u pencereden aşağı atmak ve Amy'yi kollarına almaktı. Karasevdasından kurtulma umuduyla ondan olabildiğince uzak durmaya çalışıyordu ama Amy'nin ona bakışları da buna yardımcı olmuyordu. Bunun karşılıklı bir çekim olduğunu görebiliyordu ve Amy, Tom'un ona karşı olan hisleriyle savaştığı kadar, Tom'un da ona karşı olan hisleriyle savaşıyordu.

Gittikleri bir saat boyunca hiçbir iş yapmadan öylece oturdu. Ofisinin bir ucundan diğerine volta atıyor, sabırsızlıkla bekliyordu.

"Biliyorsun, öğle yemeği saatimizde yasadışı bir ilişki için gizlice kaçtığımızı düşünmesine izin verdin.

Bunun için cehenneme gideceğim," diye olabildiğince sert bir şekilde söylemeye çalıştı Amy, Tom'la birlikte otururken.

"Dayanamadım. Seni güzel benliğimin kollarında görünce yüzünde öyle ekşi bir ifade belirdi ki," diye kıkırdadı.

Amy, Lucas'la tanıştığı andan beri ona karşı duyduğu çekimle savaşıyordu. Onun kendisini istediğini biliyordu ama patronuyla ilişkiye girmenin gerçekten kötü bir fikir olduğunu da biliyordu. Zirveye giden yolda uyuyan kadınlardan biri değildi. Zaten o kurumsal barakuda kadınlardan biri olmaya yakın bile değildi. Bir gün hep istediği ailesine sağlam bir yuva sağlayabilmek için çok çalışıyordu. O asla

Çocuğa mümkün olan en iyi ev hayatını verebileceğinden emin olmadan dünyaya bir çocuk getirmek.

"Benden bir şeyler saklıyordun, biliyorsun. Patronun senin vücuduna aşık olduğunu bilmiyordum," diye devam etti Tom.

"Vücudumdan hoşlanmıyor," dedi. "Çalışanları da dahil olmak üzere her şeyi kontrol etmeyi seviyor. Biraz bekle, kiminle çıkabileceğini de o söyleyecek," dedi, durumdaki mizahı görmeye başlamıştı. İkisinin de kısa sürede aralarındaki çekimi atlatacaklarını biliyordu ve Tom'un yeni patronunun çok çekici olduğunu düşündüğünü ve odaya her girdiğinde nefesinin kesildiğini bilmesini hiçbir şekilde istemiyordu.

"Sevgilim, onun tipi olmadığını şimdiden söyleyebilirim, ne yazık ki," diye iç geçirdi, fazla dramatik davranarak. "Onu değiştirmeyi çok isterdim ama bazı erkeklerin gözü sadece kum saatinde oluyor. Zavallı ben, o iri yarı adamı her gün görüp hiç şansım olmadığı için kalp ağrısı çekmeye mahkumum."

Tom onu melankolisinden başarıyla çekip çıkarmıştı. Döndüklerinde Lucas'ın kötü ruh haline katlanmak zorunda kalacağını biliyordu ama şimdilik Tom'la harika bir öğle yemeği yiyorlardı.

İşlerini bitirdikten sonra dokunmamaya dikkat ederek ofise doğru yürüdüler. Amy o gün şansını daha fazla zorlama ihtiyacı hissetmedi. Patronu onun ofis fahişesi olduğunu düşündüğü için işini kaybetmek istemiyordu.

Daha oturamadan Lucas'ın ofisine çağrıldı. "Bayan Harper, lütfen buraya gelebilir misiniz? Bu öğleden sonra gözden geçirmemiz gereken pek çok şey var ve öğle yemeğinizi uzattığınız için geciktik," dedi Lucas'ın sesi dahili telefondan duyuldu.

Amy huzurlu gününün resmen sona erdiğini bilerek iç çekti. Dizüstü bilgisayarını topladı ve ofislerini birbirine bağlayan kapıya yöneldi. Yine de kendi kendine biraz homurdandı, çünkü öğle yemeğini uzatmadığından emin olmuştu ve aslında gerekenden yaklaşık on dakika önce geri dönmüştü.

Kız odaya girdiğinde Lucas başını kaldırıp bakmadı. Sessizce yere geçti ve masanın karşı tarafına oturdu. Birkaç dakika boyunca rahatsız edici bir sessizlik içinde oturdular. Kız kıpırdanmaya başladı ve bu onu daha da sinirlendirdi. Kampüste sarmaş dolaş yakalandığı için onu müdürün odasında oturan bir okul çocuğu gibi hissettirmeye nasıl cüret ederdi?

Lucas onun ofisine girdiği anda anlamıştı. Ses çıkarmadı ama kokusu onu içine çekti. Ne yaptığına dair hiçbir fikri olmamasına rağmen klavyedeki tuşlara basarken gözleri bilgisayar ekranına kilitlenmişti. Tek bildiği, milyonlarca dolar vermiş olabileceğiydi.

Er ya da geç bir yorum yapması gerektiğini biliyordu ama onu sandalyeden kaldırıp kendisinden başka bir erkeği unutmasını sağlamaya hâlâ çok yakındı. Onu masasının üzerine fırlatıp her ikisi için de bu işkenceyi sona erdirmeyi hayal ediyordu. Onu damgalayabilirdi ve ondan başka hiçbir erkeği düşünmezdi. Onun adını haykıracağı düşüncesi neredeyse onu mahvedecekti.

"Sana e-posta ile gönderdiğim Nielson raporunu bitirdin mi?" Sonunda konuştu ve onun sesini duyunca sıçradığını görmekten memnun oldu. Garip bir nedenden ötürü verdiği tepki onu rahatlatmıştı. Onu sinirlendirmesi hoşuna gitmişti. Onu başka neyin zıplatabileceğini merak ediyordu.

Lucas ayağa kalktı, masasının etrafından dolaşıp kenarına oturdu ve bacaklarının birbirine değmesine sadece birkaç santim kaldı. Kadının daha da dik oturduğunu fark etti, eğer mümkünse. Bacakları birbirine o kadar sıkı kenetlenmişti ki kas spazmıyla aniden ayağa fırlamamasına şaşırırdı.

Saatler gibi görünen ama aslında sadece saniyeler süren bir sürenin ardından Amy, dosyayı isteyeceğini tahmin ettiği için hiç konuşmadan dosyayı ona uzattı. Dosyayı ondan aldı ve parmaklarının birbirine değdiğinden emin oldu. Amy'nin kolunda tüylerin diken diken olduğunu fark etti.

Sorumluluğun tekrar kendisinde olduğunu bildiği için kendini çok daha iyi hissetmeye başladı. Dosyayı okuyormuş gibi yaptı, zaman ayırdı ve yakınlığın tadını çıkardı.

"Çok iyi," diye bir kez daha sanki odada birlikte oturduklarını unutmuş gibi sıçradı.

Ona bir şeyler hissettirdiğini kabul edemeyecek kadar güçlüydü ve merhamet dilemesine imkân yoktu. Tanıştıkları ilk günden beri onun hakkında bu kadarını anlamıştı. Eğer herhangi bir şekilde üzgün görünseydi, ondan uzaklaşacak iradeyi kendinde bulabilirdi ama gözlerinde parıldayan tutkuyu görebiliyordu ve nasıl hissettiğini biliyordu.

Lucas ağırlığını kaydırarak bacağının onunkine değmesine neden oldu. Kız orada donmuş bir şekilde oturuyordu. Hareket etmek istediği belliydi ama bunu fark edilmeden nasıl yapacağını bilmiyordu.

Ona bu kadar yakın oturmak çok sıcak geliyordu, bu yüzden ikisine de bir mola verdi ve biraz mesafe yaratmak için odada volta atmaya başladı. Sonunda dosya hakkında "Çok iyi iş," dedi. Bundan sonra rahat bir rutine girdiler ve öğleden sonrasının geri kalanında birlikte iyi çalıştılar.

Hava gerilim doluydu ama ikisi de odaklandıklarında iyi bir takım oluşturunyorlardı.

Onun gitmesine izin vermek istemedi. Etrafını saran kokusu hoşuna gidiyordu. Gözlerinin ona dikilip sonra başka tarafa bakması hoşuna gidiyordu. Kadının kıvrımlarının vücudunda yarattığı sarhoş edici gerginliğin tadını çıkarıyordu.

Lucas'a karşı duyduğu çekimi anlamıyordu. Kendine sürekli onun tipine katlanamadığını söylemek zorunda kalıyordu. Hayatında bir erkeğe ne ihtiyacı vardı ne de onu istiyordu. Hayatından gayet memnundu ve hiçbir erkeğin araya girip ona nasıl yaşaması gerektiğini söylemesini istemiyordu. O sadece başka bir adamdı, tıpkı ondan önce etrafındaki pek çok erkek gibi.

Asla patronu gibi zengin, benmerkezci bir milyarderi tercih etmezdi. Her zaman verdiği akıllıca kararlarla ve hedeflerine sadık kalmaya özen göstermesiyle gurur duyardı. Anlamsız bir ilişki yaşayarak özenle hazırladığı tüm planlarını altüst edemezdi.

O akşam saat beşte kapı çalındı. "İçeri gel," diye seslendi Lucas.

Tom hızla odaya girdi. Amy'ye doğru dönmeden önce, "Merhaba Bay Anderson," diye konuştu.

"Çıkmaya hazır mısın? Telefonları değiştirdim ve bir Bloody Mary ile sıcak kanat yemek için can atıyorum."

Lucas saate baktı ve sonra bu istenmeyen davetsiz misafir karşısında gözlerini kıstı. Gün nasıl olmuştu da ondan bu kadar uzaklaşmıştı? Amy'nin Tom'la bir şeyler içmeye gitmesini kesinlikle istemiyordu, onu yanında tutmak istiyordu.

Amy oturduğu yerden kalkmaya başlamıştı ki Lucas konuştu. "Bu gece bitirmemiz gereken çok fazla iş var Tom. Amy'nin happy hour'u kaçırması gerekecek," dedi onun hoşuna gitmeyecek kadar kaba bir şekilde.

"Sorun değil Tom, bu gece eve otobüsle giderim. Bugün beni buraya getirdiğin için gerçekten minnettarım.

Pazartesi görüşürüz." Ona özür dileyen bir gülümseme verdi ve sonra dizüstü bilgisayarında çalışmaya geri döndü.

"Tamam Hun, Pazartesi görüşürüz," diyerek ona göz kırptı.

"İyi hafta sonları Bay Anderson." Tom hızla dışarı çıktı ve Amy bir kez daha Lucas'la yalnız kaldı. Birkaç dakika boyunca Tom'un ardından özlemle baktı. Oturup bir şeyler içmeyi çok isterdi. Bütün öğleden sonra sinirleri gerilmişti.

Tom odadan çıktıktan sonra Lucas'ın ruh hali bir kez daha bozulmuş gibiydi. "Neden bugün işe kendi arabanla gitmedin?" Sonunda yirmi dakikalık garip sessizliğe son vererek sordu.

"Benim arabam yok. Genelde işe otobüsle giderim ama Tom benden çok uzakta oturmuyor, o yüzden son birkaç gündür birlikte araba kullanıyoruz.

birlikte. Yine de otobüse binmekle ilgili bir sorunum yok." Ona bir şeyler açıklamak zorunda kaldığı için içermişti.

"Seni geç saate kadar tuttuğum için bu gece eve bırakacağım," dedi sanki mesele anında çözülmüş gibi. Onun itaatinden başka bir şey beklemiyordu.

Cevap vermeden önce bir süre öylece oturdu. "Bu gece beni eve bırakmana ihtiyacım yok. Otobüse binmeye alışkın olduğumu söylemişim. İyi olacağım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Bunun tartışmanın sonu olmayacağını biliyordu ama patronu olsun ya da olmasın adamın kendisini ezip geçmesine izin vermeyecekti.

Kadının cevabı onu çileden çıkarmıştı. Onu eve bırakmayı teklif ettiğinde nasıl hayır demeye cüret ederdi! Kimsenin ona karşı gelmesine alışık değildi ve onu eve bırakmayı kabul etmektense otobüse binmeyi tercih etmesi onu gerçekten kızdırmıştı. Onunla birlikte olmak ona bu kadar mı itici geliyordu ki, bir an bile onun yanında kalmaya dayanamıyordu?

Nasıl hissettiği konusunda kafası zaten yeterince karışık ve gerçekten pişman olacağı bir şey söylemek istemiyordu, bu yüzden başka bir şey söylememeye karar verdi ama eğer kız gerçekten onun otobüse binmesine izin vereceğine inanıyorsa, o zaman onun sandığı kadar zeki değildi.

Kadın inatçı olabilirdi ama o kesinlikle ondan daha uzun süre dayanabilirdi. İnsanların onun için boyun eğmesine alışkındı. Onunla tartışmaya istekli birini bulmak biraz şaşırtıcıydı ama o kadar da nahoş bir şey değildi. Amy'nin kendisine her meydan okuyuşunda ondan biraz daha hoşlandığını fark etti ama küçük cadalozun o gece istediğini elde etmesine imkân yoktu, hele de söz konusu olan onun güvenliği ise.

Onun yorulduğunu görebiliyordu ama yine de üzerine iş yığmaya devam etti. Birincisi, onunla ata binmeyi reddettiği için hâlâ kızgındı ve ikincisi de sadece onunla birlikte olmak istiyordu. Geç saatlere kadar çalışmaya alışkındı ve farkına varmadan zaman ondan tamamen uzaklaştı.

"Bay Anderson, şikayet etmek istemiyorum ama saat gecenin on biri. Bunun gerçekten yapılması gerekiyorsa yarın gelebilir miyim?" diye sordu.

yorgunluğunu gösteriyordu. Öfkesinin sağduyusunun önüne geçmesine izin verdiği için kendini biraz suçlu hissediyordu. Normalde onu asla bu kadar geç saate bırakmazdı.

"Bütün bunları Pazartesi günü bitirebiliriz," dedi ona. "Hadi gidelim buradan." Hafta sonu çalışmasını çantasına yerleştirdi ve onunla birlikte ofisine yürüdü. Amy işini bırakıp çantasını ve ceketini toplarken o kapının yanında durdu. Amy başını kaldırıp ona baktı ve Amy'nin hâlâ orada durduğunu görünce şaşırdığını anlayabildi.

"Tamam Bay Anderson, Pazartesi görüşürüz." Hızlı bir çıkış yapmaya çalışarak doğruca asansörlere yöneldi ve adamın yolculuk meselesini unutacağını umdu. Kendi kendine sırtarak onun sesindeki gerginliğin tadını çıkardı. Kadının kendisini bu kadar kolay başından savabileceğini düşünmesini komik bulmuştu.

Genellikle kadınlar her yerde onu kovalıyordu. Yeni asistanıyla oynadığı kedi fare oyunu hoşuna gidiyordu.

Amy asansörün düğmesine bastı ve ikisi de aşağıya doğru uzun bir yolculuk için asansöre bindiler. İkisi de konuşmadı. Amy kızgınlığıyla savaşıırken Amy kendi kendine gülümsüyordu.

Asansörden çıktılar ve kapıya doğru yürüdüler. "Merhaba Amy, bu gece geç saate kadar çalışıyorsun. Bu saate kadar çalışan başka otobüs yok. Size bir taksi çağırmanı ister misiniz?" diye sordu gece bekçisi.

"Bu harika olur Paul," diyerek ona en güzel gülümsemesini verdi. "O güzel küçük kızın nasıl? Basketbol takımına girdi mi?"

"Evet, okul birincisi oldu ve iki gündür evin içinde hoplayıp zıplıyor. Eşim fotoğrafları banyo ettirir ettirmez size göstereceğim," diye devam etti. "İyi geceler Mr.

Anderson. Eve sağ salim git," dedi Lucas'a, sanki orada ikisiyle birlikte olduğunu yeni fark etmiş gibi.

"Paul, Bayan Harper'ın taksi çağırmasına gerek yok. Bu gece onu eve bırakacağım," dedi Lucas, sözünün sorgusuz sualsiz tutulacağını bilmenin verdiği güvenle. Paul onun sert yüzünden patronununkine baktı.

boyun eğmeyen bir ifade takındı ve her ne oluyorsa onun ortasına girmemeye karar verdi.

"Tamam o zaman, hafta sonunuzun tadını çıkarın." Arkasını döndü ve masasına doğru yürüdü.

Lucas Amy'yi kolundan tutarak ön kapıya doğru çekti. Paul'ün önünde olay çıkarmak istemiyordu, bu yüzden mücadele etmeden gitti ama dışarı çıktıklarında Lucas'a ağzının payını verecekti. Adamın yapabileceği onca iğrenç, kibirli şey varken. Eğer ona erkekçe davranabileceğini ve onun da bunu kabul etmesini bekleyebileceğini düşünüyorsa, başka bir şeyi daha hak ediyordu.

Dışarı çıkar çıkmaz, son birkaç saattir biriken tüm öfkesini açığa çıkarmaya hazır bir şekilde ona doğru döndü. "Bak..." sözünü tamamlayamadı. Adam aniden onu kollarının arasına aldı ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

O kadar afallamıştı ki, adamın dudakları onunkileri okşarken yaklaşık üç saniye boyunca kaskatı durdu.

Sonra, bırakın adamın kim olduğunu, kim olduğunu bile unuttu ve adamın kollarında eridi. Tüm öfke ve hayal kırıklığı, adama duyduğu çekimle birleşince taşı ve adamın kollarında eridi.

Artık protesto ya da öfke düşünceleri yoktu. Daha önce hiç ayakları yerden kesilmemişti ama her şeyin bir ilki vardı. Vücudu yanıyordu ve bu hissin bitmesini hiç istemiyordu.

Kolları adamın boynuna dolandı ve dudakları davetkâr bir şekilde açılarak adamın ağzına tam erişimine izin verdi. Dudakları yumuşadı, zedelemek yerine okşadı. Kolları kadının sırtında aşağı yukarı hareket ederek vücudunu onunkine göre şekillendirdi. Yeterince yaklaşmadığını hissediyordu.

Nefes alamıyordu ama oksijene de ihtiyacı yoktu. Sadece onun vücuduna bastırmasına ihtiyacı vardı. Sadece dudaklarının sihrini sürdürmesine ihtiyacı vardı. Midesinde milyonlarca kelebek uçuşuyor ve vücudunda elektrik kıvılcımları çakıyordu.

Lucas onu kaldırımda götürmeye hazırdı. Vücudu ve zihni onun için yanıp tutuşuyordu. O anda biri sorsa kendi adını bile hatırlayamazdı. Ona sahip olmalıydı.

Kaldırımda durduklarını ve yoldan geçen herkesin görebileceğini unutarak gömleğinin alt kısmını yukarı kaldırmaya başladı.

İçlerinde gerçeğe ilk dönen Amy oldu. O ne yapıyordu? Patronunun onu ofis binasının dış duvarına doğru götürmesine izin vermek üzereydi. Başını geriye attı ve onu itti. Ne yaptığını anlayamadan eli havaya kalktı ve adamın yanağına sert bir tokat attı.

Orada durmuş, ağır ağır nefes alıyordu, gözleri normal boyutlarının iki katına çıkmıştı. Az önce patronuyla bir duvarın önünde, herkesin içinde sevişmiş ve sonra da onun suratına bir tokat atmıştı. Dehşet içinde ona bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Lucas onun öpüşmekten mi, tokattan mı yoksa her ikisinden de mi sersemlediğini anlayamıyordu. Ayrıca kızarmış ve dağılmış görünüyordu. Onu tekrar yakalamamak için bir adım geri çekildi. Kendini kontrol altına alacaktı çünkü kızın onun olacağından hiç şüphesi yoktu. İkisi de içlerinden geçen duygulara teslim olana kadar onun üzerindeki büyüğü bozamayacağını biliyordu.

"Buna bedavaya izin vereceğim ama bir daha tokat atarsan sonuçlarına katlanmaya hazır ol," dedi çenesini ovuştururken. Adam, kızın vuruşunun arkasına gerçekten de vücut ağırlığını koyduğunu düşünüyordu.

Ona karşı koyamayan çaresiz bir kadın değildi.

"Bu ne cüret," diye tükürdü. "Etrafta öylece dolaşıp canının istediği herkesi öpemezsin. Zengin ve yakışıklı olabilirsin ama bana sahip değilsin. Ben senin çalışanından başka bir şey değilim." Bu sözlerle birlikte arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece gözyaşlarına boğulmadan önce ondan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. O anda nasıl hissettiğine dair kafası tamamen karışmıştı ve kafasını toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Lucas kolundan tutup onu döndürmeden önce beş adım atmıştı. "Ne tür bir oyun oynuyorsun bilmiyorum Amy ama orada aldığın kadar verdin de," diye tersledi. Vücudu hâlâ alev alev yanıyordu ve Amy'nin bir sıcak bir soğuk hali ona zarar veriyordu. Onu kaldırıma fırlatıp bir hamlede yere sermek istiyordu ki bu onu şoke etti.

"Bunun için özür dilerim," diye zar zor konuştu. "Bir an için kendimi kaybettim ama bu pozisyonu patronumla yatabilmek için aldığımı düşünüyorsanız o zaman başka bir şey var demektir. Sadece bu geceyi unut. Unutacağımı biliyorum. Pazartesi günü görüşürüz Bay Anderson." Onun demir pençesinden kurtulmak için mücadele etti.

Kadının sözleri onun öfkesini arttırıyordu. Sanki yüzüne bir bardak buzlu su fırlatmış gibiydi. Az önce olanları unutacak mıydı? Hem de nasıl. Ona aralarındaki kimyayı bir kez daha hatırlatmak üzereydi. Sadece yıllarca sıkı sıkıya kontrol altında tuttuğu özdenetim onu bunu yapmaktan alıkoymuştu.

Onu yakın zamanda unutmayacaktı ve onun da kendisini unutmasını istemediğini fark etti. Blöfünü görmeyi çok istiyordu ama birkaç dakika içinde iki kez duracak iradeye sahip olmadığını biliyordu. Bir dahaki sefere bir şeylere başladığında bitirebilecekleri bir yerde olacaklardı ve onun bir kurban değil aktif bir katılımcı olduğundan emin olacaktı.

Onu öpmek yerine arkasından çekmeye devam etti. Kadın yolun her adımında onunla mücadele etti ama sessiz kaldığı için sözlerinin bir işe yaramayacağını bildiğini tahmin etti. Arabasına ulaştı ve kilidi tıklattı. Hiç vakit kaybetmeden onu ön koltuğa fırlattı ve ardından sürücü tarafına geçmek için etrafta dolaştı.

Arabayı çalıştırdı ve park yerinden çıktı. "Nerede yaşıyorsun Amy?" O kadar öfkeliydi ki tekrar konuşabilmek için içinden ona kadar sayması gerekti. "Seninle gelmek istemediğimi söylemişim!" diye tükürdü sonunda.

"Arabayı istesen de istemesen de aldın, bu yüzden bana nerede yaşadığını söylersen gerçekten yardımcı olursun. Tabii evime geri gelip sokakta başladığımız işi orada bitirmek istemiyorsan," dedi.

Bir kez daha kafasının içinde sessizce saymak zorunda kaldı. Kendini bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışmış hissediyordu. İsteyeceği son şey, müsrif patronunun nerede yaşadığını görmesiydi. Yeterince para biriktirir biriktirmez oradan çıkmayı planlıyordu. Birkaç dakika düşündü ve sonra ona yakındaki bir apartmanın adresini verdi.

Eğer gerçekten onun yerini bulmak istiyorsa bunu yapabileceğini biliyordu ama öte yandan onu aramak için bir nedeni olacağını da düşünmüyordu, yani gece sona erdikten sonra.

Apartmentın önüne geldiklerinde bir arabanın yedek ışıklarını yaktığını gördü. Hızlı hareket etmesi gerektiğini, yoksa adamın onu kapıya kadar geçirmekte ısrar edeceğini biliyordu. Adam arabayı beklemek için durdu ve kadın adam onu durduramadan dışarı fırladı ve binanın yan tarafına doğru koşmaya başladı.

Ona hiçbir şey söylemedi, yüz ifadesini görmek için dönüp bakmadı bile. Üstünlüğü ele geçirdiği için ona kızgın olduğunu tahmin ediyordu. Her zaman savaşı kazandığından emin olsa bile, arada bir adamın mutlaka bir savaşı kaybetmesi gerekiyordu.

Amy işini şansa bırakmadı ve adam görüş alanından çıkar çıkmaz tam gaz koşmaya başladı ve bazı çalıların arkasına saklandı. Orada muhtemelen gerekenden çok daha uzun süre kaldı. Sonunda onun gittiğini anlayınca dışarı çıktı ve gizlice binanın önüne gidip etrafı kolaçan ederek arabasını aradı.

Sahil temizdi. Kendi kendine iç geçirdi. Evine dönmek için yaklaşık iki mil yürümesi gerekiyordu ve giydiği ayakkabılar buna uygun değildi. Pekâlâ, bari başlayayım diye düşündü.

Yolda soyulmaması için sessizce dua etti. Mahalle tam olarak aile dostu denebilecek bir yer değildi ve genellikle bu kadar geç saatlerde tek başına dışarı çıkmazdı.

Bir saat sonra Amy nihayet evine ulaştı ve tiksintiyle içini çekti. Çok yıpranmış, bakımı yapılmamış yüz yıllık bir evdi. Orada uyumadan önce iki gün boyunca odasını baştan aşağı temizlemişti.

Sadece üniversite diplomasını bitirecek kadar uzun süre orada kalması gerekiyordu. Okula devam ederken tam zamanlı çalışıyordu, ancak geçim masrafları bir yana, okul harcını karşılayacak kadar bile kazanamıyordu.

Kendisine daha iyi bir gelecek sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya her zaman istekli olmuştu. Sıkı çalışmaktan korkmuyordu ve bunu yıllar boyunca hem kendisine hem de başkalarına kanıtlamıştı.

Bekar annesi hayal edilebilecek en kötü ebeveyndi ve onu bir uyuşturucu evinden diğerine götürmüştü. Amy her zaman aç ve kirliydi ve her gün annesinin birçok arkadaşıyla kavga etmek zorunda kalıyordu.

Yerel kütüphaneleri mabetleri olarak keşfettiği ve okumaya aşık olduğu için çok minnettardı. Açılışından kapanışına kadar akla gelebilecek her kitabı incelemek için saatler harcamıştı.

Kütüphane sıcaktı ve orada üniversiteye gideceğini ve bir daha asla bu şekilde yaşamayacağını biliyordu. Henüz on dört yaşındayken annesi öldüğünde ve iyi bir koruyucu aileye yerleştirilen şanslı azınlıktan biri olduğunda, hayattaki ilk gerçek molasını almıştı.

Yasını tutmayı hak etmemiş olsa da annesinin yasını tutmuştu ama aynı zamanda içinde bulunduğu kötü durumdan kurtulduğu için şanslı olanlardan biri olduğunu da biliyordu.

Uyuşturucu istilasına uğramış bir apartman dairesinden, harika bir okula sahip aile dostu bir mahalleye gitmiş ve hatta bazı burslar bile kazanmıştı. Hiçbir şey olmadan nasıl hayatta kalacağını zaten biliyordu ve mezun olduktan sonra Andersons Corporation'da harika bir işe girdiğinde hayalleri

sonunda neredeyse gerçek olmuştu. Bir ay sonra nihayet kendisine ait gerçek bir evi olacaktı.

Amy ortak kiraladıkları eve girip harap yatak odasına bakarken gerçekliğe geri döndü. Yine de başını kaldırdı, çünkü yakında bu korkunç yerden çıkacaktı ve bir daha asla arkasına bakmayacaktı.

İşi sayesinde sonunda güzel bir ev alabilecek ve kendi ailesini kurabilecekti. Patronuna olan ilgisine katlanacaktı çünkü onun kadar iyi para veren başka bir iş bulamayacağını biliyordu. O kadar kolay pes etmeyecekti.

Cumartesi sabahı Tom kapıdan çıkıp Amy'nin evine gitmeye hazırlanırken telefonu çaldı. "Konuş benimle," dedi telefona her zamanki cıvılcıvılcı sesiyle.

"Tom'u arıyorum, lütfen," diye yanıtladı Lucas çok resmi bir ses tonuyla.

"Ben Tom. Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Anderson?" Patron onu neden cumartesi günü arasın ki?

"Tom, Amy'nin adresini arıyorum. Personel dosyasındaki adres yanlış görünüyor. Dün gece çantasını arabamda unutmuş ve ona geri vermem gerekiyor. Birlikte araba kullandığınızınza göre sizde olmalı." Tom neredeyse hiç düşünmeden bilgiyi ona verecekti.

Patronunun konuşma şekli daha çok bir talim avuşunun komutları gibiydi. Selam vermesi ve "*Evet efendim*" diye bağırması gerektiğini hissetti. Amy'nin adresinin bir nedenle yanlış olduğunu hatırlayarak kendini tam zamanında durdurdu.

"Bu hafta sonu Amy'yi göreceğim Bay Anderson. Çantayı ona götürebilirim. Bu gece geç saatlerde benimle barda buluşacak," dedi. Tom bunun tüm tarafları mutlu edeceğini düşün­dü. Yanlış düşünmüştü.

"Tom, ben bir çalışanın eşyalarını başka bir çalışana teslim etmem. Amy'nin çantasını geri almasını *bizzat* ben sağlayacağım. Bana o adresi verme nezaketini gösterirsen, ona çantasını verebilirim." Daha önce resmi olan sesi şimdi buz gibi soğuktu.

Vay canına, Tom düşünüyordu, bu adamın durumu kötü. Eğer işimi kaybetmek istemiyorsam.

ona ilgilenmediğimi söylesem iyi olacak. "Bay Anderson, Amy ve ben sadece arkadaşız. O *gerçekten* benim tipim değil, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. O yüzden ofis ii randevulaşma ya da başka bir şey konusunda endişelenmenize gerek yok." Lucas'ın zeki bir adam olduğunu ve ikiyle ikiyi bir araya getireceğini düşünmüştü.

Hattın ucunda kısa bir duraklama oldu ve sonra sesi daha hoş gelen Lucas tekrar konuştu. "Pekâlâ, bu iyi. alışanlarımın birbirleriyle çıkmalarından hoşlanmam ama yine de çantasını ona ulaştırabilmem için o adrese ihtiyaım var." O kadar soğuk olmasa da hâlâ otoriter bir tavırla konuşuyordu.

Lucas kendini tekrar etmek zorunda kaldığı için mutlu değildi. Bir gece önce arabasından kaçtığı için hâlâ kızgındı. Görmezden gelinmekten hoşlanmazdı ve daha önce hiç kimse varlığından bu kadar tiksiniп ondan kaçma ihtiyaı hissetmemişti ve şimdi ona istediğini vermek istemiyor gibi görünen iki çalışanı vardı. İkisini de boğazlamamak için tüm iradesini kullanıyordu.

"Sorun şu ki adresi bende yok. Onu alıyorum ve evine en yakın otobüs durağına bırakıyorum. Onu gerçek evine götürmeme izin vermiyor. Bu şekilde yapmaktan hoşlanmıyorum ama içeri girdiğinde beni hep arıyor ve en azından onu mümkün olduğunca yaklaştırıyorum." Tom bu anlaşmadan memnun değildi ama Amy iradeli biriydi ve ona vermek istediği azıcık şeyi de kabul etti.

Hattın diğer ucunda Lucas öfkesini zorlukla kontrol altında tutuyordu. Kadının nerede yaşadığı konusunda ona yalan söylediğini anlamıştı. Bu yeterince kolay olmuştu. Apartmanların yönetim şirketini aramış ve orada yaşayıp yaşamadığını sormuştu.

Ona şu anda orada yaşamadığını ama hafta başında dairelerinden biri için başvuruda bulunduğunu söylemişlerdi. Üç hafta içinde bir daire boşalacaktı ve o da orayı ayırtmıştı. İş hayatında yeni olması olumsuz bir durumdu ama hafta başında babasıyla konuşmuşlardı ve Joseph onu desteklediği için onu kiracı olarak almaktan heyecan duyuyorlardı.

"Bakın Bay Anderson, gerçekten gitmem gerekiyor. şu anda gerçekten berbat bir yerde olduğunu biliyorum ama yeni dairesini alana kadar ona birkaç hafta kalabileceği bir yer teklif edeceğim.

Bana üniversiteyi yeni bitirdiğini ve şirketinizde işe alındığını, ilk güzel evine sahip olacağı için çok heyecanlı olduğunu söyledi." Tom, Lucas sözünü kesmeden hızlıca konuştu.

"Teşekkür ederim Tom. Verdiğin bilgiler için minnettarım. Bayan Harper ile şahsen konuşacağım." Hoşça kal deme zahmetine katlanmadan telefonu kapattı.

Tom, telefon ahizeye dokunduğu anda unutulmuştu. Tek düşündüğu o gün onu bulacağıydı. Yaklaşık bir saat boyunca çeşitli insanlarla konuştuktan sonra Lucas istediği bilgiye ulaştı. Parayla büyümuştu ama küçük yaştan beri onu insanlara karşı kullanmaması gerektiği öğretilmişti. Ama paraya sahip olmanın hayatı kolaylaştırdığı zamanlar vardı ve ihtiyaç duyulan bilgiyi elde edebilmek de o zamanlardan biriydi.

Kızın evine yaklaşırken tedirgindi. Mahalle gündüzleri rahatça takılabileceği bir yer değildi, geceleri de asla. Kadının yaşadığı yeri gördüğünde dehşete düşmüş ve öfkeden deliye dönmuştu. Orada ne işi vardı? Kendi güvenliğini nasıl bu kadar rahat riske atabiliyordu? En kötü düşmanının bile onun yaşadığı eve ya da mahalleye girmesini istemezdi. Onun kaldığı ev gibi yerleri gördüğünde, bu onun için alçakgönüllü bir deneyimdi ve gönüllü çalışmaları için daha fazla zaman ayırması gerektiğini biliyordu çünkü dışarıda zamana ve paraya ihtiyacı olan çok fazla insan vardı. Gözden uzakta olduklarında bunları unutmak kolaydı, ama gözünün önüneyken değil.

Kardeşleri gibi o da küçüklüğünden beri gönüllü işler yapıyordu. Günlük hayatında ne kadar meşgul olursa, ihtiyacı olan insanları unutması o kadar kolay oluyordu, ancak bir ev için üzücü bahaneye bakarken, hayatında başka ne olursa olsun zaman ayıracağına dair kendi kendine bir söz verdi.

Lucas basamakları dikkatle çıktı, her an çürümüş verandadan düşeceğinden korkuyordu. Kapı da daha iyi görünmüyordu ve ellerini kapıya yaklaştırdıktan sonra üzerinde biraz Lysol olsa minnettar olurdu. İsteksizce yumruğunu kaldırdı ve her yönden geliyor gibi görünen hayvanların çığlıklarının duyulabilmesi için yüksek sesle kapıyı çaldı.

Üçüncü Bölüm

Yaklaşık beş dakika sonra kapı, alkol kokan ve kirli bir boxer şorttan başka bir şey giymeyen bir adam tarafından açıldı. "Hey ahbap, pizzacı çocuğa hiç benzemiyorsun. Bir şey mi kazandım?" diye hüngür hüngür ağladı adam.

"Amy Harper'ı arıyorum lütfen," dedi Lucas tiksintiyle.

"O züppeyi ziyaret eden ilk kişinin bir takım elbise olması normal," diye mırıldandı sarhoş adam. Lucas'ı bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra mırıldandı, "Ondan daha fazla kira almalıydım. Belli ki durumu iyi." Sonra arkasını döndü ve Amy'ye seslendi.

"Amy, burada seni görmek isteyen kudretli bir adam var," dedi adam kapıdan uzaklaşmadan önce. Lucas bunun adamı son görüşü olmasını umuyordu. Onun yanındayken kendini nasıl güvende hissedebildiğini anlayamıyordu.

Lucas evin içinde bir yerde bir kapının gıcırdayarak açıldığını duydu ve Amy karşısında duruyordu. Dehşete düşmekten başka ona attığı bakışı tarif edecek başka bir kelime yoktu. Arbaletin kollarına yakalanmış bir geyiğe benziyordu ve Lucas onun bu pis evde durup kendisiyle konuşmaktansa yere batmayı tercih edeceğini biliyordu.

Amy kalbinin küt küt attığını hissetti. Üzerindeki ince tişörtten bunu görebileceğinden emindi. Burayı nasıl bulmuştu? Böylesine korkunç koşullarda yaşayabildiği için dehşete düştüğünden emindi ama okulu bitirmek için her şeyi yapmaya hazırdı, bu bir hayvana bile barınak olarak vermek istemeyeceği bir yerde uyumak anlamına gelse bile.

Lucas başka zaman olsa Amy'nin bakışlarında bir mizah bulurdu ama Amy'nin o iğrenç adamla birlikte pis evin içinde durması tüm mizah izlerinin silinmesine neden olmuştu. Onu omzunun üzerinden atıp evden uzaklaştırmaktan başka bir şey istemiyordu. Böyle bir ortamda hayatta kalamayacak kadar savunmasız ve naifti.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?" Lucas sıkılmış dişlerinin arasından sordu.

"Bay Anderson, burayı nasıl buldunuz? Sadece geçici olarak buradayım, yemin ederim. Birkaç hafta içinde o dairelere taşınacağım," derken sesi endişeliydi.

"Birkaç telefon görüşmesi yaptım. Dün gece benden kaçmak için o kadar acele ettin ki çantanı arabamda unuttun," diye cevap verdi. Kadın yere baktı ve adamın çantasını tuttuğunu fark etti.

Amy çantayı ondan almak için uzandı ama o çantayı geri çekti ve sonunda kapı aralığından içeri adım attı. Amy fiziksel temastan kaçınarak ondan uzaklaştı. "Bay Anderson, içeri girmenize gerçekten gerek yok. Bana çantanı getirdiğiniz için teşekkür ederim ama ben de tam dışarı çıkmaya hazırlanıyordum." Kadın onunla göz teması kurmadı ve adam çenesinden tutup başını kaldırarak bakışlarıyla buluşmaya zorlamaktan kendini zor alıyordu.

"Paltonu alalım. Konuşmamız gerek" diye cevap verdi ona. Bu sözler sonunda başını kaldırmasını sağladı ve solmuş yüzüne biraz renk geldi. İyi, diye düşündü, onu utanmış ya da yenilmiş görmektense kızgın görmeyi tercih ederdi.

"Pazartesten cumaya kadar patronum olabilirsiniz Bay Anderson, ama hafta sonları istediğimi yaparım," dedi hararetle. "Kendi başının çaresine bakabilirsin." Onun gitmesini bekleyerek odasına doğru döndü.

Bu kadar kolay gözden çıkarılabileceğini düşünüyorsa onu iyi tanımıyordu. Onu sessizce odasına kadar takip etti ve kapıyı ikisinin de arkasından kapattı. Kapının kapanma sesiyle arkasını döndü ve öfkeyle ona baktı.

"Hiç dinlemiyorsun, değil mi?" diye bağırdı. "Sana bugün yapmam gereken işler olduğunu söyledim. Hafta boyunca patronun sen olmana çoktan razıyım ama özel zamanım bana ait ve sana herhangi bir açıklama borçlu değilim," diye sözlerini bitirdi.

Lucas onun sözlerini zar zor duydu. Odası neredeyse ev gibiydi. İçeride tek bir toz zerresi bile olduğunu sanmıyordu. Küçüktü, çok küçüktü. Gömme dolabı onun odasından daha büyüktü ama her şeyin bu kadar düzenli ve tertipli olması onu etkilemişti.

Uzak duvara asılı bir tel vardı ve üzerinde ona daha uykusuz geceler yaşatacak giysiler asılıydı. Ayrıca köşede, yanında çamaşır sabunu olan bir çeşit kova vardı. Diğer duvarda, üzerinde küçük bir buzdolabı ve ocak bulunan küçük bir şifonyer vardı. Duvarlar lavantanın güzel bir tonuna boyanmıştı.

Odanın ortasında, sadece birkaç metre önünde, ikiz yatak duruyordu. Üstünde çok çekici bir yorgan vardı. Yatak bir çeşit blok üzerinde duruyor gibiydi.

Kadının bu küçük alana gerçekten emek ve zaman harcadığını görebiliyordu ama ne yazık ki bir kanalizasyona porselen bir kâse yerleştirmek kanalizasyonu daha iyi bir yer haline getirmiyordu. Güzel kaseyi göremiyordunuz; tek gördüğünüz etrafındaki ve üzerindeki pislikti. Tek düşüncesi, *bir insan nasıl böyle bir yerde yaşayabilirdi?*
Böyle bir yerde mi?

Yatağına tekrar bakana kadar düşündüğü tek şey buydu. Daha birkaç saat önce çıktığı yatağına; onu o anda üzerine atmak istediği yatağa. Pantolonu çok dardı ve orada durdukça alnında boncuk boncuk terler oluşuyordu.

Lucas Amy'ye doğru bir adım attı. İç savaşını kaybetmek üzereydi ve Amy'yi tam o anda almak üzereydi. Bitirene kadar hiçbir şeye başlamayacağına yemin etmişti ve ev ne kadar iğrenç olsa da önünde temiz bir yatak vardı, bu da işine yarayacaktı.

Birden kapı itilerek açıldı ve içeri sarhoş, çoğunlukla çıplak oda arkadaşı girdi. Lucas adamı yumruklamak üzereydi ki bu üniversite günlerinden beri yapmadığı bir şeydi.

Lucas onu içeri girdiği kapıdan geri itmeye hazırlanıyordu ki o konuştu.

"Pekala Amy, madem bana yalan söylüyormuşsun gibi görünüyor," diye geveledi. "Kiran üç katına çıktı ve hepsini hemen istiyorum yoksa o zengin kışını evimden çıkarabilirsin."

"Benim o kadar param yok..." diye başladı.

Hemen sözünü kesti: "Her zaman bizden çok daha iyiymişsin gibi ortalıkta dolaşıyorsun. Bir şeyler topluyorsun ve yüzünde küçümseyen bir ifade var. Erkek arkadaşını burada görünce çok paran olduğunu anladım. Kullandığı araba bu evlerin üçünden daha değerli. Şimdi paramı istiyorum!" Diye bağırdı ve ona doğru tehditkâr bir adım attı.

Lucas hızla adamın yoluna çıktı ve gözlerindeki bakış adamın daha fazla yaklaşmasını engelledi. Normalde Lucas adamın onunla bu şekilde konuşmasını engellerdi ama işler umduğundan da iyi gidiyordu. Kızın oradan ayrılmasını talep etmeyi planlıyordu ama şimdi kötü adam gibi görünmek zorunda olan o değildi.

Beş para etmez pislik Lucas'ı kahraman yapıyordu. O anda onu evden çıkaracaktı ve sorumlu olan sarhoş sersemdi.

"Seni sarhoş piç, seni ya da bu boktan yeri bir kez bile aşağılamadım. Sırf paramı alıp kafayı bulabilesin diye sana her ay ödemelerimi zamanında yaptım. Burada sadece başka seçeneğim olmadığı için kaldım ve bilgin olsun, zaten birkaç hafta içinde buradan ayrılacaktım. Senin pis kokundan bıktım!" Sözlerini gözyaşları içinde bitirdi.

"Defol şimdi seni züppe fahişe..." diye bağırdı ama Lucas tarafından sözü kesildi.

"Bu kadar yeter. Şimdi bu odayı terk edeceksin. Amy'nin istediği her şeyi almasına yardım edeceğim ama onunla bir daha bu şekilde konuşmayacaksın yoksa benimle hesaplaşırsın," dedi Lucas. Adam geri adım attı ve hızlıca geri çekildi. O bile o anda Lucas'a itaatsizlik etmemesi gerektiğini biliyordu.

"Amy, buradan bir şey almana gerek yok. Her şeyin yerine yenisini koyacağım. Hadi çıkaralım." Lucas nazik olmaya çalışıyordu ama sanki eşyalarının hiçbir değeri yokmuş gibi konuşmuştu ve bu da onu utandırmıştı.

"Bir günde benim hayatım boyunca kazandığımdan daha fazla para kazanıyor olabilirsin ama ben yine de eşyalarımın gurur duyuyorum," diye tersledi onu.

"Amy, seni ya da eşyalarını aşılamaya çalışmıyordum. Sadece bu adamın dengeli olmadığını hissediyorum ve sizi buradan mümkün olduğunca çabuk çıkarmak istiyorum."

Sonunda gözyaşlarına boğuldu. "Ben sadaka almam!" Amy gözyaşları arasında tükürdü.

Lucas ona doğru ilerledi ve onu kollarının arasına aldı. Onu itmeye çalıştı ama bu iki tonluk bir kayayı yerinden oynatmak gibiydi. Onunla mücadele etmeyi bıraktı ve birkaç dakika onun omzunda hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Sonunda, kızın yeterince sakinleştiğini anladığında, eşyalarını toplamasına yardım etti. Bir telefon görüşmesi yaptı ve eşyalarını toplamayı bitirdiklerinde kardeşi kamyonuyla oradaydı.

"Hey kardeşim, bir şeyi mi bölüyorum?" Amy kafasını kaldırdığında odasında başka bir Adonis buldu.

"Ailenizde tüm çocukların Yunan Tanrılarının daha güzel doğması gibi bir kural mı var?" Amy düşünmeden konuştu. Ne söylediğini fark ettiğinde tüm yüzü kıpkırmızı oldu.

Lucas ona şaşkınlıkla baktı. Onun muhteşem olduğunu mu düşünüyordu? Asistanının ondan bir şeyler sakladığını düşündü. Ona karşı, onu inandırmaya çalıştığı kadar bağışık değildi. Bu gerçekten hoşuna gitmişti ve kesinlikle bunu daha fazla keşfetmeyi planlıyordu.

"Siz kardeşimin uykusuz geceler geçirmesine neden olan ünlü Bayan Harper olmalısınız," diye konuştu Alex ve Amy'ye doğru yürüyüp onu kucaklayarak havaya kaldırdı. Amy bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındı.

Alex onu tekrar ayağa kaldırdığında adamla arasında hiçbir elektriklenme hissetmediğini fark edince de şok olmuştu. En az ağabeyi kadar güzeldi ve ona uygun bir vücudu vardı ama yine de Lucas'ın kollarında hissettiğinin aksine, onun dokunuşuyla havai fişekler patlamıyordu.

Bu gerçek Amy'yi memnun etmemişti. Lucas'tan etkilenmek istemiyordu ama hain vücudu onu dinlemiyordu. Hormonlarının değil, aklının kontrolde olduğundan emin olması gerekiyordu.

"Alex, lütfen onu hırpalamayı bırakır mısın? Amy bu benim iğrenç küçük kardeşim Alex, bir kamyoneti var ve müsaitti, bu yüzden yardımını es geçemezdim," dedi Lucas.

Amy daha ne olduğunu anlamadan odası boşaltılmış ve Alex'in kamyonetine yüklenmişti.

"Evde görüşürüz çocuklar," dedi ikisine de, sonra tüm dikkatini Amy'ye verdi. "Seni ağabeyim Amy'den çalmak için sabırsızlanıyorum. Çok güzelsin ve bu jigolo için fazla iyisin. Kalbimi kırma." Konuşmasını bitirdi, dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu, onu tekrar yerden kaldırdı, sonra döndü ve kamyonetine doğru koşmaya başladı.

Amy çok şaşırmıştı; ne yapacağını bilmiyordu. Daha önce hiç bu kadar kendinden emin erkeklerle birlikte olmamıştı. Sonunda doğal mizahına teslim oldu ve gülmeye başladı. Böylesine eğlenceli bir adamın arkadaşlığından nasıl keyif almazdı ki? Adamın söylediklerinde ciddi olmadığını biliyordu ama onun yaptığı gibi zararsız olsa bile erkeklerin kendisiyle bu kadar açık flört etmesine alışık değildi.

Lucas ise o kadar eğlenmiş görünmüyordu. "Küçük kardeşimi görmezden gelmelisin. Tüm hayatını hormonlarının yönetmesine izin veriyor ve güzel kadınlardan hoşlanıyor ama zararsız biri." Kızın elini tuttu ve onu arabasına doğru götürdü.

Ona, kadını öpmeye cüret ettiği için kardeşinin *suratını* nasıl dağıtmak istediğini itiraf edemezdi. Ayrıca o anda, kendisini öptüğü için kardeşinin suratına bir tokat atmadığı için ne kadar kıskanç olduğunu da itiraf edemezdi.

Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Kendini sakinleştirdi, çünkü kardeşinin sadece onu kızdırmaya çalıştığını biliyordu.

İşe yaramıştı.

Arabanın yolcu tarafına ulaştıklarında Amy birden duraksadı. "Bir dakika bekle.

Bütün eşyalarım nereye gidiyor? Henüz nereye gittiğimi bile bilmiyorum. Her şey o kadar hızlı oldu ki bundan sonra ne olacağını düşünecek zamanım olmadı." Lucas onun paniklemeye başladığını görebiliyordu.

"Amy, sakın ol. Seni şimdilik aile evine götüreceğim. Kardeşim babama neler olduğunu anlattı ve babam seninle konuşmak istedi." Babası onun gözlerinin içine baktığında Amy başını hayır anlamında sallamaya başladı. "Amy, babama hayır demek akıllıca değil," dedi tek söylediği.

Amy bu sözlerle yenilgiye uğradığını bilerek içini çekti. Joseph Anderson sadece ailenin reisi değildi, aynı zamanda ona bir şans veren adamdı ve onu hiçbir şekilde reddedemezdi.

Amy başka bir şey söylemedi; sadece araca bindi ve emniyet kemerini taktı. Lucas arabanın etrafında dolanırken kıkırdadı. Onun nasıl hissettiğini biliyordu. Babası çağırdığında sen de gelmiştin. Ailenin reisi olduğu için gelmediniz; adam saygıyı hak ettiği için geldiniz. Geldiniz çünkü o, uğruna her şeyi yapabileceğiniz bir adamdı.

Olağanüstü bir babaydı. İşini hiçbir zaman ailesinin önüne koymamıştı ve çocuklarının bir sorunu olduğunda ya da iyi bir haber aldığında ilk başvurdıkları kişi hep o olmuştu. Bu yüzden Amy'nin durumundan bu kadar çabuk haberdar olmuştu. Aile ona her zaman her şeyi anlatırdı.

Lucas aile malikânesine giderken Amy'yle konuşmamıştı. Kendini toparlamak için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Son birkaç saat içinde çok şey yaşamıştı. Ve şu anki durumda kötü adamın kendisi olmadığını düşündüğü için mutluydu.

Amy'nin zamana ihtiyacı vardı çünkü onun ailesinin kaosuna sürüklenmek üzereydi. Bu hafta sonu herkes annesinin cenaze töreni için malikanedeydi.

Doğum günü. Her tatil ailece kutlama yapmak için bir nedendi ama annesinin doğum günü kesinlikle büyük bir şenlikti.

Babası her zaman karısının doğumunun büyük bir kutlama nedeni olduğunu söylerdi. Karısı hayatının ışığıydı ve onsuz dünyası bomboş olurdu. Onun doğum gününün ulusal bir bayram olması gerektiğini düşünürdü.

"Bay Anderson, görünüşe göre şu anda misafiriniz var. Muhtemelen burada bulunmam için uygun bir zaman değil. Lütfen telefonunuzu kullanmama izin verir misiniz, böylece bir taksi çağırabilir ve elinizden kurtulabilirim?" diye fısıltının biraz üzerinde konuştu.

"Hiç şansın yok," diye cevap verdi.

Amy önce kendine sonra da ona baktı. "Eski bir kot pantolon giyiyorum," diye yalvardı ona. "Lütfen beni oraya bu halde göndermeyin." Adam Amy'nin yüzündeki panik ifadesine ve dehşete kapılmış sesine sadece güldü.

"Amy, hepimiz bir avuç züppeymişiz gibi davranıyorsun. Biz de normal insanlarız. Süslü şeylerden hoşlanıyorsak ne olmuş yani? Şu anda züppe olan sensin, ailemi sahip olduklarımızla yargılıyorsun," dedi suçlayıcı bir şekilde.

Sözleri bir tılsım gibi işe yaradı. Kadın utanç içinde başını öne eğdi ve sadece başını salladı. Bu ona neredeyse bir tutam suçluluk duygusu vermeye yetiyordu ama en azından istediğini elde ediyordu. Ve Amy'nin onun hakkında öğrenmesi gereken bir şey varsa o da her zaman istediğini elde ettiğiydi.

Lucas arabanın yanına geldi ve ona yardım etti. Kızın kolunu kendi kolunun içine aldı ve onu büyük merdivenlerden yukarı çekti. Malikâneye iş görüşmesi için gelmişti, en azından bu kadar korkmasına gerek yoktu.

Daha önce de orada bulunmuş olmasına rağmen, evin güzelliği karşısında nefesi kesilmişti. Kralların bu evden etkileneceğinden emindi. Buraya ev bile denemezdi. Bir kaleden daha görkemliydi.

Lucas onu fuayeden geçirip arka tarafa götürdü. Daha onlar mekânın ortasında bir yerdeki devasa kapıları açmadan önce kahkahalar duymuştu.

"Sonunda buraya gelebildin. Ne yaptın, manzaralı yoldan mı gittin? Yarım saattir buradayım ve yarış arabasını kullanan ben değildim." Alex geldi ve kardeşini kaburgalarından dürttü.

"Müstakbel güzel gelinimi getirdiğin için her şey affedildi. Nasılsın güzelim?"

Zaten çok uzun zamandır ayrıyız. Benimle Vegas'a kaçıp evlenmek ister misin?" diye şaka yaptı. Kolunu ona doladı ve onu bir içki içmeye sürükledi.

Lucas başını salladı ve gözlerini devirdi. Kardeşinin evlilikten kendisinden bile daha çok korktuğunu biliyordu. Yine de ona göz kulak olacaktı çünkü kardeşini kendini adanmış bir playboydan mutlu bir evliliğe dönüştürebilecek biri varsa o da Amy'ydi.

İki kardeşinin de Amy'nin piyasada olmadığını bilmesini sağlamak için iddiasını ortaya koyacaktı. İçinden geçen kıskançlık duygusu onu hayrete düşürmüştü. Çıktığı başka hiçbir kadın için böyle hissetmemişti. Eğer çıktığı kadın kardeşlerinden biriyle kaçmak isteseydi, memnuniyetle veda ederdi.

Kardeşlerinden hiçbiri diğerinin evine izinsiz girmediği için bu bir sorun teşkil etmezdi.

Kadın. Aralarında bir kural vardı ve bunu asla çiğnemezlerdi. Sadece kardeşinizin kızını çalmaya çalışmazdınız. Öte yandan, söz konusu kardeşlerden birini kışkırtmak bambaşka bir konuydu ve erkeklerin her biri düğmelere basmayı severdi.

Kadın çalışanını geri almak için yürümeye başlamıştı ki Esther onu bundan kurtardı.

"Şimdi Alex, bu kızı rahat bırak. Utanmadan flört ediyorsun ve onu utandırıyorsun. Nasılsın tatlım?" diye nazikçe sordu.

"Harika gidiyorum. Bilgisayar programını gerçekten çözüyorum ve Pazartesi günü sizi aramak zorunda kalacağımı hiç sanmıyorum. Bugün sadece başka bir hız tümseği. Endişelenecek bir şey yok," dedi Amy cesur bir yüz ifadesiyle Esther'e.

Lucas, insanların onun için endişelenmesine ya da onu sevmesine alışık olmadığını görebiliyordu.

İkisine de alışmak zorunda kalacaktı. Anderson'ların çalışanları aileden sayılırdı. Kendilerinden olanlara bakarlardı. Dünyanın yükünü kendi omuzlarında taşıdığı günler sona ermişti.

"İşinde çok iyi olduğunu biliyorum. Hayatın nasıl gidiyor demek istedim. Evine olanları duydum," dedi sempatik bir şekilde. Amy daha ne olduğunu anlamadan bir kucaklaşmanın içine çekildi.

"Arada bir yardım istemekten çekinmeyin. Birbirimizi daha iyi tanıyacağız ve bu aile sevdiği insanlarla ilgilenir" dedi. Biraz ziyaret ettikten sonra odadaki diğer bazı kişilerle konuşmak için uzaklaştı.

"Amy, burada olmana çok sevindim. Konuşacak çok şeyimiz var ama bu daha sonra gelecek. Eminim etrafta dolaşan tüm bu insanları fark etmişsinizdir." Joseph'in coşkusu Amy'nin biraz sıçramasına neden oldu. Amy'nin tek kelime etmesine fırsat vermeden devam etti.

"Bugün benim muhteşem karımın doğum günü ve hepimiz bu güzel kadının dünyaya gelişini kutlamak için bir araya geldik. Gelin, gelin, diğerleriyle birlikte onunla tanışmanızı istiyorum.

Ona en yeni çalışanımız hakkında her şeyi anlattım," diyerek sözlerini tamamladı.

Adam onun koluna girdi ve kadın ona ayak uydurabilmek için biraz koşmak zorunda kaldı. Başkanlıktan emekli olmuş olabilirdi ama şirketi o kurmuştu ve

hala çok ilgiliydi ve iş konusunu açarken sevgiyle konuştuğunu fark etti. Sonraki yirmi dakika boyunca Joseph onu odanın her yerine sürükledi, o kadar çok tanıştırma yaptı ki, bütün insanları asla hatırlayamayacağını biliyordu.

Kimse smokin ya da başka bir şey giymemişti ama bu güzel odada sadece eski kot pantolonu ve sweatshirt'üyle durmaktan hâlâ çok rahatsızdı. Kimse ona iğrenerek bakmıyordu, en azından o fark etmemişti ama yine de görünüşü konusunda utanç duyuyordu.

Odada bir kıpırdanma oldu ve aniden başka bir Yunan Tanrısının önünde duruyordu.

Cidden, onları ağaçta mı yetiştiriyorlardı? Benzerliği gördü ve bunun son kardeş olması gerektiğini anladı. Kutsal dumanlar, günah kadar seksiydi.

Adamın üzerinde dar, yıpranmış bir Wrangler kot pantolon, daha iyi günler görmüş siyah bir kovboy şapkası ve yüzüne yayılmış bir sırtma vardı.

"Hey evlat, neden bu kadar geciktin? Annenin oğlunun nerede olduğunu merak ederek ağladığını biliyorsun. Onu tamamen unuttuğunu düşündü," dedi Joseph oğluna sarılmak için eğilirken.

"Ah baba, Isabelle doğum yapıyordu ve onun iyi olacağından emin olmam gerekiyordu. Chad onunla birlikte olduğu için hemen geldim," dedi babasına mahcup bir şekilde.

"Pastasını kesmeden önce geldiğiniz sürece sorun yok," dedi Joseph, oğlunun geç gelmesini affederek.

"Kolundaki bu muhteşem kadın da kim? Annem sonunda aklını başına toplayıp seni kapı dışarı mı etti?" Döndü ve Amy'ye tüm dikkatini verdi.

Yanaklarının kızardığını hissetti. Aval aval bakarken onu yakalamasını istemediğinden hemen yere baktı ama erkek kardeşlerden herhangi birinin tüm kadınlardan nasıl rahat bir an geçirdiğini göremedi.

Onlara sadece bakabilir ve çarpıcı bakışlarını ve megawatt gülümsemelerini içine çekebilirdi.

"Mark misafirimizi utandırmayı bırak. Bu Amy Harper. Şuradaki değersiz kardeşinin en yeni yönetici sekreteri, bu arada sana kem gözle bakıyor," diyerek Joseph onu azarladı.

Mark arkasını döndü ve ağabeyinin yüzünde Amy'nin sadece onun asistanı olmadığını açıkça söyleyen ifadeyi gördü. Kardeşi odadaki tüm erkeklere kadının kendisine ait olduğunu açıkça belirtiyordu.

Mark ona kocaman bir sırıtış gönderdi ve Lucas'ın gözlerinin biraz daha kısıldığını görünce bu sırıtış daha da büyüdü.

Mark ağabeyini biraz kışkırtmaya karar verdi. "Bayan Amy, sizinle tanışmak gerçekten bir zevk. Kardeşim için çalışmaktan bıcarsanız sizin için gerçek bir iş açığım var" dedi ve ona apkın bir göz kırptı.

Sonra Amy onun kolunun üzerinde geriye doğru eğildi ve bir oda dolusu yabancınn önünde öpücük aldı. Sonra onu doğruca ayağa kaldırdı ve kolunu omzuna attı. "Benimle kaçmak ister misin? Tek kelimeyle büyüleyicisin ve çok iyi öpüşüyorsun," dedi göz kırparak.

Amy, Anderson ailesinin yanında olduğu süre boyunca yüzünün kıpkırmızı kalacağından korkuyordu.

Hepsinin fiziksel temasla ilgili bir sorunu yoktu ve kendi iyilikleri için fazla güzellerdi.

Amy artık bütün kardeşler tarafından öpüldüğünü fark etmişti. Sadece Lucas'ın içinde yanan bir parıltıya neden olduğunu görünce dehşete kapıldı.

Lucas'ın iki erkek kardeşinin de onunla şakalaştığını biliyordu ama genellikle bir kadın, Lucas gibi zarif ve düpedüz muhteşem bir adam tarafından öpüldüğünde

Mark da Alex de öyleydi, bedeninin doğal tepkilerini kontrol edemiyordu.

Her iki kardeş de muhteşem olsa da, bir kuzeni öpmek gibi hissettirmişti. Aklını kaçırıyor olmalıydı. Lucas onlara doğru yürüdüğünde bunu düşünüyordu. Mark'ın kolunun hâlâ ona sarılı olduğunu fark etmemişti bile.

"Tamam Mark, Amy'yi hırpalamayayı bırakabilirsin. Onu yiyecek bir şeyler almaya götüreceğim. O müsait değil," diye bitirdi.

Böylece bir kardeşten diğerine geçti. Kendini parlak yeni bir oyuncak gibi hissetmeye başlamıştı. İnsanlara kimin için uygun olduğunu söyleme konusunda onu düzeltmeyi kesinlikle unutmayacaktı. Şu anda kimseyle çıkmak istemiyordu ama bu duyuruyu yapmak ona düşmezdi.

Amy, daha önceki dram hala aklının bir köşesinde olsa bile akşamdan keyif aldığını fark edince şaşırdı. Evdeki hiç kimse kıyafetinden çok daha azını giydiği için kendisini yetersiz hissetmesine neden olmamıştı. Oradaki herkes arkadaş canlısı ve davetkârdı. Partide bu kadar çok şirket çalışanı ve eski çalışanın olması onu şaşırtmıştı.

Amy herkese nasıl ailenin bir parçasıymış gibi davranıldığını gözlemledi. Gazetelerde Anderson ailesi hakkında okuduklarının hepsi uydurmaydı, öyle görünüyordu. Aklınıza gelebilecek her türlü skandalın içinde gösterilmişlerdi ama gazeteler bunların hiçbirinin hakkını vermemişti. Onlar gerçekten inanılmaz insanlardı.

Amy sorunlarını bir kenara bıraktı ve şu anda teknik olarak evsiz olduğunu bile unuttu. Sadece çok fazla keyifli zaman geçiriyordu. Harika yemekler yedi ve pek çok ilginç insanla sohbet etti. Arka güvertedeki sallanan sandalyede rahatça otururken partinin seyrelemeye başladığını fark edene kadar saatin ne kadar geç olduğunu farkında değildi.

Sorunları tekrar zihninin ön saflarına düştü. Şimdiye kadar biriktirdiği fazla parası yoktu. Etkileyici olan ilk birkaç maaş çekini almıştı ama bu paranın peşinat için olması gerekiyordu

yeni dairesi için. Bir motelde kalmak için bu paraya el atarsa, evine yerleşmesi daha uzun sürecekti.

Oh iyi, diye düşündü; bunu yapmaktan başka seçeneği yoktu. Bu sadece planlarını bir ya da iki ay geciktirecekti. Bu sorun değildi. Hedeflerine o kadar yaklaşmıştı ki hiçbir şey onu durduramayacaktı. Her şeyin büyük planında bu küçük bir aksilikti.

"İşte buradasın Amy. Ben de sık sık bu salıncakta otururum," dedi Joseph ve Amy'yi hayal aleminden uyandırdı. "Parti nihayet sona erdi, o yüzden ofisime geçelim ve bazı işleri halledelim," diye devam etti.

"Evet efendim," diye cevap verdi. İlk içgüdüsü paniğe kapılmaktı. Lucas onun nasıl yaşadığını gördüğüne göre şimdi kovulacak mıydı? *Lütfen, lütfen kovulma* diye kafasının içinde defalarca tekrarlardı. Sonra mantığın tekrar devreye girmesine izin verdi. Onu sadece kovmak için partiye davet etmezdi, değil mi?

Ne olursa olsun sakın kalacak ve işini kaybetmekten çok daha kötü şeyler yaşadığını hatırlayacaktı. Ne olursa olsun başını dik tutacaktı.

Amy, Joseph'i labirent gibi koridorlarda takip etti ve bu devasa saray gibi evde nasıl kaybolmadığını merak etti. Duvarlar boyunca çok fazla sanat eseri vardı. Bir tabloya rastladığında olduğu yerde durdu. En sevdiği ressam Thomas Kinkaid'in bir eseriydi bu. Orijinal gibi görünüyordu.

En sevdiği resimlerden biriydi, bir derenin hemen yanında güzel bir kulübe vardı. Resim çok etkileyiciydi. Sanki su gerçekten hareket ediyormuş ve kulübenin ışıkları yanıyor ve sizi içeri çağırıyormuş gibi görünüyordu. Ne zaman o tabloyu görse gözlerini kapatır ve ön verandada oturup endişelerinin akıntıya kapılıp gitmesini izlediğini hayal ederdi. Bu çekici düşünceye gülümsedi, hayatında ihtiyaç duyduğu bir anda bu güzel tabloyu gördüğü için mutluydu.

Joseph'in, onun tabloya bakarkenki kendinden geçme ifadesine gülümsemesini özlemişti. Amy'nin etrafında ne kadar çok olursa, doğru kararı verdiğini o kadar iyi anlıyordu. Milyon dolarlık heykeller ya da süslü arabalar onu korkutmuyordu.

gerçek güzellik eserlerinden etkilendi. Ailesine gerçekten de harika bir katkı sağlayacaktı.

Amy daldığı hayallerden sıyrıldı, özür dilerim diye mırıldandı ve Joseph'in evindeki ofisine doğru onu takip etmeye devam etti. İş görüşmesi için bir kez oraya gitmişti ama etrafa bakamayacak kadar gergindi.

Aslında çok davetk rdı. şu anda çıtırdayan kocaman bir şömine ve kır teması vardı. şöminenin yanında birkaç rahat sandalye ve büyük bir duvarı kaplayan tavandan tabana bir kitaplık vardı. Kitaplığa doğru yürüdü ve üzerinde en sevdiği kitaplardan bazılarını buldu.

Raftan bir kopya kapmadan önce kendini tam zamanında yakaladı. Kendini kanepede, ateşin yanında kıvrılmış, uyuyana kadar okurken hayal edebiliyordu. O an için kulağa m kemmел geliyordu.

Yusuf şöminenin yanındaki sandalyelerden birine oturdu ve onun etrafına bakmasını bekledi. Sonunda nerede olduğunu hatırladı ve gelip onun yanına oturdu. Kapı tekrar açıldı ve Lucas içeri girdi. Kız kendini durduramadan gözleri onu yalayıp yuttu.

Patronuna aşık olmayacaktı. Bunu kendi kendine yaklaşık on kez tekrarladı. Sonunda başka tarafa bakma iradesini kazandı ve Joseph'e odaklandı. Lucas'ın onun üzerinde sahip olduğu g   onu çok rahatsız ediyordu. Tek bir dokunuşla onu kolayca dize getirebileceğini bilmesine kesinlikle izin vermeyecekti.

"Amy, biz çalışanlarımızla ilgilenmeyi severiz. Bizim felsefemize göre çalışanlarınıza iyi davranırsanız onlar da içlerinde mutlu olurlar ve dolayısıyla hayatlarında da daha mutlu olurlar. Her şey dönüp dolaşıp aynı yere geliyor. Mutlu bir çalışan eşittir mutlu müşteriler," diye söze başladı Joseph.

"İşimde çok mutluyum efendim. Bilgisayar sistemiyle biraz uğraştığımı biliyorum ama bana biraz daha zaman verirsiniz bunu hallededeğim. Hafta sonları çalışmaya ve geç saatlere kadar kalmaya çok istekliyim.

Sistemi öğrenirken zamanınızı kullanın" diyen Amy, hemen iş becerilerini savunmaya başladı.

"Harika bir iş çıkarıyorsun canım. İş performansının gidişatından hiç şikâyetim yok. Esther ve Lucas senin ekip için gerçek bir değer olduğunu söylediler. Bu konuşma herhangi bir iş sorunuyla ilgili değil," diyerek onu rahatlattı.

Amy rahatlamak için derin bir nefes aldı.

"Seni buraya şirkette çalışırken sahip olacağın haklar hakkında bilgilendirmek için getirdim. Üç aydır bizimle çalışıyorsun ve değerli bir çalışanımızsın," dedi. Amy işini kaybedebileceğinden endişelenmişti ama o sadece sosyal haklarından bahsetmek istiyordu. O kadar heyecanlanmıştı ki neredeyse ayağa fırlayıp ona sarılacaktı. Sadece işinin tehlikede olmaması değil, aynı zamanda sosyal haklarını da alacak olmanın verdiği rahatlama, yerinde durmasını zorlaştırıyordu.

"Bay Anderson, bana olan güveniniz için çok teşekkür ederim. Bunun anlamı gerçekten çok büyük. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum ve size yüzde yüzümü verdiğimden emin olmak için tüm ekstra zamanımı harcayacağım. Bu bulmayı umabileceğim en iyi iş, özellikle de üniversiteden hemen sonra," dedi gerçek bir minnettarlıkla.

Joseph onun sesindeki minnettarlık karşısında kıkırdadı. "Amy, sen yeni bir soluksun ama bana bu kadar teşekkür etmeden önce faydalarını duymak istemez misin?" diye sordu.

"Evet, elbette efendim," dedi.

"Resmi olarak emekli olduğumu ve şirketi oğlumun yönettiğini biliyorsunuz. Çok iyi bir iş çıkarıyor ama en başından beri bana personel gibi konularla ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu.

Onun zaten çok işi var ve kendisinin de çok iyi bildiği gibi bu benim gerçekten keyif aldığım bir şey."

"Şirketimiz ortalama bir şirketten daha fazla yan haklar sunmaktan büyük gurur duyuyor. Bunu yeni işe alınanlara açıklamıyorum çünkü öncelikle burada çalışmak istedikleri için işe girmelerini istiyorum ve ikincisi, eğer çalışan işe yaramazsa o zaman hiçbir zarar gelmiyor" diye devam etti.

"Emir komuta zincirinin en tepesinden en altına kadar tüm çalışanlarla ilgileniyoruz.

Yönetici pozisyonlarımız birkaç ek ikramiye alır, siz de Amy'siniz. Şirketin başkanı için çalışıyorsunuz ve bu nedenle sizinle daha fazla ilgilenildiğinden emin olmak istiyoruz." Adam konuşmaya devam ederken Amy'nin kafası biraz karışmıştı. Ona sağlık yardımından daha iyi ne verebilirlerdi ki? Hiçbir fikri yoktu.

"Öncelikle bir şirket arabası alacaksın. Lucas yarın onu seçmen için seni bayiye götürecektir. Esther'in favorisi her zaman Mercedes LX olmuştur ama sana en uygun olanı seçebilirsin. Bizim için çok fazla araba kullanacaksın ve bu yolculuğun tadını çıkarmanı istiyoruz," diyerek gülümsedi.

Bir arabası var! Çok heyecanlıydı. Şirket arabası aldığına inanamıyordu. Onu eve götürebilecek miydi? Sormak istiyordu ama kulağa kötü gelmesinden korkuyordu. Bunu sorup sormamak konusunda kendisiyle savaşıırken alnı biraz kırıştı.

"Bu araç sizin kişisel kullanımınız için de olacak," dedi sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi. "Araçta performans sorunları olmadığı sürece, her iki yılda bir değiştiriyoruz. Güvenlik bizim için büyük bir endişe kaynağı ve yolun kenarında bir yerde arıza yapmanızı istemeyiz" diye ekledi.

Bu şirket gerçek miydi? Çalışanlarına karşı bu kadar iyi davranan bir şirket daha önce hiç duymamıştı. Araca yeni doğmuş bir bebek gibi davranacaktı. İş görüşmesinde kendisinden pek çok ayak işi yapmasının beklendiğini biliyordu ama a noktasından b noktasına nasıl gideceğini hiç düşünmemişti. Ulaşımını sağladıkları için memnundu çünkü taşıyacağı bazı şeyler metroda riske atılamayacak kadar riskliydi.

"İşte yeni telefonun," dedi ve bir kâğıt parçasıyla birlikte telefonu ona uzattı. "Numaranız üzerinde yazıyor. Sınırsız dakikanız var, bu yüzden bunu kişisel cep telefonunuz olarak da kullanabilir ve diğerini kapatabilirsiniz.

İletişim iyi bir işin anahtarıdır ve birbirimize her zaman ulaşabilmemiz gerekir, tabii işin herkesin aklındaki son şey olması gereken gece saatleri hariç," diye ekledi gülerek. "Ancak, ne yazık ki kurumsal dünyada zaman unutuluyor ve bazı çok geç geceler ve uzun hafta sonları olacak," diye sempatik bir şekilde ekledi.

Bunu zaten biliyordu çünkü iş görüşmesinde kendisinden neler bekleneceğini ona anlatmıştı. Çok çalışmakla ilgili hiçbir sorunu yoktu. Tüm ek avantajlar olmadan da bunu yapmaya istekliydi ama bu avantajlarla şirket için yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

"Sevgili eşim tatildayken şirket telefonlarımdan birkaçını göle attı. Bana her zaman çalışmak için bir zaman olduğunu ve sonra da rahatlamak için bir zaman olduğunu söylerdi." diye ekledi.

Amy zaten karısını çok seviyordu. Bu açıklama kadını daha da çok sevmesine neden oldu.

"Elbette Pazartesi günü başlayacak olan en iyi sağlık sigortasına ve burada listelediğim diğer tüm poliçelere sahip olacaksınız. Bunları daha sonra okuyabilirsiniz. Uykuya dalmanıza yardımcı olacaklar," diyerek tekrar kıkırdadı.

"Şimdi de Lucas'ın beni bilgilendirdiği, şu anki durumunuza uygun olduğunu düşündüğüm en büyük faydaya gelelim." Sesinde herhangi bir kınama olmadan ekledi. "Tüm üst düzey yöneticilerimize barınma imkânı sunuyoruz. Şirket personelimiz ve ziyarete gelen işadamları ve kadınlar için ayrılmış harika bir apartmanımız var. Yurtdışındaki insanlarla çok fazla iş yapıyoruz ve bu daireleri bir otele tercih ettiklerini gördük."

"Düşük bir kira var ve tüm kamu hizmetleri de buna dahil. Yönetim kurulu üyelerimizin birçoğu para biriktirip ev satın alırken yıllarca sitede kalıyor. Ne kadar kalacağınıza dair bir zaman sınırı yok. Her şey sizin

İş süresince. Eğer hastalık iznine ayrılırsan daire yine senin olacak. Yeni evinde kendini tamamen evinde ve güvende hissetmeni istiyorum." Adamın onun geçmişi hakkında bir şeyler bildiğine dair bir his vardı içinde. Tabii ki geçmişini biliyordu.

Adamın şirketinde çalışan, özellikle de bu kadar üst düzeydeki kişilerin geçmişlerini kapsamlı bir şekilde araştırdığını düşündü.

"Yeni daireniz Pazartesi gününe kadar taşınmaya hazır olacak. Esther bir süredir burada yaşadığı için biraz boyama ve temizlik yapmamız gerekti," diye ekledi. "Bence burayı çok rahat bulacaksın. Zaten mobilyalı ama Lucas yarın sizi dışarı çıkaracak ve kendi dekorasyonunuzu seçebileceksiniz. Birkaç giysi dışında eşyaların çoktan taşındı, onlar da yarın kullanman için kapının yanında duruyor."

"Pekala, bu işimizi halleder. Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?" diye bitirdi.

Amy afallamıştı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Kendi dairesi vardı. Kendi dairesi! Mobilyası bile vardı. Çok az faturası olacaktı. Bu gerçekten onun başına geliyor olabilir miydi? O kadar heyecanlanmıştı ki bir an için kim olduğunu unuttu ve ayağa fırlayarak kollarını Yusuf'un boynuna doladı. "Çok teşekkür ederim," diye bağırdı coşkuyla.

Amy birden ne yaptığını ve bunun ne kadar profesyonelce olmadığını fark etti ve geri sıçradı.

"Bunun için üzgünüm Bay Anderson. Bu hiç profesyonelce değildi. Bu tür şeylerin bir işin parçası olabileceğini hiç düşünmemiştim ve..." birden tıkanıp ve konuşamadı.

Yusuf koltuktan kalktı ve onu kucakladı. "Sorun değil canım. Bir sarılmayı asla geri çevirmem.

Sen iyi bir insansın ve çok zekisin. Aldığın her şeyi hak ettin. Bunu unutma genç bayan." Onun sırtını sıvazladı ve sonra geri çekildi.

"Bu hafta sonu için, kalacak bir yeriniz olmadığını anlıyorum, bu yüzden size buradaki konuk evini teklif etmek istiyorum. Şimdi bana kafanızı sallamayın. İnsanların orada kalması hoşumuza gidiyor. Bu yüzden adı misafirhane. Gidip bir otelde kalmanıza gerek yok," dedi oğlu gibi konuşarak ve tartışmaya yer bırakmadan.

"Düşecek gibi görünüyorsun, bu yüzden Lucas'a seni oraya kadar geçirmesini söyleyeceğim. Kitaplara baktığınızı fark ettim. Bu akşam okumak için yanına bir tane almak ister misin?" diye teklif etti.

Amy adamla tartışmanın bir anlamı olmadığını, nasıl olsa kaybedeceğini biliyordu.

"Bu harika olur Bay Anderson," diye yanıtladı basitçe.

Amy artık konuşamıyordu, yoksa gözyaşlarına boğulacaktı. Daha önce hiç kimse onun için bu kadar çok şey yapmamıştı. Daha önce hiç kimse ona bu kadar inanmamış ya da bu kadar ilgi göstermemişti. Ailenin bu kadar harika olması inanılmazdı. Onlara neden bu kadar çok şey verildiğini anlamıştı.

Kendilerine verilen her şeyi hak ediyorlardı çünkü on katını geri veriyorlardı. Şirkete dahil olduğu için ne kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Patronuna duyduğu çekimle kesinlikle başa çıkacak ve ona karşı bu kadar düşmanca davranmamaya çalışacaktı.

Bir çift olmalarının mümkün olmadığını biliyordu, adam onu aşıyordu ve onunla yatıp her şeyi kaybetmek istemiyordu, bu yüzden sadece çalışan ve işveren olduklarını anladığından emin olmalıydı.

Amy rafa gitti ve daha önce gözüne kestirdiği kitabı aldı. Hikâyenin içinde kaybolmak için sabırsızlanıyordu. Şimdiden kendini fantezi dünyasında hayal etmeye başlamıştı.

"Tekrar teşekkürler Bay Anderson. Bana karşı gerçekten çok iyiydiniz. Umarım sizi hayal kırıklığına uğratmam," dedi.

"Harika olacaksın. İimde uzun yıllar birlikte alışacağımıza dair bir his var," diye cevap verdi. Sonra döndü ve odadan ıktı. Bir zamanlar rahat olan oda, Lucas ve onun yalnız kalmasıyla birdenbire bir dolaptan daha küçük görünmeye başlamıştı.

Dördüncü Bölüm

Lucas, Amy ile babası arasındaki tüm alışverişı izlemişti. Amy'nin gözlerinde, para konusu açıldığında ailesindeki tüm kadınlarda görülen o açgözlülük ifadesini görmek için beklemişti.

Şaşırtıcı bir şekilde, kadının yüzünde gördüğü şey minnettarlıkla karışık bir şoktu.

Ailesinin ne kadar para ettiği gerçekten umurunda değil miydi? Bunu öğrenecekti. Eğer yatağa girerlerse, tüm kadınlar gibi onun da dönüp kendisini temizlemeye çalışacağını biliyordu.

Pek çok kadının denediğini ve hiçbirinin başarılı olamadığını bilmiyordu. Onu dize getirebilecek tek kadının o olabileceği düşüncesiyle ayıldı.

"Benimle gel Amy. Sana önümüzdeki birkaç gece nerede uyuyacağını göstereyim," dedi koluna girerken.

Lucas ona her dokunduğunda vücuduna bir ateş yayılıyordu ve bu harika bir histi, bu da onu korkutuyordu. Hayatında bir erkeğe ayıracak zamanı yoktu. Onun tek istediğinin ucuz bir ilişki olduğunu biliyordu, sonrasında da bir kenara atılacaktı.

O zaman nerede olacaktı? Adam onu kovmazsa işinden ayrılmak zorunda kalacaktı ve her şeyini kaybedecekti. Küstah bir adama boyun eğmeden yeterince uzun süre dayanmıştı; biraz daha dayanabilirdi.

Sadece bedenine zihniyle birlikte hareket etmeyi öğretmesi gerekiyordu. Yine de vücudunun başka bir fikri varmış gibi görünüyordu çünkü onun kıyafetlerini yavaşça çıkardığını ve o olağanüstü ellerini her yerinde gezdirdiğini hayal edebiliyordu. Sonra ağzı da ellerinin açtığı yolu takip edecekti.

Vücudu sanki adam onu çoktan okşamış gibi tepki verdi.

Lucas'ın ellerini üzerinde hayal ettikçe arzusunun arttığını hissedebiliyordu. Meme uçları onun dokunuşunu beklerken boncuk boncuk olmuştu. Midesi sanki içinde ateş böcekleri dolaşıyormuş gibi hissediyordu. Arzu duyguları o kadar güçlüydü ki ona uzanmaktan başka bir şey istemiyordu.

Dur, diye bağırdı kendi kendine iç savaşında. Bu adam hakkında fantezi kurmayacaksın. O senin patronun, çok cömert patronun. Bu işe ihtiyacın var. Yeni öğrendiğin bu avantajlara ihtiyacın var. Tutku dolu bir geceye ihtiyacın yok. Diğer her şeyi kaybetmeye değmez.

Konuk evine vardıklarında, adamın zihin okuyamadığına şükretti. Ev, ana konuttan birkaç düzine metre uzaktaydı. İlk bakışta çok hoşuna gitmişti. Ağaçlar ve çiçeklerle çevrili küçük bir kulübeydi. Üstü kapalı küçük verandaya doğru giden taş bir yol vardı.

Bir gün kendi çocuğuyla birlikte sahip olmayı hayal ettiği türden bir yerdi. Bir an orada durdu ve kendini eski sallanan sandalyede kucağında bir bebekle otururken hayal etti. Kısa bir süre için hayalinin devam etmesine izin verdi ve Lucas resimde onun yanındaydı, kolunu ikisine de dolamıştı. O kadar mükemmeldi ki aslında yüksek sesle iç çekti.

Lucas şaşkınlıkla ona baktı. "İçeri gel Amy. Sana her şeyin nerede olduğunu göstereceğim. Annemle babam mutfakı doldurdular, bu yüzden bol bol yiyeceğin olacak. Yatakta yeni çarşaf ve temiz havlular var. Burası küçük bir yer, bu yüzden kaybolacağınızı sanmıyorum. Lütfen evdeki her şeye buyurun. Ne de olsa burası misafirler için," diye devam etti ama Amy evin ilginçliğine hayranlıkla bakmakla meşguldü.

Her şey mükemmeldi. Küçük mutfak masasının üzerinde taze çiçeklerle dolu bir vazo duruyordu. Banyo çeşitli sabunlar ve banyo malzemeleriyle doldurulmuştu. İçine dalmak için sabırsızlandığı kocaman bir bahçe küveti vardı ve yanında yumuşak bir okuma ışığı bile vardı. Şimdiden orada olmayı bekliyordu.

"Şimdi yolundan çekileceğim, böylece rahatlayabilirsin," dedi Lucas hızla çıkmadan önce. Buranın ne kadar muhteşem olduğunu söyleyerek onu gücendirip gücendirmedini merak etti. Küveti suyla ve güzel kokularla doldurmaya başlarken Lucas'ı aklından uzaklaştırdı. Köpük banyosunun kokusu narin ve rahatlatıcıydı. Sinirleri anında yatışmaya başladı.

Lucas ön verandada durdu ve derin bir nefes aldı. Eğer o anda çıkıp gitmeseydi onu yatağa atacak ve

İkisi de yürüyemeyecek hale gelene kadar onunla sevişti. Daha fazla beklemeyecekti. Onu sisteminden çıkarması gerekiyordu. Akıl sağlığının normale dönebilmesi için bunu yapmak zorundaydı. Eğer kız ona için için yanan tutkusuyla bakıp durmasaydı, o zaman kendi kontrolünü biraz daha koruyabilirdi. Yüzü açık bir kitap gibiydi ve bundan hiç hoşlanmadığından emindi.

Babasıyla birkaç dakika konuşmak için büyük eve doğru yürüdü. "Amy'yi yerleştirdin mi?" Joseph sordu.

"Evet baba, burayı çok seviyor," dedi içki dolabına doğru ilerlerken. Kendine üç kadeh burbon doldurdu ve bardağı bir dikişte devirdi. Ateş boğazını yakıp gözlerini yaşartırken sinirlerinin biraz yatışmaya başladığını hissetti. Yine de yıpranmış sinirlerini yatıştıracaksa, içkinin verdiği acıya değerci.

Lucas, Joseph'in yüzündeki bilmiş sırıtışı görmedi. *Çocuğun durumu kötü,* diye düşündü Joseph. İşler umduğundan çok daha iyi gidiyordu. Oğlunun yüzündeki mutsuzluğu görmesinin birkaç haftadan biraz daha uzun süreceğini düşünmüştü. Oğlunun gülümsemesini saklamak için arkasını dönmek zorunda kaldı.

"Bayan Harper'ı nereden buldun baba?" Lucas sordu.

"Birkaç ay önce üniversitesinde bir iş fuarı vardı ve o zaman özgeçmişini aldım. Onun hakkında biraz araştırma yaptım ve bu iş için mükemmel olduğunu anladım. Şirketimizin başkanı için çalışmak için gerçekten özel biri olmak gerektiğini biliyorsunuz," diye yanıtladı.

"Evet, düşündüğümde çok daha iyi çalışıyor. Biraz geveze ama eminim orada kaldığı sürece sakinleşecektir."

İkili bir saat boyunca şirket ve hayatlarında olup bitenler hakkında sohbet etti.

"Evlat, Amy o kağıtları almayı unutmuş. Gece dışarı çıkmadan önce bunları ona götürür müsün?" Joseph kayıtsızca sordu. En başından beri oğlunun orada onunla daha uzun süre kalmasını umuyordu. Onları tek başına da geri getirebilirdi.

"Tabii baba. Şimdi yaparım. Zaten çok yoruldum. Anneme onu sevdiğimi ve yarın görüşeceğimizi söyle." Kulübeye doğru geri dönmeden önce babasına hızlıca sarıldı.

Lucas kapıyı çaldı ama cevap gelmeyince kapı kolunu kontrol etti. Kapı hâlâ kilitli değildi. Onunla bu konu hakkında konuşması gerekecekti. İçeri girdi ve tam ona seslenmek üzereydi ki köşeyi döndü.

Lucas gözlerini ondan alamıyordu. Üzerinde vücudunu zar zor örten küçük bir havludan başka bir şey olmadan orada duruyordu. Süt beyazı kalçalarının tepesine kadar görebiliyordu. Üst kısmı o kadar aşağıdaydı ki göğüslerinin kabarıklığını görebiliyordu. Banyo yaptığı için hâlâ parlıyordu ve ıslaktı.

Kızın kokusu ona doğru sürükleniyordu. Egzotik bir tanrıça gibi kokuyordu. Tarçın gibi bir çeşit baharat algılayabiliyordu. Ondan birkaç ısırık almak istemesi için yeterliydi.

Her iki yönde de bir santim daha ilerlerse onun tüm sırlarını görebilecekti. Lucas ne zaman hareket etmeye başladığını bilmiyordu ama aniden onun önünde durmuş, kollarını beline dolamıştı.

Onun nemli, neredeyse çıplak bedenini kendi bedenine doğru çekti ve aniden dudaklarını yutmaya başladı.

Kadının bir an için sertleştiğini hissetti, sonra aynı açlıkla ona sarıldı. Bir kadını hiç bu kadar çok istememişti.

Yarım saniye boyunca vücudunun kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalıştı ama kızın dudaklarından yumuşak bir inilti duyduğunda kontrolü tamamen kaybordu. Eğer onu itseydi ya da hayır deseydi, bir şekilde onu serbest bırakabilirdi ama o da en az kendisi kadar ona açtı.

Hızlı bir hareketle havluyu kaldırdı ve ellerinin vücudunda serbestçe aşağı yukarı dolaşmasına izin verdi. Kadının kıvrımlarını baştan aşağı okşadı. Öpüşmelerine ara vermeden aniden onu kucağına aldı ve yatak odasına doğru yürüdü. Onu yatağa yatırdı ve kendi giysilerini rekor bir sürede çıkardı.

Bakışları kızın vücudunun kusursuzluğuna takıldı ve bunun nasıl mümkün olduğunu bilmese de tahrikinin daha da artmasına neden oldu.

Amy'nin gözleri önünde duran mükemmelliğe bakarken heyecan ve hayranlık içinde yuvarlandı. Üzerinde tek bir kusur bile yoktu. Vücudu bütün gün ofisinde oturan bir iş adamına değil de profesyonel bir sporcuya aitmiş gibi görünüyordu. Bakışları adamın vücudunda gezindi ve nemlenen dudaklarından kaçan nefesine engel olamadı. O kadar iri bir adamdı ki, birbirlerine nasıl uyabileceklerini merak ederken bir anlık korku onu tüketti.

Lucas onun gözlerindeki bakışı fark etti ve korku hissetti çünkü fikrini değiştirirse patlayacaktı. Kıyafetlerini çıkarması bir dakikadan fazla sürmese de ona tekrar dokunmak için can atmaya başlamıştı bile. Onu aldıktan sonra açlığının azalacağını biliyordu. Daha önce hiçbir kadını o anda onu istediği kadar istememişti. Onu sisteminden temizleyebilmek ve hayatının normale dönmesini sağlamak için bu işi bitirmesi gerekiyordu.

Yatağın üzerinde ona katıldı, vücudu onunkini kapladı. Dudaklarını aşağı doğru hareket ettirmek için ayrılmadan önce birlikte bir öpücük paylaştılar. Hassas deriyi hafifçe ısırmadan önce boynundan aşağıya doğru bir yol yaladı ve emdi, dudaklarından başka bir inilti çıkmasına neden oldu. İkisi de tüm düşüncelerini kaybetti ve sadece yoğun zevkin tadını çıkardı. Bacakları açıldıkça onun altında kıpırdanmaya başladı ve onu içeri itmeye davet etti. Tamamlanması için yalvarıyordu. Üstesinden gelen ağrıyı dindirmesi için ona ihtiyacı vardı.

Yine de onun kendisi için hazır olduğunu anlayana kadar onunla birlikte olmayı reddetti. Çok uzun süre dayanamayacak olsa da, özellikle de kız onun altında hareket ederken, işler çok çabuk biterse pişman olacaktı. Onun da kendisiyle aynı zevki ve tatmini hissetmesine ihtiyacı vardı.

Elleri ağrıyan göğüslerinin üzerinde kayarken, başparmakları meme uçlarını cımbızladığında, sırtı yataktan kalktı ve vücudunu onunkine yaklaştırdı. Ellerini adamın başının etrafına dolayarak onu kendine doğru çekti ve dudaklarına ihtiyaç duydu. Dili ağzıyla sevişti ve kadın daha fazla dayanamadı. Zevk o kadar yoğunlu ki acı veriyordu. Adamın dili kadının ağzının kıvrımlarını okşadıkça, kadın daha çok kıvranıyordu. Boğazının derinliklerinden gelen inilti, adamın elinde kalan son kontrol parçasını da koparıyordu.

Vücudunun geri kalanını keşfetmek için öpücüğü sonlandırdı ve onun hayal kırıklığı içinde ağlamasına neden oldu. Kadının yoğun tepkileri onu kendiliğinden yanmaya hazır hale getirmişti. Kanın tek bir bölgeye hücum ettiğini hissedebiliyordu, kendi vücudu ikisine de uyguladığı işkenceye son vermesi için ona yalvarıyordu. Onun içine derinlemesine batacak ve onu kendine ait kılacaktı. Onun ve sadece onun!

Karnının yumuşak ipeğinin tadına baktı, ağzının altındaki titremeyi hissetti. Onun her dokunuşuna o kadar duyarlıydı ki, sürekli olarak kendi sistemine ateş gönderiyordu. Başını aşağıya doğru hareket ettirip dilini kalçasının iç kısmında gezdirdiğinde, kadının tüm vücudunu saran titremeyi hissetti. Daha önce hiç bu kadar duyarlı bir kadınla birlikte olmamıştı ve kontrolü elinde tutmakta her zamankinden daha fazla zorlanıyordu.

Ağzı sonunda onun tadına baktı ve zevkle haykırırken kalçalarının yataktan kalkmasına neden oldu. Kadının zevk inilti,leri ona devam etmesi için güç verdi. Onun tatlılığının tadına baktı ve altında titrediğini hissetti. Aniden gerildi ve sonra tüm vücudu sarsıldı ve serbest bırakılmasıyla birlikte haykırdı. Onun altında titriyordu. Dilini son bir kez onun nemli sıcaklığına değdirdi ve sonra yavaşça vücuduna doğru ilerledi.

Adam kadının karnını öpmeye başladığında kadın adamın kollarında hafifçe gevşemişti. Onun tadına ya da kokusuna doyamıyor gibiydi. Sonsuz bir süre boyunca onun vücuduna tapabilecekmiş gibi hissediyordu. Şişmiş göğüslerine geri döndü ve sıkı meme uçlarından birini yavaşça ağzına aldı. Vücudu yeniden canlanırken bir kez daha titremeye başladı. Onun için tekrar ağlamasını sağlayana kadar bir hassas tepe noktasından diğerine geçmek için zaman ayırdı. Boynuna doğru ilerledi, emdi

hassas teninde, nabzının ağzının altında zıpladığını hissetti. Sonra geri çekilerek onun bekleyen bedeninin üzerine uzandı.

Eli, kadının kendisi için hazır olup olmadığını kontrol etmek için aşağı kayarken ağzını tekrar aldı. Parmaklarını şişmiş kadınlığının üzerinde gezdirdi ve sonra sıcaklığının içine kaydırıldı. Zevkle inlerken aniden tüm vücudu tekrar yukarı kalktı. "Lütfen!" diye haykırdı. Onun için hazır olduğunu biliyordu.

Lucas daha fazla dayanamadı. Kızın ağzıyla temasını kesti. "Gözlerini aç. Seni benim yaptığımda onları görmek istiyorum," diye fısıldadı ona. Yavaşça, sanki ağırlıklar onları tutuyormuş gibi, gözleri yarı yarıya açıldı.

Bir hamlede kadının derinliklerine gömüldü. Bu ilk temasta neredeyse patlayacaktı. O kadar ıslak ve sıkıydı ki. Vücudunun sertleştiğini hissetti ve ona uyum sağlarken dudaklarından acı dolu bir ses kaçtı. Gözleri fal taşı gibi açılırken, ağzında bir şok ifadesi belirdi.

Lucas onun bakire olduğunu fark ettiğinde tüm vücudu kaskatı kesildi. Bir kadın, özellikle de onun kadar çekici ve cinsel açıdan cazibeli bir kadın nasıl olur da yirmi sekiz yaşına gelmiş ve hâlâ bakir olabilirdi? Yaşadığı şok bir an için kontrolünün bir kısmını geri getirmişti. Durmak zorundaydı. Durumu bilmeyen kadınlarla yatmazdı. 'Sonsuza dek mutlu' bir adam değildi, bu da bakirelerin kesinlikle yasak olduğu anlamına geliyordu. Tam kızın vücudundan çıkmak üzereydi ki, kızın yüzü bir kez daha zevkle gevşedi ve vücudu erkeğin etrafına alışıırken kendinden geçerek iç çekti.

Doğru şeyi yapması ve durması gerektiğini biliyordu ama kalçaları yukarı doğru hareket edip onu daha da sıkı kavradığında, bir kez daha tüm kontrol izlerini kaybetti. Sabit bir ritimle hareket etmeye başladı ama kadının nefesi ağırlaştıkça ve vücudunun onun etrafında titrediğini hissettikçe daha fazla dayanamadı ve hızla itmeye başladı. Kalçaları onu karşılamak için yukarı itti ve zevkle kasıldı, onu kenara gönderdi. Vücudu kadının içine akmaya başladı. Üstüne yıkanan serbest bırakma ile sarsıldı. Başka bir kadına hiç bu kadar bağlı hissetmemişti. Bitmesini istemiyordu. Baştan başlamak ve her şeyi bir kez daha yapmak istiyordu. Onları birbirine bağlı tutmak istiyordu.

Birkaç dakika boyunca hareket etmeden, nefes alış verişini normale döndürmeye çalışarak onun üzerinde yattı. Büyük olasılıkla onu ezdiğini fark edince sonunda yer değiştirdi ve onu da yanına alarak arkasını döndü. Ne söyleyeceğini bilemediği için hiçbir şey söylemedi ve uykuya daldığını gösteren düzenli nefes alışını duyana kadar onun sırtını ovarak öylece yattı.

Bir saat daha orada kalıp onun kollarında huzur içinde uyumasını izledi. Uyurken ona yeterince yaklaşmıyor gibiydi. Bacakları adamın alt bedenine sarılmıştı ve başı adamın göğsüne yaslanmıştı. Hayatında gördüğü en güzel kadındı ve ona aitti.

Birden Lucas'ın başı döndü. Tam uykuya dalmak üzereydi ki korunmadığını fark etti. Ne düşünüyordu ki? Daha önce hiç prezervatif kullanmadan bir kadınla seks yapmamıştı. Bebek tuzağına yakalanacak kadar aptal değildi.

Düşünceleri milyonlarca farklı yöne koştı. Korunmasız seks yapmayı planlamış olmasının imkânsız olduğunu biliyordu. Onun o gece kulübeye geri döneceğini nereden bilebilirdi ki? Ona verdiği tepkileri taklit etmesinin hiçbir yolu yoktu. Sadece hareketleri yapan kadınlarla birlikte olmuş ve çabucak uzaklaşmıştı. Bir kadının yatağına girdiğinde ateşli ve istekli olmasını isterdi.

Kendisine kızgındı ama bu öfkeyi ona yöneltti. Hiçbir şekilde evliliğe zorlanmak istemiyordu ama eğer tutku dolu geceleri bir çocukla sonuçlanırsa o zaman çekip gitmesi mümkün değildi.

Aile onun için her şeydi. Kendini kapana kısılmış gibi hissederek bir süre ona baktı ve sonra kalkıp üstünü giyindi.

Lucas kulübeden çıkıp uzaklaştı ama aslında yapmak istediği şey onun yanındaki yatağa geri dönmektir. Oradan çıkmalı ve sakinleşmeliydi. Profesyonelliğini koruyacak ve ertesi gün onu şirket işleri için dışarı çıkardığında normal haline dönecekti. O geceyi geride bırakıp yoluna devam edebilirdi ama yine de pervasızlığının bir sonucu olmadığından emin olmalıydı.

Amy gece yarısı bir ara uyandı ve gerindi. *Ah*, çok ağrıyordu. Tamamen uyanması bir dakika sürdü ve daha bilinçli hale geldiğinde yatakta dimdik oturması sadece saniyeler aldı. Ne yapmıştı ki? Patronuyla yatmıştı. Patronuyla yatmıştı! Ne kadar aptal olabilirdi ki? İhtiyaçlarını karşılamak istediği her an onun emrine amade olacağını mı düşünmüştü? Muhtemelen sadece gelip onunla seks yapacağını ve sonra da gecenin bir yarısı sıvışıp gideceğini düşünmüştü.

Onu kullanıp bir kenara atmasına imkân yoktu. Bununla nasıl başa çıkacaktı? Birkaç seçeneği vardı. Büyük bir olay çıkarıp ona bağırabilir ve işinden ayrılabilirdi ama bu pek de cazip gelmiyordu. Diğer seçeneği ise hiçbir şey olmamış gibi davranmaktı. Bu seçenek çok daha hoşuna gitmişti. Sadece kendini daha fazla tehlikeye atmayacağından emin olmalıydı. Onu asla evinde yalnız bırakmayacaktı.

Onun bir dokunuşunun tüm mantıklı düşüncelerini unutturduğunu keşfetti. Onun kendisine dokunacağı pozisyonlarda bulunmasına izin veremiyordu.

Bir erkek arkadaş uydururdu. Bu, onun kendisinden faydalanabileceğini düşünmesini engelleyecekti. Ona sadece uzun süreli bir ilişkisi olduğunu ve hata yaptığını söyleyecekti. Bu deneyimi tekrar yaşayamayacağını bildiği için biraz pişmanlık duydu.

İlk kez seviştiği için inanılmazdı. Bir insanın bu kadar çok şey hissedebileceğini hiç düşünmemişti. Vücudu ağrıyordu ama buna değmişti. İlk kez seks yapmanın iyi bir deneyim olmadığını okumuştı. O insanlar Lucas Anderson gibi biriyle sevişmiyor olmalıydı.

Bu ironi karşısında biraz gülümsemek zorunda kaldı. Adam bir Yunan Tanrısına benziyordu, herkesin ihtiyaç duyduğundan daha fazla parası vardı ve her kızın fantezisi gerçekmiş gibi sevişiyordu. Tek bir hata hayatının planlarını değiştirmeyecekti.

Amy banyoya gitti ve temizlendi. Tam tekrar uzanmıştı ki, korunmadıklarını fark etti. Yatakta tekrar doğruldu. Korunmadan ilişkiye girmenin ne kadar aptalca olduğunu düşününce dehşete kapıldı.

Seks. O anda anne olmaya hiçbir şekilde hazır değildi. Her zaman kendi çocuğuna sahip olmayı hayal etmişti ama bu şekilde yapmamıştı. Hamile kalırsa çocuktan vazgeçmeyecekti ama tüm bunları nasıl idare edebilecekti?

Bunun üzerinde uyuması ve her şeyi daha sonra çözmesi gerekecekti. Henüz hiçbir şey bilmiyordu. Büyük ihtimalle aşırı tepki veriyordu. Sadece bir kez seks yapmışlardı. İlk ve tek kez seks yaptığında bebek yapma olasılığı düşüktü.

Amy gecenin geri kalanında mışıl mışıl uyudu. Rüyasında çok güzel bir kız çocuğu dünyaya getirdiğini gördü. Onu göğsüne yakın tutuyor, yeni doğmuş bebeğiyle bağ kuruyordu. Bebek her yönüyle mükemmeldi. Birden Lucas, hepsi de pahalı takım elbiseler giymiş üç adamla birlikte odaya girdi.

Tüm bu yasal jargonu konuşmaya başladılar ve aniden yere baktı ve artık bebeği tutmuyordu. Lucas onu almıştı. Sonra uzun boylu, sarışın, bomba gibi bir kadın içeri girdi ve bebeği ona uzattı. "Al bakalım tatlım. Sana bir bebek alacağımı söylemişim.

Ne istersen senindir," dedi ve Amy'yi soğuk hastane odasında bebeği için ağlarken bırakarak çıkıp gittiler.

Amy dehşet içinde uyandı. Rüya çok gerçekçi görünmüştü. Yanaklarından gerçek gözyaşlarının süzöldüğünü görünce şaşırdı. Kendini çok güçlü bir kadın olarak görüyordu ama onu dize getirebilecek tek bir şey vardı. Birisi çok istediği ailesini elinden alırsa bunu başaramazdı.

Amy uyumaktan vazgeçti ve kendine kahvaltı hazırlamak için yataktan kalktı. Bir süre kitap okumaya çalıştı ama hiçbir şeye konsantre olamadı. Bahçede biraz yürüyüp güzel ve temiz sabah havasının tadını çıkaracağını düşündü.

Birkaç saattir etrafta dolanıyordu ki Yusuf yanına sokuldu ve neredeyse yerinden sıçramasına neden olacaktı. "Nasılsın?

Genç bayan? Umarım iyi uyumuşsunuzdur," dedi.

Hayattan bu kadar büyük bir adamın bir insana nasıl bu kadar kolay sinsice yaklaşabildiğini merak etti.

"Çok iyi uyudum," diye otomatik olarak cevap verdi. Gözlerinin altındaki halkalar yalanını ele veriyordu. Yine de bir beyefendiye ve bunu ona söylemedi.

"Bu sabah bir konuda biraz stresli görünüyorsun. Yardımcı olabileceğim bir şey varsa, tek yapman gereken sormak."

"Her şey harika Bay Anderson. Sadece taşınma ve iş hakkında düşünüyorum. Şimdiden çok nazik davrandınız ve bundan faydalanmak istemiyorum," diye cevap verdi. "Bu gece bir otel odası tutmanın gerçekten sakıncası yok," diye denedi, bunu duymayacağını biliyordu.

"Amy, duygularımı incitme. Kulübenin oldukça rahat olduğunu düşünmüştüm. Karım tavırlarımdan bıktığında bir iki kez ben de orada yatmıştım," diye kıkırdadı, karısını sevgiyle anarak.

"Hayır Bay Anderson, kulübeyi seviyorum. Sadece sadaka almak benim için gerçekten zor. Kalacak bir yer için minnettarım ve size söylemeliyim ki kır evine şimdiden aşık oldum. Hemen hemen her yönden mükemmel," diye hemen cevap verdi.

"Katherine hâlâ uyuyor. Güzellik uykusunu almalı," diye kıkırdadı. "Lütfen kahvaltı için terasta bana katıl. Birlikte yemek yiyeceğim genç ve güzel bir kadın olmasını seviyorum. Yemeğin tadını çok daha güzelleştiriyor." Sonra ona kolunu uzattı, o da tuttu ve sonra ana eve doğru yürüdüler.

Lucas içeri girdiğinde gülüyor ve kahvaltı ediyorlardı. Anında alarma geçmişti. Babasıyla oldukça samimi olmaya başlamıştı. Acaba şimdi neyin peşindeydi? "Günaydın baba," dedi otururken. "Bayan Harper, umarım kaldığınız yer hoşunuza gitmiştir," diye ekledi resmiyetle.

Amy bir an için ona baktı ve onu anlamaya çalıştı. Bu yaklaşık on saniyesini aldı. Adam zaten istediğini elde etmişti ve şimdi de ona işine geri döndüğünü ve başka bir şey yapmayacağını söylüyordu. Onun böyle biri olduğunu zaten biliyordu, öyleyse neden onun bu tavrından bu kadar incinmişti?

Eh, diye düşündü, iki kişi 'buz gibi soğuk' oyununu oynayabilirdi.
"Mükemmel uyudum Bay Anderson.

Gecenin başında kötü bir mide bulantısı ve kötü bir baş ağrısı yaşadım ama sonra geçti ve gecenin geri kalanı mükemmeldi," dedi onunkinden bile daha soğuk bir sesle.

Gözleri yarıklara dönüştü ve eğer gözler öldürebilseydi, kendisinin bir kül yığını olacağını düşündü. Şansını biraz zorlamaya karar verdi ve arkasını dönüp onu tamamen görmezden gelmeden önce ona sırtıttı.

Yusuf her ikisinin de kurnazca davrandıklarını düşündükleri küçük oyunlarını izledi ve dün gece neler olduğunu merak etti. Ona öyle geliyordu ki, çocuklar birbirlerine yaklaşmış olabilirlerdi ve şimdi ikisi de korkuyla kaçıyorlardı.
Birbirlerinden kaçmalarına izin vermeyecekti.

"Yemeğini ye Lucas. Bugün çok yoğun bir günün var. Amy'yi arabasını alması ve daire için alışveriş yapması için dışarı çıkarman gerekiyor. Erken başlamalısın ki yarın taşınması için her şey hazır olsun." Sonra Amy'ye baktı, "Bence orada çok mutlu olacaksın."

"Bay Anderson..." diye başladı, ama adam onu durdurdu.

"Şimdi Amy, sen benim evimde bir misafirsin, bana Joseph demenin zamanı gelmedi mi sence?

Bunu gerçekten çok isterim," diye ekledi, böylece başka seçeneği kalmamıştı.

"Tamam, Bay Joseph, Bay Anderson'ı düşünüyordum," Lucas'a doğru başını salladı, "gerçekten meşguldü ve bu işleri tek başıma yapmamın bir sakıncası yok. Eğer bir imza meselesiyse evrakları sana fakslayabilirler. Araba galerisine taksiyle de gidebilirim. Gerçekten ama gerçekten umurumda değil," diye yalvardı ona.

Lucas günü onunla geçirmek istememişti ama kızın bundan kaçmaya çalışması onu iyice sinirlendirmişti. Onunla birlikte olmak istememeye nasıl cüret ederdi? Konuşmaları gereken şeyler vardı ve o da günü onunla geçirecekti.

"Elbette sizi dışarı çıkaramayacak kadar meşgul değilim Bayan Harper," dedi sesinde zehirle.

"Neden gidip hazırlanmıyorsun, böylece hemen yola çıkabiliriz," dedi ona yukarıdan aşağıya bakarak. Onun zaten bugün için giyinmiş olduğunu biliyordu.

Ne cüretle ona tepeden bakar? Duygularını kontrol altında tutmak için mücadele ediyordu. Gayet iyi görünüyordu ve zaten onu etkilemeye çalışmıyordu. Onunla gidecekti, sadece etkilenmeden onunla birlikte olabileceğini göstermek için.

"Ben hazırım Bay Anderson," dedi sirke damlayan bal gibi bir sesle. "Yine de yüzünüzdeki reçeli temizlemek isteyebilirsiniz," diye ekledi memnuniyetle. Adam ona ters ters baktı, sonra masadan kalktı ve başka bir şey söylemeden eve doğru yürüdü. Bu küçük savaşı kazanmış olmanın keyfini çıkararak sessizce kıkırdadı. Çok güçlü Lucas'ı bir kademe aşağı indirmek iyi hissettiriyordu.

"Siz çocuklar oldukça iyi anlaşıyor gibisiniz," dedi Yusuf tüm samimiyetiyle. Adamın ciddi olup olmadığını anlayamadı. Öyle görünüyordu. Belki de ikisi o kadar da belli etmiyorlardı. Aralarındaki gerilimi bıçakla kesebileceğini düşündü ama Joseph'in fark etmemiş olması iyi bir şeydi.

Yere bakıp kahvaltısını karıştırmaya başlamadan önce tek söylediği "O harika bir patron," oldu. Joseph'in yüzündeki alaycı sırıtışı görmedi.

Lucas geri dönüp sabırsızca orada dikilince o da olabildiğince yavaş bir şekilde birkaç lokma daha aldı. O orada oturup acele etmezken Lucas'ın birkaç kez saatine baktığını fark etti.

"Şimdi Lucas, bu kadar sabırsız olmayı bırak. Bir bayanı aceleye getirmek asla kibarlık değildir," diye konuştu Joseph.

"Bugün yapacak çok işimiz var baba. Bu akşam bir randevum olduğu için hemen gitmek istiyorum," diye ekledi. Amy'nin koltuğunda biraz gerildiğini fark etti.

İyi, diye düşündü. İnanmasını istediği kadar etkilenmemiş değildi. Bu düşüncenin kendisini ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırdı. Kadını istemese bile reddedilmeyi iyi karşılamazdı. Onunla bir kez birlikte olmanın yeterli olacağını düşünmekle tamamen yanılmıştı, çünkü onu düşünmeden edemiyordu. Onu hâlâ istiyordu, hatta şimdi her zamankinden daha fazla.

Sonunda ayağa kalktı ve sandalyesinin arkasından çantasını aldı. Son derece sakın bir sesle, "Genç hanımınızı bekletmek istemem," dedi. "Kahvaltı için çok teşekkür ederim Joseph. Gerçekten çok güzeldi. Arkadaşlığınız daha da güzeldi," dedi ve Lucas'ın peşinden kapıdan çıktı.

"İyi vakit geçirin çocuklar."

"Joseph Anderson, şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu karısının sesi.

"Günaydın güzelim. Az önce genç ve güzel bir hanımefendi ve huysuz oğlunuzla kahvaltı ediyordum," dedi tüm masumiyetiyle.

"Bunun saçmalık olduğunu ikimiz de biliyoruz. Eşleştirme yapıyorsunuz ve bu ikisinin arasındaki şeylere bakılırsa, çok iyi gidiyor," dedi ses tonunda onaylamama ile. "O çocuk neyin peşinde olduğunu anladığında seninle konuşmayı bırakacak," diye ekledi.

"Bunu anladığında karısına çok aşık olacak ve bana teşekkür edecek," diye cevap verdi Yusuf. Durumun kesinlikle böyle olmasını umuyordu. Çünkü aksi takdirde karısı haklı çıkacak ve oğlu ondan hiç memnun olmayacaktı. Bu, almaya razı olduğu bir riskti.

Ayağa kalkıp Katherine'e bir öpücük verirken, "Hadi biraz gezelim," dedi.

Katherine'le yaşadığı gibi oğullarının da kendilerine ait bir aşka sahip olmalarını istemesi çok mu yanlış? Bunda yanlış bir şey olduğunu düşünmüyordu. Bugünün harika bir gün olacağına karar verdi. Lucas ve Amy'nin tutkulu bir ilişkiye doğru yol almalarıyla harika bir şekilde başlamıştı.

Beşinci Bölüm

Amy arabaya Lucas'la birlikte bindi ve hemen onun kokusuna kapıldı. Bu adam neden bu kadar güzel kokmak zorundaydı? Midesinde bir kıpırtı hissediyordu. Yaptığı onca şeyden sonra bu adamla birlikte olmayı nasıl isteyebilirdi? Onunla ilgili iyi şeyleri görmemeye çalışıyordu çünkü gardını indirdiğinde mesafesini korumak çok daha zor oluyordu.

Bir süre sessizce yol aldıktan sonra aniden bir otoparka girdiler. Burası araba galerisi değildi. Ne yapıyordu ki? Belki de onu bir yere bırakacak ve kaçırılmasını umacaktı.

"Önce alışverişe gidiyoruz. Böylece eşyalar teslim edilebilir ve ekip dairenizi bitirebilir," diye açıklama yaptı. Onun cevap vermesini beklemedi. Araçtan indi ve onun kapısına gelip kapıyı açtı. Ona bir hanımefendi gibi davranmak gibi küçük şeyler yaptığında, onun daha insani tarafını görüyor ve cazibesine karşı koymasını zorlaştırıyordu. Onun soğuk davranmasını tercih ederdi, böylece kendi mesafesini haklı çıkarabilirdi.

Araçtan indi ve onun yanında büyük mağazaya doğru yürüdü. "Gerçekten herhangi bir dekorasyona ihtiyacım yok. Dairenin bu haliyle iyi olduğuna eminim," demeye çalıştı. Aldığı onca şey onu rahatsız ediyordu. Çok fazla yardım gibi hissettiriyordu.

"Avantajlardan biri de burayı döşemek. Hadi şu işi halledelim," dedi, "*kabul et, olacak*" diyen bir ses tonuyla.

Çok geçmeden onunla birlikte hareket etmenin tartışmaktan çok daha kolay olduğunu fark etti. Onu her departmana götürdü, renk ve stil tercihlerini sordu. Devam ettikçe adam eğleniyor gibi görünüyordu.

Mağazada işleri bittiğinde Lucas eşyaların hemen dairesine teslim edilmesi için gerekli ayarlamaları yaptı. "Programın ilerisindeyiz Amy. Görünüşe göre bu gece evine taşınabileceksin," dedi mağazadan çıkarken. "Acıktım. Hadi gidip yemek yiyelim.

Araba galerisi biraz zaman alabilir," diye buyurdu.

Aç olup olmadığını sormadı. Onunla bir yemeği paylaşmak isteyip istemediğini sormadı. Sadece onunla yemeğe gideceğini ve bunun olacağını söyledi. Eğer bu kadar aç olmasaydı, sırf bir şeyi kanıtlamak için yemek yemeyi reddedebilirdi ama adamın bunu fark etmeyeceğini ve günün geri kalanında acı çekecek olanın kendisi olacağını biliyordu.

Yemeklerini garip bir sessizlik içinde yediler; neyse ki bir telefon aldı ve bu da onu geri kalan süre boyunca meşgul etti. Kadın rahatlamıştı, çünkü havadan sudan konuşmaya çalışmak istemiyordu. Günün baskısı omuzlarına çökmeye başlamıştı ve kendi başına dinlenmek için biraz zaman geçirmeyi dört gözle bekliyordu.

Öğle yemeğinden sonra araba galerisine gittiler. Daha önce hiç araba sahibi olmamıştı. Fiyatını bile bilmiyordu. Üniversiteden sonra bir araba alacağını biliyordu ama henüz parası yoktu. Üniversitedeyken birkaç sürücü eğitimi dersi almıştı, bu yüzden araba kullanmayı biliyordu ama direksiyon başında pek rahat değildi.

Yine de Lucas'ın bu konudaki güvensizliğini bilmesini istemiyordu, bu yüzden sineye çekmeye ve duruma göğüs germeye karar verdi. "Manuel mi yoksa otomatik mi istiyorsun?" Lucas'ın ona sorduğu ilk soruydu.

"Otomatik olmasını tercih ederim."

"Benim fikrimi soracak olursanız, bence Mercedes ML450 Hybrid SUV'u tercih etmelisiniz. Son birkaç gündür biraz araştırma yaptım ve güvenlik konusunda yüksek puanlar almış. Çok iyi benzin yakıyor ve tüketici raporlarında tavsiye ediliyor," dedi, sesi bir araba satıcısı gibi çıkıyordu.

"Arabalar hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum, Lucas. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye cevap verdi. Adam ona bakmak için başını çevirdi ama o kayıp bir çocuk gibi araba parkına bakıyordu, bu yüzden fark etmedi. İlk kez onun ilk adını kullanmıştı. Dudaklarından çıkan sesin hoşuna gittiğini fark etti.

Ne söylediğinin farkında olmadığını biliyordu. Orada olmanın verdiği gerginlikle geçici olarak gardını indirmişti. Onun bu yönünü seviyordu. Zırhı olmayan bu Amy çok daha tatlı ve masum görünüyordu ve onu kollarına almak istiyordu. Onu korumak istiyordu. Onunla sadece bir işveren olarak değil, daha fazla birlikte olmak istediğini fark ediyordu. Onun dünyaya karşı bıkkın olmamasını seviyordu. Onu canlandırıcı buluyor ve diğerleri gibi art niyetli, çıkarıcı bir kadın olabileceğine inanmakta giderek zorlanıyordu. Bir kadının bu kadar iyi rol yapabilmesine imkân yoktu. Onu kollarının arasına almak ve tekrar öpmek istedi.

Kendini zar zor durdurdu. Kalbini kimseye açmaya hiçbir şekilde hazır değildi. Kendini kontrol etmeye devam edecek ve önceki gece yaptıklarını unutabilecekti. İkisinin de onun işini kaybetmesi ve kendisinin de pişmanlık duymasıyla sonuçlanacak bir ilişkiye girmelerine gerek yoktu. Düşünmek için daha fazla zamanı olduğunda her şeyi çözecekti.

"Arabalar hakkında pek bir şey bilmiyorsanız, umarım tavsiyemi dinlersiniz ama seçim sizin. Aracı kullanan siz olacaksınız," diye basitçe belirtti.

Lucas onunla birlikte binaya girdi ve satıcıların etrafından dolaşarak doğruca müdürün ofisine yöneldi. "Lucas, seni tekrar görmek güzel. Erken geldin ama istediğin arabayı çoktan getirdim," dedi masanın arkasındaki beyefendi, içten bir gülümsemeyle ve her ikisiyle de tokalaşmak için ayağa kalktı.

"Teşekkürler Frank, minnettarım." Lucas Amy'yi galeriye geri götürmek ve yan kapılardan çıkarmak için dönmeye başlamıştı bile.

Kapıdan çıktılar ve karşılarında kıpkırmızı, güzel bir araç duruyordu. Lucas onu araca doğru götürdü ve şoför kapısını açtı. Kız gözlerindeki şaşkınlıkla ona baktı. Araba çok güzeldi. Pratik olmaya çalışıyordu ama araba o kadar güzeldi ki. Bunu her gün onun pahalı Porsche'sine tercih ederdi.

Amy gözlerinin hafifçe yaşarmaya başladığını hissetti ve hemen başını eğip gözyaşlarını temizlemek için aracın etrafında bir tur attı. Kendini kontrol altına aldı ve sürücü koltuğuna oturdu. Arabayı çalıştırmadan önce her şeyin nerede olduğunu bulduğundan emin oldu.

Birden yüzü kocaman bir sırıtışa dönüştü ve kontağı aramaya başladı. "Bunu nereden açıyorsun?" diye sordu, bir yandan da yüzünde şaşkın ama kendinden geçmiş bir ifadeyle ona bakıyordu.

Lucas güldü ve bunun bir düğmeyle çalıştırma olduğunu açıkladı.

"Hibrid araçların yeni özelliklerinden biri, daha düşük hızlarda seyahat ederken elektriklerle çalışmalarıdır. Gerektiğinde gaz devreye giriyor" diyerek sözlerini tamamladı.

Düğmeye bastı ve ışıklar yandı ama ses yoktu. Yüzündeki şaşkınlıkla tekrar ona baktı. "Ses yoksa açık olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu ona, gerçekten şaşkıındı.

Lucas kendini tutamadı. Yüksek sesle güldü, gerçekten eğleniyordu. Tanıdığı diğer kadınlara hiç benzemiyordu. Ona açık açık gülmesi yüzündeki gülümsemeyi sildi. Kendisine gülünmesinden hoşlanmıyordu. "Sana gülmüyorum. Sadece seni taze bir nefes olarak görüyorum." Kıkırdamaya devam etti. "Arabayı vitesle tak ve güven bana, senin için sürecek," dedi.

"Bu da ne, uzay arabası mı?" diye mırıldandı nefesinin altında. Bu sefer kahkahalarını patlatmamayı başardı ve yorumu duymamış gibi davrandı. Yaklaşık bir saat boyunca etrafta dolaştılar. Kız arabaya bayılmıştı. Sanki camın üzerindeymiş gibi gidiyordu. Motor çalıştığında bile sadece bir mırıltı vardı. İnanılmazdı ve durmak istemiyordu. Lucas'ın yanında olduğunu bile neredeyse unutmuştu ki bu bile başlı başına inanılmaz bir başarıydı.

"Amy, bana öyle geliyor ki bu arabayı seviyorsun. Neden galeriye geri dönüp eve götürebilmen için bazı evrakları imzalamıyoruz?" diye sordu. Yolculuk biteceği için biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama başını salladı ve araba galerisine doğru geri döndü. Oraya vardıklarında inmek istemedi ama isteksizce aracı terk etti.

Lucas tercih edilen bir müşteri olduğu ve onun için her şeyi çoktan hazırladıkları için evrak işleri sadece yirmi dakika kadar sürdü. Otoparkta son bir temizlik yapılması ve her şeyin kontrol edilmesi gerekiyordu, bu yüzden ona arabanın o gece evine teslim edileceğini söylediler. Arabayı hemen kullanamayacağı için ne kadar hayal kırıklığına uğradığını görünce şaşırdı ama sabah kullanacaktı.

Otoparktan çıktıklarında Lucas'ın onu kulübeye geri götüreceğini düşünmüştü ama o ters yöne döndü. "Bugünlük işimizin bittiğini sanıyordum?" diye sordu.

"İşimiz bitti. Dairen hazır. Eve gidip kontrol etmek istersin diye düşündüm," diye cevap verdi.

"Evet, kesinlikle," dedi gerçek bir coşkuyla. Arabayı güzel bir binanın önüne çektiler. Bir apartman kompleksinden çok dört yıldızlı bir otele benziyordu. Dairesel ön girişte üzerinde aşk tanrısının su fişkırttığı bir fiske vardı. Muhteşem görünüyordu. Bir yeraltı park tüneline girdiler, bir kart kullanarak içeri girdiler ve sonra bir tabelada yerinin ayrılmış olduğu bir park yerine çektiler.

"Buraya park edeceksin," dedi asansöre yakın bir yeri işaret ederken. Kız daha kemerini çözmeden arabanın yanına geldi. Arabasının kapısını açtı, bu alışmaya başladığı bir şeydi. Adamın bunu herkes için yapacağını ve kendisini özel kılmadığını bilse de, bir hanımefendi gibi davranılmak hoşuna gitmişti.

Pelüş asansöre doğru yürüdüler ve adam mevcut tek düğmeye bastı. "Bu asansör sadece lobiye çıkıyor. Bu da bir başka güvenlik önlemi. Kiracılarımızın güvenliğini çok ciddiye alıyoruz."

Asansörün zili çaldı ve kapılar New York'taki en iyi otellere rakip olabilecek devasa bir lobi alanına açıldı. Önündeki monitörlere bakan bir güvenlik görevlisi ile uzak duvara yaslanmış büyük bir masa vardı. "İyi akşamlar Bay Anderson. Bu gece erken geldiniz," dedi Amy'ye gülümsemeden önce.

"Merhaba Fred. Nasılsın?" "İyiym."

"İyiym." Hoş bir şekilde cevap verdi.

"Fred, bu yeni kiracımız Bayan Harper. Kendisi on dokuz-A'da yaşayacak." diye bitirdi.

"Sizinle tanışmak gerçekten çok güzel Bayan Harper. Umarım burada yaşamaktan keyif alırsınız. Burası harika bir yer. Salı'dan Cumartesi'ye kadar akşam vardiyasında çalışıyorum ama bana ihtiyacınız olursa burada 2-A dairesinde yaşıyorum. Dairenize bir numara listesi koydum bile, bu yüzden istediğiniz zaman beni aramaktan çekinmeyin," diyerek sözlerini tamamladı.

Amy Fred'den hemen hoşlandı. Elli yaşlarında görünüyordu ve insana kendini güvende hissettiren o gülümsemelerden birine sahipti. Bu güzel binada kendini son derece güvende hissediyordu, sanki o izin vermezse dünyanın geri kalanı ona ulaşamazdı. Ekstra güvenlik önlemleri hoşuna gitmişti ve tüm bu güzelliği de sevmiştir.

Gördükçe daha çok bir otele benziyordu. Lucas bunun bir apartman kompleksi olduğundan emin miydi? Lucas dönmeden önce, "Gel, sana evini göstermeden önce etrafı gezdireyim," dedi.

Onu sol taraftaki koridora yönlendirdi. İçinde son teknoloji ürünü bir spor salonu olan bir kapıdan girdiler. Lucas daha sonra onu tam boy bir havuzun bulunduğu başka bir kapıdan geçirdi. Ağzı neredeyse sulanmaya başlamıştı. Bu gerçek olabilir miydi? Sadece ayakkabı kutusu büyüklüğünde olmasını bile umursamadığı bir eve sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda bir yüzme havuzuna, spor salonuna ve güvenliğe de sahip oluyordu.

Onu götürdüğü bir sonraki kapıda jakuzi ve sauna vardı. Lucas onun artık özel olduğunu bile düşünmediği bu şeylere verdiği tepkiyi izliyordu. Elinin altında böyle şeyler olmasına alışkındı. Kızın yüzünün zevkle aydınlanması onu biraz alçaltmıştı. Yüz hatlarını kontrol etmek için çok çalıştığını fark etti ama pokerde asla başarılı olamayacaktı. Yüzünden akan zevki gizleyemiyordu.

Ona içinde birkaç bank ve başka bir çeşme bulunan özel arka bahçeyi gösterdi. O bahçede saatlerini geçireceğini biliyordu.

iyi bir kitap okuyor; tabii ki egzersiz yaptıktan ve yüzdükten sonra.

Sonunda sakinliğini koruma yeteneğini kaybetti ve kendini bu muhteşem yerin tadını çıkarmaya bıraktı. Aslında bir daire çizerek döndü ve yüksek sesle güldü. Heyecandan neredeyse onu yakalayacaktı ama son anda geri çekildi.

"Um, bunun için üzgünüm; bazen çok heyecanlanıyorum," diye mırıldandı ve binaya geri döndü.

"Daireni gerçekten görene kadar bir yargıya varmak istemeyebilirsin," dedi onu lobiye geri götürürken. Yüzündeki gülümsemeyi engellemekte zorlanıyordu.

Heyecanı bulaşıcıydı ve onun yanında olmayı bir zevk olarak görüyordu. Ondan hoşlanmamaya çalışıyordu ve bu onun için pek de iyi sonuç vermiyordu.

Düğmeye bastı ve içeri girdi. Kadın da onu takip etti ve sessizce on dokuzuncu kata çıktılar. İndiler ve kız etrafına bakındı. Koridorlar ekstra genişti ve duvarlarda güzel tablolar asılıydı. Koridor sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyordu. Binanın aşırı büyüklüğü onu şaşırtmıştı.

Ona buranın kurumsal bir apartman kompleksi olduğu söylendiğinde, sadece birkaç kattan oluştuğunu ve çok az birimin bulunduğunu düşünmüştü. Ama gördüklerine bakılırsa en az yüz tane olmalıydı.

Uzun koridorda yürürken neredeyse hiç kapı olmadığını fark etti.

Sona doğru geldiler ve adam soldaki kapıya bir anahtar yerleştirdi. Merakına yenik düştü ve ona sordu, "Burada çok fazla kapı yok. Her katta kaç daire var?"

"Bu katta sadece iki tane var. Diğer birimlerden daha büyükler ve burada da birkaç konferans odası var" diye yanıtladı.

"Diğer katlarda birkaç tane daha var ama her daire geniş. Çalışanlarımızın çoğunun ailesi var ve burada rahat yaşamalarını istiyoruz" diyerek sözlerini tamamladı.

Kapıdan içeri girdiler ve nefesini durduramadan dışarı fırladı. Evin büyük olduğunu söylediğinde şaka yapmıyordu. Gerçekten de muazzamdı. Güzel, yumuşak gri bir renkle döşenmiş geniş bir giriş yolu vardı.

Yeni oturma odasına doğru ilerlediler. Seçtikleri mobilyaların hepsi yerleştirilmişti ve yanlarında bir sürü DVD bulunan büyük ekran bir televizyon gibi birkaç ekstra eşya daha vardı. Onlara doğru yürüdü ve bazı romantik komedileri fark etti.

"Esther ona aşk hikâyelerini sevdiğini söylemişsin, o da senin sevebileceğini düşündüğü birkaç film seçmiş," diye açıkladı.

Bu o kadar kişisel bir şeydi ki onu çok etkilemişti. Lucas geride durdu ve onun daireyi dolaşmasına izin verdi. Yatakları ve komodinleri olan makul büyüklükte iki oda vardı. Ana banyo yeni nevresimleriyle dekore edilmişti ve güzel butiklerden alınmış banyo ve vücut kremleriyle birkaç dokunuş eklenmişti.

Koridorun sonundaki kapıyı açtı ve gözleri tekrar yaşardı. Burası ebeveyn yatak odasıydı. Odanın ortasında dört direkli devasa bir yatak vardı ve seçtiği mor yorganla kaplıydı ve direklerin her birine ağ bağlanmıştı. Her zaman sahip olmayı hayal ettiği türden bir yataktı.

Yatağa doğru yürüdü ve ortasına atlayıp küçük bir kıkırdama çıkardı. Birçok geceyi harika bir kitapla yatağa kıvrılıp geçirdiğini hayal edebiliyordu. Bu daire onun için gerçekten de bir rüyanın gerçeğe dönüşmesiydi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Daha önce hiçbir şirketin bu kadar cömert olduğunu görmemiştim. Bu kadar insan bunun üçte birine bile sahip değilken tüm bunlara sahip olmak beni suçlu hissettiriyor. Ya bir ay sonra benden nefret ederseniz? Ya tamamen başarısız olursam ve sonuçta bu işi yapamazsam? Bu çok büyük bir baskı," dedi panik hissetmeye başlayarak.

"Amy, tam güven duymadığımız biri için bunu yapmazdık. Harika bir iş çıkaracaksın, zaten öyle yapıyorsun. Bu avantajları hak ediyorsun ve kendimi tekrarlamak istemiyorum ama bunu tüm yönetici pozisyonları için yapıyoruz" diyerek sözlerini tamamladı.

Amy başını öne eğdi. Diğerlerine sunmadıkları herhangi bir muamele görmüyordu ve bu aslında onu daha iyi hissettiriyordu. Öne çıkmak istemiyordu. Ona verdikleri şey için kendini suçlu hissetmek istemiyordu. Hayatında hiç hediye almamıştı ve bu sanki yirmi beş yıllık doğum günü ve Noel hediyelerini ve daha fazlasını almak gibiydi. Sadece tadını çıkaracak ve kendini suçlu hissetmemeye çalışacaktı. Şimdilik hepsi onundu. Yaşadığı anın tadını çıkaracaktı.

Amy oturma odasına geri döndüğünde Lucas'ın sırtını duvara dayamış onu izlediğini gördü. *İşte gidiyor*, diye düşündü. Lucas yakın zamanda gitmeyi planlıyormuş gibi görünmüyordu ve Amy gerçekten de sadece stresini atmak ve yeni evinin tadını çıkarmak istiyordu. Eğer işler farklı olsaydı, ikisinin kanepede birbirlerine sokulup romantik komedilerinden birini izlediklerini hayal edebilirdi ama bu asla gerçekleşmeyecekti. Yeniden nefes alabilmek için onun gitmesine ihtiyacı vardı.

Derin bir nefes aldı ve sakinliğini korudu. "Yoğun programınızdan zaman ayırıp bugün yaptıklarınız için teşekkür ederim. Burası harika bir yer. Hayal edebileceğimden ya da umduğumdan çok daha iyi, ancak bu kadar alana gerçekten ihtiyacım yok. Eğer beni daha küçük bir daireye taşımak ve bu alanı ailesi olan bir çalışan için ayırmak isterseniz, benim için sorun yok." Kadın hızlı konuşuyordu, bu yüzden adam sözünü kesemedi.

"Burayı sevmediğimi söylemiyorum, çünkü seviyorum. Bırakın yaşamayı, gördüğüm herhangi bir yerden bile daha muhteşem ama sadece benim için çok büyük bir alan kaybı gibi görünüyor," diye devam etti.

Ne yaptığının farkında olmadan, son sözleri söylerken eli karnına gitti.

O anda hamile olabileceği düşüncesi dehşet verici olsa da garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Lucas, Amy'nin gevezelik ettiğini biliyordu, bu yüzden konuşacak zamanı olmayacaktı. Amy'nin kendi kendine konuşmasına izin verip sonra kendi sözünü söyleyeceğini düşündü.

Sonunda konuşmayı bırakıp ona baktığında, adam bir süre ona baktı. Göz temasını sürdürürken omuzlarını gözle görülür şekilde sıkıldığını gördü. Birdenbire sinirlenmiş gibi göründü ve nedenini anlayamadı.

"Bence artık gitmelisiniz Bay Anderson. Bu gece yapacak çok işim var ve lütfen yerleşmek istiyorum," dedi sertçe. Kollarını kavuşturmuş, başka bir şey söylemeyi reddederek odanın karşısında durdu.

Lucas sonunda duvardan uzaklaştı ve ona doğru yürümeye başladı. Bu ona bir yürüyüşten çok bir sinsiliği hatırlatıyordu. O yaklaştıkça istemsizce bir adım geri attı. Bu küçük zayıflığı gösterdiği için kendine çok kızmıştı. En iyi savunmanın güçlü bir saldırı olduğuna karar verdi.

"Bay Anderson," diye ismini vurguladı, "Dün gece bir hataydı. Olmamalıydı ve bir daha tekrarlanmayacak. Bunu hak ettiğinizi düşünüyorsanız ya da tüm bunları takdir ederek sırt üstü yatacağımı düşünüyorsanız üzgünüm ama ben ucuz bir fahişe değilim," diye bitirdi.

Konuşmayı bıraktığında adamın gözlerinde beliren bakıştan biraz korktu. Hiç düşünmeden bir adım daha geri attı. Bu, adamın gözlerinin daha da alevlenmesine neden olmuş gibiydi. Adamı gerçekten kızdırıyordu. Reddedilmekten hoşlanmıyor olmalıydı. Buna alışmak zorundaydı çünkü kadın onu istemiyordu. Aslında onu istiyordu ama bu çekimle kesinlikle savaşıyordu.

Lucas hiç olmadığı kadar öfkeliydi. Olduğu yerde kalmak zorundaydı çünkü çok yaklaşırsa onu boğabileceğinden korkuyordu. Şirketinin cömertliğini bedeniyle geri ödemesini beklediğini düşünmeye nasıl cüret ederdi! En büyük ödülün peşinde olan oydu, onun! Onun adını zevkle haykırırken hiç de masum değildi. Onu en az onun kendisini istediği kadar çok istemişti.

Sonunda konuşacak kadar sakinleşmeden önce birkaç dakika boyunca ona dik dik baktı.

"Sana daha önce birkaç şey hakkında konuşmamız gerektiğini söylemiştim, ki hala konuşmamız gereken şeyler var. Ama şimdi, az önce yaptığın yorumları açıklığa kavuşturalım. Seks için hiçbir şekilde para ödemedim.

Yatağıma aldığım her kadın isteyerek geldi, daha fazlası için yalvardı. Dün gece sen de benimle yatağı atlamaya istekliydin, ben de seninle orada olmak istedim. Dün gece ikimizin sevişmesi gerekti ve tüm suçu üstlenmeyi reddediyorum," dedi öfkeyle.

Amy'nin öfkesi Lucas'inkiyle hemen hemen eşitti, çünkü sözleri ona saldırmaya devam ediyordu. Amy onun yüzüne bir tokat daha atmak için uzandı ama Lucas elini tokat değmeden yakaladı. "Sana söylemiştim, bunu sadece bir kez yapmana izin vereceğim," dedi ona sırtarak.

Sonra onu kollarına çekti ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. O kadar öfkeliydi ki öpücüğünün şiddeti neredeyse morartıcıydı. Kızın kendisine teslim olmasını isterken nazik davranmıyordu. Saçlarından tuttu ve daha kolay erişebilmek için başını geriye çekti.

Birkaç dakika boyunca ona karşı mücadele etti ve sonra vücudu ona ihanet etti ve onu aynı tutkuyla öpmeye başladı. Onun tam teslimiyetine sahip olduğunu anladığında, yapmak zorunda kaldığı en zor şey gibi görünse de onu kendisinden uzaklaştırdı. Gözleri tutkuyla parlıyordu ve öfkesi ihtiyaca dönüşmüştü.

İkisi de orada nefes nefese durmuş, duygularıyla savaşıyordu. "Otur Amy," dedi sonunda, çok daha sakin bir sesle. Kanepeye doğru yürüdü, Amy'nin de onu takip etmesini bekliyordu.

Gerçeklik yeniden su yüzüne çıkmaya başladığında Amy kendini azarladı. Ona onunla hiçbir şey yapmayacağını söyledi ve sonra dudaklarının dokunuşuyla tüm mantıklı düşünceler silindi ve onu kendine çekmekten başka bir şey yapamadı.

onu. Sevgi ile nefret arasında ince bir çizgi olduğunu fark etmeye başlamıştı. Lucas'a karşı olmak istediği kadar düşmanca davranmıyordu.

Onun etrafında ne kadar çok olursa, sadece harika görünüşünü değil, onunla ilgili çekici şeyleri de o kadar çok fark ediyordu. Görünüşünden daha da çekici olan şey, diğer çalışanlarla konuşma şekli ve yardım eli uzatmaya istekli olmasıydı.

Belki de onu çok erken yargılamıştı ve birbirlerine karşı bu kadar düşmanca davranmalarına neden olan da buydu. İşe başladığı ilk günden beri olumsuz bir tavır sergilediğini biliyordu. Bir değişiklik yapmak istiyordu. Onunla bir ilişkiye girmek istemiyordu ama bir patron olarak ona saygı duyabilirdi.

Sonunda bu işi bitirmenin iyi olacağını düşündü ve onun karşısındaki sandalyeye oturdu. "Yani, fiziksel olarak senden etkileniyorum. Yine de bu bir şey ifade etmiyor; daha önce söylediklerimde ciddiye aldım. Dün gece olmamalıydı. Benim için sadece bir zayıflık anıydı. İşimi kaybetmek istemiyorum ve patronumla ucuz bir ilişki yaşamak istemiyorum. Şu andan itibaren profesyonel kalmamız gerekiyor," dedi, profesyonel bir tavır olduğunu umduğu bir şekilde.

Orada oturmuş, ona aklını kaçırmış gibi bakıyordu. "Size katılıyorum Bayan Harper," dedi soyadına dönerek. "Dün gece yaşanmamalıydı. Ama o gecenin sonuçlarıyla başa çıkmamız gerekiyor. Korunmayı unuttum ki bu benim için bir ilk. Bakire olduğunuzu ve bu nedenle büyük olasılıkla doğum kontrol hapı kullanmadığınızı biliyorum," dedi.

"Sorumluluklarımı ihmal etmem, bu yüzden eğer hamileysen bunu en kısa zamanda öğrenmem gerekiyor. Çocuğumun bensiz büyümesine izin veremem. Hemen evleniriz. Anladın mı?" diye bitirdi.

Amy, Lucas'ın sözleri karşısında o kadar afallamıştı ki birkaç kalp atışı boyunca cevap veremedi. Bunun Lucas'ın düşüneceği bir şey olduğunu bile sanmazdı. Eğer hamile kalsaydı, Lucas'ın ondan bebeği aldırmasını istemesinin daha muhtemel olduğunu düşünürdü. Asla istemezdi ama birçok erkeğin beklenmedik bir hamilelik istemeyeceğini biliyordu. Yine de ne kadar çok düşünürse, doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapması o kadar mantıklı geliyordu

şey; çocuğuna bakmak. Kendilerinden birini asla inkar etmeyecek çok sevgi dolu bir aileden geliyordu.

Amy, Lucas'la konuşmadan önce derin derin nefes aldı. Kafasının içinde kendine tekrar tekrar işini kaybetmeyi göze alamayacağını ve eğer hamileyse Lucas'ın bunu bilmesini göze alamayacağını söyledi. Çocuğa daha iyi bakabileceğini kolayca kanıtlayabilirdi. Hayatında bir erkeğe ne ihtiyacı vardı ne de onu istiyordu. Kendine odaklanması gerekiyordu. Annesinin sayamayacağı kadar çok erkekle birlikte olmasını izlemişti. O erkeklerin annesini sürekli taciz ettiğini de görmüştü. Çoğu erkeğe güvenilmezdi.

"Orada öylece oturup bana ters ters bakacak mısın yoksa bir yetişkin gibi davranıp konuşacak mısın?" diye tersledi. Sesi somurtan bir çocuk gibi çıkan kişinin kendisi olduğu gerçeğini analiz etmeyecekti.

"Birincisi, senin çalışanın olmam benimle böyle konuşma hakkını sana vermez. İkincisi, seninle hiçbir nedenle evlenmem, özellikle de herhangi bir çocuğuma işkence etmek için," dedi soğuk bir şekilde.

"Eğer bir çocuk varsa, lanet olsun ki..." Lucas yine ondan bir şeyler istemeye başladı ama kadın onun sözünü kesti.

"Eğer bir çocuk olsaydı, sadece ve sadece benim olurdu. Bir kadının bir erkeğin emirlerini yerine getirmek zorunda olduğu eski günlerde değiliz. Ama çocuk endişelenmen gereken bir şey değil. Takvimimi çoktan kontrol ettim ve korkacak bir şey yok."

"Dün gece olmamalıydı. Yaklaşık bir yıldır bir erkekle çıkıyorum ve son adım atma konusunda isteksizdim. Seninle birlikte olmak çok rahatsız edici olmadığına göre artık ilişkimizi sağlamlaştırabilirim," diyerek ona yalan söyledi.

Lucas onun sözleri karşısında şaşkına dönmüştü. Onun bakire olduğunu biliyordu. Onun başka bir adamla birlikte olduğu düşüncesi, içinde anlam veremediği fiziksel bir acıya yol açmıştı. Onun bir erkek arkadaşı vardı!

Adını haykırırken ondan bahsetmediği kesindi. Çılgına dönmüştü ama dışarıya karşı sakinliğini koruyordu.

Lucas yüzünde sinsi bir ifade belirdi ve yavaşça ona doğru yürüdü. Orada durmaya devam etti, yine geri çekilmedi. İçten içe kontrolsüzce titriyor olsa da gücünü gösterecekti.

Lucas hiçbir şey söylemeden eğildi ve kadının başını geriye doğru çekerek yüzünü onunkinin bir santim yakınına getirdi. Kızın gözlerinde arzusun geri döndüğünü görene kadar orada sabit kaldı. "Yani dün gece sen ve erkek arkadaşın için sadece bir deneme sürüşüydü," dedi o kadar sessiz bir sesle ki bağırıyor olmasından çok daha korkutucuydu. Kollarında dolaşan sarmal gücü hissedebiliyordu.

Onun kendisine vurmasından korkmuyordu. Daha çok onun kendisini tekrar öpmesinden korkuyordu. Direnci tüm zamanların en düşük seviyesindeydi ve eğer dudaklarını tekrar alırsa durmaması için ona yalvaracaktı. Tam da bunun olacağı beklentisiyle vücudunda sıcaklık birikmeye devam etti.

"Kullanılmaktan hiç hoşlanmıyorum Bayan Harper, hiç hoşlanmıyorum ve yüzüme karşı yalan söylemenizden de hiç hoşlanmıyorum. Dün gece sizin için hiçbir şey ifade etmemiş olabilir ama ben vücudunuzun içinde sert ve derinken aklınızda başka bir erkek yoktu. Benim için titriyordun. Bu erkek arkadaşınla yattığında gördüğün şey benim yüzüm olacak. Ama o seni benim titrettiğim gibi titretmeyecek. Bunu düşünebilirsin," diyerek onu kendisinden uzaklaştırdı ve sonra daireden çıktı.

Amy soğukkanlılığını kaybetmeden önce kapının kapandığını duyana kadar bekledi. Klik sesini duyar duymaz olduğu yere yığıldı ve ağlamak için kendine izin verdi.

Bunun olmasına neden izin vermişti? Keşke banyosunu daha sonra yapsaydı ve orada sadece bir havluyla durmasaydı. Keşke hayır diyebilseydi, o zaman belki, sadece belki birbirlerini terslemeden ya da birbirlerinin kıyafetlerini parçalamaya çalışmadan aynı odada bulunabilirlerdi.

Belki de tamamen profesyonel kalabilirlerdi. Bunu düşünürken bile bunun bir fantezi olduğunu biliyordu. Aralarındaki şiddetli çekim daha ilk günden çok güçlüydü.

Olması gerekenden daha uzun bir süre aynı yerde kaldı, ağladı ve kendisi için biraz üzüldü. Daha sonra yerine yerleşmek için ayağa kalktı. Artık bunun onu etkilemesine izin vermeyecekti. İşe gidecek ve ondan her zaman uzak duracaktı. Yapılacak en akıllıca şey buydu.

Hayatının ilk yirmi sekiz yılı boyunca akıllıydı; sadece bir kez yaptığı hatayı affetmesi gerekiyordu. Herkesin arada bir hata yapma hakkı vardı.

Altıncı Bölüm

Amy Pazartesi günü işe giderken karışık duygular içindeydi. Bulutların üzerinde uçuyordu çünkü yeni arabası bir gece önce teslim edilmişti ve artık hayalindeki aracı kullanıyordu. Bu güzel makineyi kontrol etmek ve bir daha asla toplu taşıma sistemindeki kalabalıklarla mücadele etmek zorunda kalmayacağını bilmek çok heyecan verici bir duyguydu. Bu yolculuklar sırasında kendisine pek de saygıdeğer olmayan insanlar yaklaştığında kesinlikle birkaç kez dehşete düşmüştü. Çoğu zaman gece geç saatlerde otobüslere binmekten kaçınırdı, çünkü en şüpheli zamanlar o zamanlardı.

Öte yandan, ofise adım attığında çalışma ortamından dehşete düşmüştü. Lucas olay çıkaracak mıydı? Onu sepetleyecek miydi? Onu kovabilir miydi? Aralarındaki fiziksel ilişki yüzünden kovamazdı.

Lucas işinde yeterince iyi olmadığı için onu kovabilirdi. Pozisyonunda ne kadar iyi olduğu konusunda zaten gergindi. Arabayı park etti ve içeri girdi. İşlerin nasıl gittiğini görmek zorundaydı. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu, o yüzden elinden geleni yapıp oradan devam etmesi gerekecekti.

Asansörün kapısı çaldı ve kapı Tom'un gülümseyen yüzüne açıldı. "Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum. Yarım saattir yerimde zıplıyorum," dedi merhabalaşmaya vakit bulamadan.

Amy içini çekti, "Hey Tom. Eğer yarım saattir koltuğunda zıplıyorsan bir saat erken gelmişsin demektir çünkü ben yarım saat erken geldim," diye cevap verdi. Tom ona doğru koştu ve kolunu omuzlarına doladı.

"Tamam Amy, dökülme zamanı. Ne oldu? Bu hafta sonu beni tamamen ektin. Cuma gecesi patronun davranışlarına bakılırsa, bu sabah burada olup olmayacağını bile bilmiyordum," diye biraz sızlandı.

"Her şey yolunda Tom. Patronla aramızda küçük bir yanlış anlaşılma oldu. Sana daha sonra bilgi vereceğime söz veriyorum ama yukarıda bahsi geçen kişi içeri girip tembellik ettiğim için beni kovmak için bir neden bulmadan önce ofise gidip işime başlamam gerekiyor," dedi ofisine doğru yürürken.

Tom da onun peşinden gitti. "Erken geldin. Boş vaktinde benimle sohbet ettiğin için başın belaya giremez," dedi.

"Bu ofiste bulunduğumuz hiçbir zamanın bize ait olduğunu düşünmüyorum. Lütfen işime dönmeme izin ver ve bu akşam happy hour için dışarı çıkalım, söz veriyorum," diyerek onu ofisinden dışarı itti.

Lucas iki saat sonra içeri girdiğinde Amy masasında meşguldü. *Patron olmak ve canın istediğinde ortaya çıkmak güzel olmalı*, diye düşündü tavırlı bir şekilde ve hemen ardından pişman oldu.

O, önemsiz şeyler düşünecek liseli bir eski kız arkadaş değildi. Kendi zamanında ne yaptığı onu ilgilendirirdi, kesinlikle onu değil.

Lucas ona karşı tamamen profesyonel davranmış, yapılmasını istediği şeylerin bir listesini vermiş ve sonra ofisten ayrılıp günün geri kalanında uzak durmuştu. Bu ona nefes almak için bolca zaman verdi ve kendini rahatlayıp işini erken bitirirken buldu.

Sonraki birkaç ay ofiste her şey aynı şekilde geçti. Lucas çok az konuşarak Amy'ye görevlerini veriyor ve sonra onu yalnız bırakıyordu. Hiç oyalanmıyor ve artık göz teması kurmuyor gibiydi.

İşini gerçekten öğrenmiş ve sonunda kendini işinde rahat hissetmeye başlamıştı. Esther birkaç kez uğramış ve Amy'nin sanki birkaç aydır değil de on yıldır şirkette çalışıyormuş gibi olduğunu söyleyerek gelişimini övmüştü. Amy bu övgü karşısında çok heyecanlanmış ve bu duyguyu kendisine yakın tutmuştu.

Yine de Lucas ne zaman odadan çıksa iinin her seferinde bir parça koptuğunu hissediyordu. Kokusu burnundan gitmiyor, saatlerce onu düşünerek fiziksel acı çekmesine neden oluyordu. Onun kendisini tekrar kollarına almasını o kadar çok istiyordu ki her yeri ağrıyordu.

Seviştikleri geceyi tekrar tekrar yaşırdı. Gecenin bir yarısı uyandığında dudaklarında onun adı, vücudu ıslak ve onun için hazırdı. Adamın mesafesini koruduğu için minnettardı çünkü onu tekrar öptüğünde onu itecek iradeye asla sahip olamazdı.

Onu kıyaslayabileceği başka bir erkek yoktu ama sevişmenin o gece onunla yaşadıklarından daha iyi olabileceğini hayal bile edemiyordu. Onu aklından çıkarmak için çok çabalasa da, her gece rüyalarına giriyor, acı içinde ve yalnız uyanıyordu.

Amy hamilelik testi yaptırmayı çok uzun süre erteledi. Hamile olduğunu biliyordu. Sabah bulantılarıyla uğraşıyordu ve vücudunda belli belirsiz değişiklikler vardı. Doğuştan ufak tefek olduğu için karnının alt kısmındaki küçük şişliği çoğu kişi fark etmezdi ama o fark etmişti.

Sonunda dayanamadı ve testi aldı, sonra da fırlatıp attı. Cevabın evet olduğunu zaten biliyordu. Ertesi hafta bir doktor randevusu alsa iyi olacaktı. Nasıl olsa birkaç ay içinde hamile olduğunu öğreneceklerdi. En azından doktor hasta gizliliği avantajına sahipti, böylece Lucas gözle görülür bir şekilde ortaya çıkana kadar hamile olduğunu öğrenmek zorunda kalmayacaktı.

"Amy dışarısı karanlık ve ben mutlu saatler için fazlasıyla hazırım. Gel kızım, seni buradan uzaklaştıralım." Tom saat altıda zıplayarak kızın ofisine geldi. "Bir saattir sabırla seni bekliyorum. Saat başı değil, maaşlı çalıştığının farkında mısın?" diye ekledi.

Tom onun masasına atladı ve o projesini bitirirken kenarına oturdu. "Pantolonunu tut Tom, neredeyse bitirdim," dedi haftalardır ilk kez gerçek bir gülümsemeyle. "İçkiler, canım, bu gece benden,"

dedi sevinçle. "Paramı aldım ve aslında biraz param kaldı ve sana bir milyon ögle yemeği ve içki borcum var. Hepsini sana geri ödemek niyetindeyim," dedi ve kendini gerçekten harika hissetti. Yetersiz birikim hesabında para birikiyor olması çok güzeldi.

Çok az faturası olduğu için o kadar parası vardı. Dairesine ve arabasına aşıkı ve her şey mümkün olan her şekilde mükemmeldi. Elini karnına götürdü, çocuğunun orada büyüdüğünü düşün­düğünde farkında bile olmadan sık sık bunu yapıyordu.

Lucas bağlantı kapısını aralamış ofisinde oturuyordu ve Amy ile Tom arasındaki konuşmayı duydu. Amy'nin onunla bu kadar kolay gülmesi karşısında hissettiği kıskançlık duygusu onu şaşırtmıştı.

Hayatında daha önce hiç kıskançlık hissetmemişti ve bu duygunun içini nasıl kemirdiğini görünce şok oldu. Bir ift olamazlardı. Kız onun alışanıydı ve bu iş yürümezdi. Ona karşı hiçbir şey hissetmemesi gerekiyordu ama aylar sonra bile gece gündüz onu düşünmeden edemiyordu.

Sandalyesinde biraz daha dik oturdu. Aklını kaçırmak üzereydi ve bu durum kardeşlerini çok eğlendirecekti. Başını ellerinin arasına aldı ve onun ofisten çıkmasını bekledi. Onun çalışmalarından hiç şikâyeti yoktu. Her geçen gün daha fazla şey öğreniyor ve mükemmel bir iş ıkariyordu.

Onu kovma fikrini aklından geçirmiş ama bu düşünceyi hemen bir kenara atmıştı. Onun gitmesine izin veremezdi. Belki yakında bırakabilirdi. Elbette bırakacaktı. Ona karşı olan duygularını aşacak ve herkes gibi onunla da alışabilecekti ya da başka bir şey bulmaktan başka çaresi kalmayacaktı.

Lucas kalktı ve bir şeyler içmek için dışarı çıkmaya karar verdi. Gece için kendine güzel bir eğlence bulacaktı. Herhangi bir kadın onunla eve gelmekten mutlu olurdu. O Lucas Anderson'dı ve asla bir sevgili bulmakta zorlanmazdı.

Amy'den başka bir kadını düşünmek hiç çekici gelmese de, bunun üstesinden gelmek zorundaydı. Bir kez adım attığında

Dışarı çıktığında kendini daha iyi hissetmeye başlayacaktı ve en azından bir gece yetecek kadar güzel bir şeyin gözüne çarpacağından emindi.

Lucas bir süredir gitmediği güzel bir kulübe gitti ve oturdu. Bir içki ısmarladı ve beş dakika bile geçmeden yanına olağanüstü güzellikte bir kızıl saçlı oturdu. Kız ona, "*Bana bir içki ısmarlarsan beni eve götürebilirsin*" der gibi baktı.

Ona tüm dikkatini vermek için dönmeden önce içkisini yere çarptı, "Sana içecek bir şey ısmarlayabilir miyim?" Elindeki tüm cazibeyi sesinin içine yerleştirdi.

Parmağını onun koluna sürttü, "kulağa hoş geliyor şekerim," diye cevap verdi.

Ona birkaç içki ısmarladı ve yaklaşık bir saat boyunca onun kendisini etkilemeye çalışmasını dinledi. Tek yapması gerekenin parmağını kıvrırmak olduğunu ve kızın arabasına binip onunla birlikte eve geleceğini biliyordu. Bunu yapmak için kendini zorluyordu ama bunun olmayacağını biliyordu.

Lucas, doğru yerlerde kıvrımları olan ve bunları herkesin görmesi için gösteren kadına karşı kesinlikle sıfır arzu hissediyordu. "Bu akşam bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi adam masaya birkaç banknot atarken. "Artık gitmem gerekiyor," diye sözlerini tamamladı.

"Sinyalleri fark etmediysen diye söylüyorum, bebeğim seninle gelmeyi teklif ediyorum. Güven bana, benimle geçireceğin bir ya da daha fazla geceden pişman olmayacaksın," diye mırıldandı.

Lucas sadece ona baktı ve sonra dönüp uzaklaştı. Ona karşı hiçbir şey hissetmemişti. Normalde onu evine götürür ve teklif ettiği şeyi kabul ederdi. Karşılıksız, harika bir seks gecesi.

Orada oturduğu süre boyunca düşünebildiği tek şey Amy'ydi. O yumuşak ve kadınsıydı, serseri ve küstah değil. Aynı zamanda yaşadığı en büyük cinsel deneyimdi. Bu kadın nasıl oluyor da her zaman düşüncelerinin bir parçası oluyordu?

Kendi yerine park etti ve Amy'nin aracının onun yerine park ettiğini hemen fark etti. Amy'nin evde olduğunu öğrenince içini kaplayan rahatlama hissi onu şaşırttı. Tabii ki bu kısa sürdü çünkü Amy'nin dairesinde onunla birlikte bir adam olabileceğini düşündü.

Birdenbire bilmek zorunda kaldı. Onun biriyle mi yoksa tek başına mı olduğunu bilmek zorundaydı. Onunla sadece bir gece daha birlikte olursa, onu sisteminden çıkarabileceğini biliyordu. Kendi seçimiyle onunla tekrar birlikte olması gerekiyordu. Onu tekrar elde etmeliydi ve belki o zaman bunun hatırladığı kadar harika olmadığını anlayacaktı.

Lucas aniden onun dairesine çıkmak için acele etmeye başlamıştı. Kendi katlarındaki diğer dairenin ona ait olduğunu hâlâ anlamamıştı. Ondan farklı zamanlarda gelip gitmek konusunda çok dikkatli davranmıştı. Ona bu kadar yakın olduğunu bilmesini istememişti.

Kapılar açıldı ve Fred gazetesinden başını kaldırdı. "Merhaba Bay Anderson. Gününüz nasıl geçti efendim?" Fred her zamanki gibi sordu.

"Harikaydı Fred. Bayan Harper'ın dairesinde olup olmadığını biliyor musun?" diye sordu, doğrudan konuya girerek.

Fred patronuna, "Bayan Harper şu anda havuzda, efendim," dedi.

"Teşekkür ederim Fred, iyi geceler," dedi hızla havuza doğru dönerken.

Zaten yüzüyorsa, sadece yarım saattir dışarıda olmalı. Bu hızlı bir geceydi. Onun inanmasını istediği kadar büyük bir sosyal hayatı olmadığını tahmin etti.

Ya da daha sonra gerçek gece hayatı başladığında dışarı çıkmayı planlıyor olabilirdi. Bu düşünceleri askıya alabileceğini düşündü çünkü geceyi onunla geçirmeye karar vermişti.

Erkekler soyunma odasına gitti ve hızlıca mayosunu giyip üzerini değiştirdi. Geceyi yalnız geçirmeyeceğine karar verdiği için asistanına sürpriz yapacaktı.

Lucas soyunma odasından çıktı ve Amy havuzda tek başına yüzerken birkaç dakika fark edilmeden durdu. Mayosunun içinde olağanüstü görünüyordu. Tüm kıvrımlarını mükemmel bir şekilde gösteriyordu.

Onu hemen o anda almak istiyordu ama beklemek de eğlencenin bir parçasıydı. Kız yüzerek ondan uzaklaştığında, adam zahmetsizce havuza daldı.

Çok az ses çıkardı ve Amy onun girişini fark etmedi. Arkasını döndü ve ona doğru ilerlemeye başladı. Amy onun şeridinde kalmaya karar verdi ve her an birleşebileceklerini tahmin etti.

Lucas'a ulaştığında ona çarptı ve su fışkırtmaya başladı. "Ah, affedersiniz," dedi başını kaldırıp bakmaya başlarken. Karşılaştığı kişinin kim olduğunu fark ettiğinde olduğu yerde donup kalmış gibiydi. "Burada ne yapıyorsun?" diye kekeleydi biraz.

"Bu gecenin yüzmek için harika bir zaman olduğunu düşündüm," diye karşılık verdi ona ve hızlı adımlarla havuza girdi. Amy havuzun kenarına tutunarak orada kaldı, turlarını bitirmek mi yoksa sadece çıkmak mı istediğine karar vermeye çalışıyordu.

Tam havuzdan çıkmak üzereydi ki, onun kendisini erken kovalamasına izin vermeyeceğine karar verdi. Tekrar turlarına başladı ve belirlediği miktarı bitirdi. Amy tekrar dışarı çıktığında Lucas hâlâ yüzüyordu.

Rutininin bir parçası olan jakuziye gitti. Oturdu ve sıcak suyun endişelerini alıp götürmesine izin verdi. Amy, Lucas'ın küvette ona katıldığı anı biliyordu. Başı arkadaydı ve gözleri kapalıydı ama onu orada hissedebiliyordu.

Tek kelime etmedi. Sadece o yokmuş gibi davrandı. Eğer onu rahatsız etmek istiyorsa harika bir iş çıkarıyordu ama bunu göstermeyecekti.

En azından belli etmeme konusunda iyi iş çıkardığını düşünüyordu. Yine de vücudu mayosunun içinde hiçbir şey saklayamıyordu. Adam onun meme uçlarına bakıyordu.

O anda, sanki elbiseden kurtulmak için patlayacakmış gibi görünen sert noktalar halinde çakılmışlardı. Bu konuda ona yardımcı olmaya fazlasıyla istekliydi.

Küvette birkaç dakika daha oturduktan sonra artık yettiğine karar verdi. Sıcak su normalde vücudunun ağrıyan kaslarındaki tüm gerginliği hafifletirdi ama orada gergin bir şekilde oturmuştu ve küvete girdiğinden beri daha da ağrıyordu.

Yanındaki havluyu kendi etrafına sararak hızla dışarı çıktı. Ona bir şey söylemek için dönmedi, sadece üstünü değiştirmek için soyunma odasına yöneldi. Oradan hemen çıkması gerekiyordu.

Lucas onun küvetten çıkmaya karar vermesine sevinmişti. Onun gitmesini beklemek zorundaydı çünkü kendisini nasıl etkilediğinin kanıtlarını saklayamazdı ve onu üst kata çıkarmaya hazırdı.

Hızla küvetten çıktı ve rekor bir sürede giyindi. Sonra lobiye yöneldi ve Fred'le bir süre sohbet etti. Sonunda dışarı çıktı ve onun hâlâ orada durduğunu görünce şok olmuş görünüyordu. Sonra gözlerini kıstı ve öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi tepinerek asansörlere doğru yürüdü.

"Havuz nasıldı Bayan Harper?" Fred ona sordu.

"Tam da doktorun emrettiği şeydi," diye yanıtladı onu. "Yine de çok meşgulüm. Yarın görüşürüz," dedi ona, asansörün düğmesine basarken.

Kapılar açılır açılmaz içeri girdi ve hızla kendi katının numarasını tuşladı. Kapı kapanmaya başladığında rahat bir nefes aldı, ta ki Lucas son anda içeri atlayana kadar.

"Benimle konuşmak istediğin bir şey mi var?" diye sormaya karar verdi. "Yoksa tüm çalışanları evlerine kadar takip edip bir sapık gibi mi davranıyorsun?" diye tükürdü, artık onun oynamaya karar verdiği yeni oyuna sabrı kalmamıştı.

"Sapık mı?" diye sordu ona. "Ben de burada yaşıyorum Amy, yoksa park yerimi fark etmedin mi?" diye kaşlarını kaldırdı.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla. İsteddiği her yerde yaşayabilecekken neden apartmanlarda yaşıyordu ki? Bu son bilgiye nasıl cevap vereceğini bilemeden ona baktı.

Onu binanın etrafında görmemişti ve kendine ait bir park yeri olduğunu düşünmüştü çünkü gelip giden müşterileriyle orada çok iş yapıyordu.

"Evet," onun sorusuna yanıt olarak söylediği tek şeydi.

"Ama bir evin varken neden bir apartman dairesinde yaşıyorsun?" merakının onunla konuşmama ihtiyacına baskın çıkmasına izin verdi.

"Daireyi tercih ediyorum çünkü meşgul bir adamım ve burada bir mülkün bakımı konusunda endişelenmeme gerek yok," diye açıklama yaptı.

Sessizce homurdandı. Sanki bakım konusunda endişelenmesi gerekecekmiş gibi. Angarya işlerini yaptırmak için köleler tutardı. Çim biçme makinesini garajdan çıkarıp bahçede bir tur atacak tipte bir adam değildi. Omuz silkti ve onu görmezden gelmeye devam etti.

Onun katındaki kapı açıldı ve adam da onunla birlikte dışarı çıktı. O zaman kendi katındaki diğer dairede yaşayanın o olduğunu anladı. Orada geçirdiği birkaç ay boyunca bunu nasıl fark etmemişti? Aynı yerde çalışıyor ve yaşıyorlardı ama adamın kendisinden birkaç metre ötede yaşadığını bilmiyordu.

Adamın kendisine ne kadar yakın ama bir o kadar da uzak olduğunu bildiği için şimdi uyumakta daha da zorlanacaktı. Neden bu adamı unutamıyordu?

Adımlarını hızlandırdı ve neredeyse kapısına doğru koşuyordu. Kilidi açmakta zorlanıyordu ki, adam arkasından yaklaşıp anahtarı aldı. Adamın vücudu kadınınkine değdi ve kadın neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

Bir anlığına da olsa ona karşı kendini çok iyi hissetti. Anahtarını aldı ve kilide soktu, tüm bu süre boyunca ona sürtündü. Kokusu onu sarıyor, dokunuşunu zlemesine neden oluyordu.

Kapı nihayet açıldı ve elini anahtara uzatarak içeri süzüldü. Bir an için ona baktı ve kapıyı arkasından kapatarak içeri süzüldü. Ne kadar alması gerekiyordu? İrade gücü hızla azalıyordu.

"Lütfen banyonuzu kullanabilir miyim? O zaman birkaç şey hakkında konuşmamız gerek." Cevap bile beklemedi. Sadece banyoya doğru yöneldi. Kapıya yaslandı ve iradesini güçlendirmeye çalıştı. *Bununla başa çıkabilirdi. İş yerinde gayet iyi idare ediyordu. Evinin de farklı olmadığını düşünerek kendini ikna etmeye çalıştı. O anda gerçekten ama gerçekten sert bir içki içmek istiyordu.*

Karnını ovuşturdu ve usulca gülümsedi. *Merak etme ufaklık, annen seni zehirlemeyecek,* diye düşündü. Sadece güçlü olmak zorundaydı.

Lucas banyoya doğru yürürken derin bir nefes aldı. Medeni olabilirdi. Belki bir tür ilişkiye bile başlayabilirlerdi. Bağlanma konusunda pek iyi değildi ama denemeye istekli olduğunu düşünüyordu. Onu düşünmeden edemiyordu, bu yüzden peşinden gitmeye değer bir şeyler olmalıydı. Bu, diğer pek çok insanın yeni bir şeye girerken sahip olduğundan çok daha fazlaydı.

Bir şeylerin peşinde olduğunu düşünerek hemen sonuca varmış olabilirdi. Kendi kendine utangaç bir şekilde gülümsedi. Normalde hiçbir konuda yanıldığını kabul etmezdi, kendine bile. Güzel, makul bir yetişkin sohbeti yaparlardı ve sonra kendini kötü hissetmeden onu yatağa götürebilirdi.

Lucas banyoya girdiğinde kendini oldukça iyi hissediyordu. İşini bitirdikten sonra lavaboda yüzünü ve ellerini yıkadı. Gitmek için arkasını döndü ve işte o anda dünyası durdu.

Neredeyse kaçıyordu. Çöp kutusunda bir hamilelik kiti kutusu vardı. Bu da neydi böyle? Kutuya uzanırken hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. İçine baktı ve küçük çubuğu buldu. Üzerinde iki çizgi vardı. Bu ne anlama geliyordu?

Kutunun arkasını hızla okudu ve zaman durdu. Kız hamileydi. Aman Tanrım, hamileydi! Hamileliği planlamış mıydı? Nasıl planlamış olabilirdi? Orada durmuş hamilelik testine bakarken düşünemiyordu bile. Eski kız arkadaşlarından birkaçı hamile kalarak onu evliliğe ikna etmeye çalışmış, o da bu tuzaklardan ustalıkla kurtulmuştu. Yine de bir şekilde asistanı, seviştikleri ilk ve tek seferde hamile kalmıştı. Kendisine kızgındı ve ona daha da kızgındı. Bunun mantıklı olmadığını biliyordu ama o anda mantıklı davranamazdı.

Pek çok kadın, adını ve beraberinde gelen tüm parayı vermesi için onu tuzağa düşürmeye çalışmıştı ama şimdiye kadar hiçbiri başarılı olamamıştı. *Pekala, ben en iyisi gelecekteki Mrs.*

Anderson, diye düşündü acı acı. Lucas ona doğru yürümeden önce yüzünü toparlamak için birkaç dakika daha bekledi.

Adam oturma odasına girdiğinde Amy kanepede oturuyordu. Amy başını kaldırıp ona bakmadı, buna minnettardı çünkü kendi yüz hatlarını oluşturmakta çok zorlanıyordu.

"Hemen döneceğim. Yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var," diyerek onun yanından geçip ön kapıdan içeri girdi. Yüzünü görmek için ona doğru bakmadı.

"Babamla konuşmam gerekiyor, lütfen?" Lucas hiçbir şey söylemeden sordu.

"Bir dakika Lucas." Bir dakika sonra babasına bağlandı. "Merhaba oğlum, nasılsın?"

"Evleniyorum ve bu hafta halletmek istiyorum. İşlerim yoğun, bu yüzden ayarlamalarla ilgilenebilir misiniz? Normalde asistanıma yaptırırdım ama gelin o olduğu için başka birine ihtiyacım var."

"Amy ile mi evleniyorsun? Senin adına çok sevindim, evlat. O gerçek bir koruyucu. Tüm ayarlamalarla ben ilgileneceğim. Cuma akşamına ne dersin?" Sesinde hiç şaşkınlık olmadan sordu. Lucas babasının bu tavrı karşısında biraz geriledi. Yine de şüphelenemeyecek kadar büyük bir şok içindeydi.

"Cuma iyi olacak. Amy hamile, o yüzden bunu gizli tutmak istiyorum lütfen. Sadece sen, annem, Amy ve ben," dedi temkinli bir şekilde. Babasının parti vermeyi ne kadar sevdiğini biliyordu ve bir yığın insanın bu maskaralığa tanık olmasını istemiyordu.

Lucas babasıyla konuşmasını bitirdikten sonra avukatını arayarak evlilik öncesi bir anlaşma hazırlattı ve kendisinin korunduğundan emin oldu.

Telefon görüşmeleri yaklaşık bir saatini aldı. İşini bitirdikten sonra bir kadeh burbon içti. "Tamam Amy, hadi şu işi bitirelim," diye mırıldandı kendi kendine. Ona evleneceklerini söylediği anda bir kavga çıkacağını biliyordu.

Koridordan aşağıya, Amy'nin dairesine doğru yürüdü ve ona geri vermediği anahtarı kullanarak içeri girdi. Amy hâlâ oturma odasında oturuyordu. İlk başta hiç kıpırdamamış gibi görünüyordu, sonra masanın üzerinde duran kâseyi fark etti.

Hamileliğinin iştahını kapatmadığını tahmin ediyordu. Ona daha yakından baktı ve ilk başta herhangi bir farklılık görmedi. Ne de olsa sadece birkaç aylıktı. Sonra bazı değişiklikler fark etti. Göğüsleri daha dolgun görünüyordu, her ne kadar bol kıyafetleri içinde onları iyi saklasa da. Ayrıca yanaklarında sürekli bir kızarıklık var gibiydi.

"Neden bana hamile olduğunu söylemedin?" diye sordu lafı dolandırmadan. Bir konuşmada her zaman doğrudan konuya girilmesi gerektiğine inanırdı. Eskilerin dediği gibi, lafı dolandırmak için neden zaman harcayasın ki? Eğer bir cevap istiyorsan o zaman soruyu sormalıydın.

Ona bakarken birkaç dakika tereddüt etti, görünüşe göre hamileliğini bildiği için şok olmuştu. Nasıl öğrenmişti ki? Sonra onun banyoyu kullandığını ve çöp kutusunu henüz boşaltmadığını fark etti. Nasıl böyle aptalca bir hata yapabilmişti?

Dairesine adım atacağını düşünmediği zaman bu hatayı yapmak kolaydı. Onun apartmanda yaşadığını bilseydi, kiti görülebileceği bir yere bırakmazdı. Gerçi Tom dışında hiç ziyaretçisi olmamıştı ve bir şey saklaması gerektiğini bilmiyordu.

"Bunun sizi ilgilendirdiğini düşünmüyorum. İş performansım bundan etkilenmedi ve bu çağda bekâr bir anne olup olmamanız kimseyi ilgilendirmez. Hamile olduğum için beni kovamazsınız." Sonunda onun sorusuna cevap verebilecek kadar havayı içine çekti. Bu onu ilgilendirmiyordu, gözleri ona bağıırıyordu.

Ağzı açık bir şekilde ona baktı. Onu ilgilendirmez mi? Onun çocuğunu taşımanın kendisini ilgilendirmediğini nasıl söyleyebilirdi?

"Bekar bir anne olmayacaksın Amy, bunu biliyorsun. Çocuğumun bir piç olarak yetiştirilmesine izin vermeyeceğim. Benim adımı taşıyacak." Sesi ona durumu ele almanın tek yolunun kendi yöntemi olduğunu söylüyordu. Eğer bundan hoşlanmadıysa çok kötüydü.

"Bu senin çocuğun değil." Amy bu sözleri söylerken doğrudan ona baktı. Sesinde hiçbir duygu yoktu. Adam şaşkın şaşkın ona baktı. Onun çocuğu değil miydi? Amy neden bahsediyordu?

Onunla seks yaptığında bakire olduğunu biliyordu. Zaman çizelgesi uyuyordu. Tabii ki onun çocuğuydu.

"Eğer benim çocuğum değilse, o zaman kimin?" diyerek onun ne diyeceğini görmeye karar verdi. Yaptığı her hareketi izliyordu. Durup dururken bir hikâye uydurmasına imkân yoktu.

"Sana bir ilişkim olduğunu söylemiştim. İlerledi ama bebeği istemedi ve ayrıldık," diye yalan söyledi. Bu hikâyeyi kendi kendine defalarca prova etmiş ve inanarak söylemişti. Lucas'la bir velayet savaşına girmeye bile kalkışmayacaktı.

Ona yalan söylerken gözlerindeki küçük titreşimi gördü. Ona doğruyu söylemediğini biliyordu.

Onun kendi bebeğine hamile olduğunu biliyordu ama neden aksini söylediğini anlayamıyordu. Ya bebeğin ondan olmadığına onu ikna etmesine izin verirse? Bununla ne kazanacağını anlayamıyordu.

"Ne tür bir oyun oynuyorsun Amy? Anlamıyorum. Taşındığın bebeğin benden olduğunu ikimiz de biliyoruz, o zaman neden bana yalan söyledin?" Şaşkınlık içinde gardını biraz düşürdü ve kıza öfke yerine şaşkınlıkla konuştu.

"Seninle oyun oynamıyorum Lucas. Bu benim bebeğim ve kimse onu benden alamaz. Bu çocuğu yetiştirecek nitelikteyim." Neredeyse yalvarırcasına söyledi. "Sana gerçeği söylüyorum.

Çocuk senin değil," diyerek onu sözlerine inandırmaya çalışıyordu.

"Merak etme Amy, anne ve eş olacaksın. Cuma günü evleneceğiz. Tüm ayarlamaları yaptım bile," diye güldü şakasızca.

Lucas aniden onun önüne eğilerek onu koltuğuyla kolları arasına hapsetti.

"Beni yanlış anlama sevgili nişanlım, eğer bana karşı gelmeye çalışırsan ya da bebeğimle kaçarsan, çocuğumuzu bir daha asla göremezsin. Yeterince açık olabildim mi?" diye fısıldadı ölümcül bir sakinlikle.

Adamın söylediği her kelimedede ciddi olduğunu biliyordu. Onu bir şekilde çocuğun kendisinden olmadığına ikna etmeliydi, yoksa daha onu tanımaya fırsat bulamadan çocuğunu kaybetme ihtimali vardı.

Lütfen, diye bağırdı içinden, *lütfen çocuğumu benden alma*. "Lucas, üzgünüm ama o senin değil. Birlikte geçirdiğimiz o gece harikaydı ama ben hemen hayatıma devam ettim. Sana başka ne söyleyebilirim bilmiyorum..." dedi ona, sesinde olabildiğince inandırıcı bir tonla.

"Peki, eğer çocuğun benden olmadığını söylüyorsan yarın gidip DNA testi yaptıracamız. İşlem senin için biraz acı verici olacak ama çocuğumuza hiçbir zarar vermeyecek," diyerek blöfünü gördü.

Amy onun sözleri karşısında bembeyaz kesildi. Böyle bir testin varlığından bile haberi olmadığını söyleyebilirdi. Muhtemelen onun baba olmadığına sevineceğini ve kaçabildiği kadar uzağa kaçacağını düşünmüştü. Belli ki onu hiç iyi tanımıyordu.

Konuşmaya başladı ve sonra vazgeçti. Oyun.

Set.

Maç.

Sadece gülümsedi. Evlenmenin ikisinin de istediği bir şey olmadığını biliyordu ama çocuğunu başka bir adamın büyütmesine izin vermesi ya da hafta sonu ebeveyni olması mümkün değildi. Kadın onun bebeğini taşıyordu, dolayısıyla mümkün olan tek çözüm hemen evlenmeleriydi. Bir erkeğin ailesini nasıl bırakıp gidebildiğini hiç anlamamıştı.

Lucas kızgındı ve kafası karışıkta ama yapmaları gereken doğru şeyin ne olduğunu biliyordu ve bu da karnındaki bebeğe birlikte bir yuva sağlamaktı.

Yedinci Bölüm

Lucas bir gece için bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi. "Bu işi yarın bitireceğiz. Bekâr bir kadın olarak son haftanın tadını çıkar, çünkü cuma günü evleneceğiz," dedi ön kapıdan çıkmadan önce.

Amy kanepeye yığıldı ve kendine güzel bir ağlama izni verdi. Çocuğunun kendisinden olmadığına inanacağını düşünerek kendini nasıl kandırabilmişti? Neden o testten kurtulmamıştı? Çöp kutusunu boşaltmış olsaydı, sırrını birkaç değerli ay daha saklayabilirdi, belki doğru kıyafeti bulursa daha da fazla saklayabilirdi.

Hamileliğini daha yeni doğrulamıştı. Kendini hasta hissetmeye başladı ve en yakını olan misafir banyosuna koştu. Orayı nadiren kullanırdı, hasta olmadığı sürece. Günün tüm stresi üzerine çökünce tuvalete kustu ve bir süre orada yattı.

Yüzünü yıkamak için ayağa kalktığı anda yere baktı ve inledi. Aptal, aptal, aptal, diye azarladı kendini söz konusu testi gördüğünde. Hamilelik testini nasıl orada bırakabilirdi?

Dumanı tüten silahı onun görebileceği bir yerde bıraktığına inanamıyordu. Hepsi onun suçuydu.

Yenilmiş hissedenden Amy kendini odasına sürükledi ve uyuyana kadar ağladı. Sadece günün bitmesini istiyordu. Sabah olduğunda mevcut sorununa bir çözüm bulacaktı.

Ertesi sabah Amy kendini perişan hissederek uyandı. Banyoya koştu ve midesinin tamamını ve birazını boşalttı. Duş aldı ve biraz daha kustu. İkinci üç aylık dönemine yeni giriyordu; sabah bulantılarının bitmiş olması gerekiyordu.

Kilo verdiğini biliyordu, çünkü giysileri ona bol geliyordu, oysa tam tersi olması gerekirdi. Gerçekten çok fazla endişelenmemişti.

Çünkü şimdiye kadar okuduğu her şey sabah bulantılarının ilk üç aylık dönemin normal bir parçası olduğunu gösteriyordu.

Buharlı su üzerinden geçerken zayıf bir şekilde küvetin zeminine oturdu. Biraz daha kustu ve hiçbir şey kalmadığında kuru kusmaya devam etti.

Küvetin içinde titreyerek oturuyordu ama dışarı çıkamayacak kadar güçsüzdü. Vücudundaki güçsüzlük onu korkutuyordu. "*Lütfen Tanrım; çocuğuma bir şey olmasın. Eğer çocuğumu bağışlarsan, dokuz ay boyunca hastalıklara katlanırım,*" diye mırıldandı.

Küvetten çıkacak enerjiyi bulamadığından, yakındaki havluları kaptı ve ısınmak için onları üzerine attı.

İşini aramak için bile kalkamıyordu. İşten atılacağı kesindi, çünkü Lucas ondan kaçmak için aramadığını, gelmediğini varsayacaktı.

Tüm vücudunu saran saf yorgunluk yüzünden uykuya daldı. Karanlığa teşekkür etti, böylece onu tüketen ezici soğuğu ve ağrıyı hissetmek zorunda kalmayacaktı.

Lucas işe gitmeden önce Amy gidene kadar beklemeye karar verdi, her ihtimale karşı Amy kaçmaya çalışabilirdi. Gece boyunca Amy binadan ayrılacak olursa kendisine haber vermesi için güvenlik görevlisini alarma geçirmişti. Şirketinin çalışanları, kendilerine iyi davranıldığı için ona çok sadıktı. Hiçbir soru sorulmadı; sadece kendisine haber verileceği söylendi.

İyi uyuyamamıştı ve kendini huysuz hissediyordu. İşe başlama saati geldiğinde ve kadın hâlâ binadan çıkmadığında çok sinirlenmişti. O da artık hamile olduğu için işe gitmeyebileceğini düşündü.

Cesedinin üzerinden! Ona daha fazla yalan uydurmaya çalışmak için ondan kaçmıyordu.

Dairesine doğru yürüdü ve içeri girdi. Oturma odasında ya da mutfakta değildi.

Daha da öfkelenmişti. Yataktan çıkma zahmetine bile katlanmamıştı. Kocasını bulmuştu, o yüzden artık çalışmak istemediğini düşündü. İstediklin her şeyi bedavaya elde etmek varken neden çalışasın ki?

Yatak odasına doğru yürüdü ve kapıyı açtı, üzerindeki örtüleri yırtıp kükreyerek kavga etmeye hazırdu. Bağırınaya ve öfkesini boşaltınaya ihtiyacı vardı ve beklenen hedef de oydu. Her şeye kızgındı ve umutsuzca öfkesini çıkaracağı bir hedefe ihtiyacı vardı.

Kapıyı açtığında yatağının boş olduğunu görünce ilk tedirginliğini hissetmeye başladı. Onun haberi olmadan gitmiş miydi? Bu mümkün değildi. Çok güvenli bir binası vardı.

O bir mahkûm değildi ama çalışanları ona çok sadıktı ve gitmiş olsaydı ona haber verirlerdi. Bir şekilde bir aramayı kaçırmadığından emin olmak için telefonunu iki kez kontrol etti.

Oturma odasına gitmek için döndü ve banyo kapısının kapalı olduğunu fark etti. Oraya doğru yürüdü ve bir süre dinledi. İçeriden hiçbir ses gelmiyordu. Onun mahremiyetini düşünmeden kapıyı açtı ve içeri girdi.

Lucas onun küvetin içinde zar zor örtünmüş halde yatan küçük bedenini gördüğünde dehşete kapıldı. Canına mı kıymıştı? Hayır!!! Ona doğru koştu ve yere yığıldı, sonra göğsünün aşağı yukarı hareket ettiğini görünce rahat bir nefes aldı. Uykusunda bile titriyordu ve gözlerinin altında koyu mor lekeler vardı.

Ona iyice baktı ve sonra ne kadar küçük göründüğünü fark etti. Önemli ölçüde kilo vermişti. Hamile kadınların kilo alması gerekmiyor muydu? Vücudundaki değişiklikleri nasıl fark etmemişti?

Bu cevaplarnası kolay bir soruydu. Fark etmemişti çünkü ona çok yakından bakmamak için elinden geleni yapmıştı. Onu iş yerindeki masasına götürmemek için mümkün olduğunca ondan uzak durmuştu. Umuyordu ki

Bu zamana kadar onu unutmuş olmalıydı, çünkü daha önce hiçbir kadına bu kadar bağlanmamıştı.

Kimsenin bu tür bir hastalığı taklit edemeyeceğini biliyordu. Dün gece ona yaşattıklarından dolayı hemen suçluluk duydu. Geriye dönüp baktığında, onun yorgun ve bitkin görüldüğünü ve kendisinin bunu hiç umursamadığını görebiliyordu. Sadece onun kendisini kandırmaya çalışmasını umursamıştı.

Lucas ayağa kalktı ve kollarını kızın vücudunun altından geçirerek onu küvetten kaldırdı. Kadın hemen Lucas'ın kollarına sokuldu, uykusunda bile sıcaklık arıyordu. Havlular kadının vücudundan düştü ve Lucas'ın midesi şokla sıkıştı.

İlk düşündüğünden daha da fazla kilo kaybetmişti. Hamileliği iyi geçmiyordu. Dikkat etmesi gerekirdi. Onu yatağa yatırdı ve vücudu bir top gibi kıvrılırken üzerini örttü. Hafif bir inilti çıkardı, bir kez bile uyanmadı. Karnındaki hafif şişliği ilk kez fark etti.

Vay canına, diye düşündü, bu yumru benim çocuğum. Altı ay içinde baba olacağı gerçeğini gerçekten anlamıştı. Öfkesi geçip gittiğine göre, bir oğul sahibi olma fikri inanılmaz bir şeydi.

Altı ay içinde bebeğini kucağına alacaktı. Birkaç yıl içinde onunla top atıyor ve onu dizlerinin üzerinde zıplatıyor olacaktı.

Doğmamış çocuğunu zaten sevdiğini fark edince şok oldu. Onun içinde büyüyen değerli bebeği seviyordu. Ona ya da annesine bir şey olmasına izin vermeyecekti.

Lucas aile doktorunu aradı ve sonra yatağa tırmanıp onu kollarının arasına aldı. Sadece onu ısıtmak istiyordu. İkisini de koruması gerekiyordu. Onu o boş küvette yatarken görmek kadar dehşet verici bir şey hissetmemişti.

Onun etrafında kıvrıldı ve bir iç çekti. Birkaç dakika sonra vücudu nihayet titremeyi bıraktı. Ona sarıldı ve sırtını okşadı, onun ve çocuğunun iyi olmasını diledi.

Lucas kapının alındığını duyunca ciddi bir sorun olmasından korkarak doktoru içeri aldı.

"Amy, işte böyle, gözlerini aç. Aferin kızıma. Benim adım Dr. Scott ve seni kontrol edeceğim. Bu sabah ne olduğunu biliyor musun?" Amy de böyle uyandı. Yatağına nasıl girdiğı hakkında hiçbir fikri yoktu ama sıcaklık çok iyi hissettiriyordu.

"ok fazla kusuyordum, sonra duşa girdim ve bir daha çıkamadım," diye mırıldandı çatlak bir sesle. Sonunda etrafına bakındı ve doktorun arkasında duran Lucas'ı fark etti.

"Buraya nasıl geldiğimi ya da gerçekten ne olduğunu bilmiyorum. Sadece çok üşümüştüm ve çok yorgundum," diye bitirdi.

"Enerjini sakla Amy. Senin ve çocuğunun iyi olduğundan emin olacağız," dedi doktor, onu rahatlatarak. Gözlerini tekrar kapattı, çünkü her birinin üzerinde on kiloluk ağırlık varmış gibi hissediyorlardı.

Adamın kendisine dokunduğunu ve ardından hafifçe imdiklediğini hissetti, ama tüm bunların en kötü yanı periyodik olarak örtüsüz kalmasıydı. Uykuya dalıp çıkıyordu. Sonunda doktorun biriyle sessizce konuştuğunu duydu. Daha çok bir rüya gibiydi. Belki de öyleydi.

"İyileşecek. Test sonuçları gelene kadar yatak istirahatinde kalması gerekiyor ama bana şiddetli sabah bulantısı gibi görünüyor, bu da su kaybına yol açıyor. Kanama yok ama yetersiz beslenmiş.

Yine de bebek iyi görünüyor. Bir ya da iki gün içinde ultrason için ofise gelmesini isteyeceğim, ancak yaklaşık üç aylık ve sağlıklı görünüyor. Bugün ona çorba ve meyve suyu gibi bol miktarda sıvı verin. Ne kadar çok kalori o kadar iyi."

"Bu harika Scott. Buraya bu kadar çabuk geldiğın için minnettarım. Cuma günü görüşürüz." Sonra birkaç adım sesi ve kapının kapandığını duydu. Uykunun mutluluk veren hazzına geri döndü.

Lucas telefon edip o günkü tüm randevularını iptal ettikten sonra dairede volta attı. Onu sarsarak uyandırmak ve zorla beslemek istiyordu ama doktor ona dinlenmenin de yemek kadar önemli olduğunu söylemişti. Ona uyku ilaçları ve mide bulantısını önleyici haplar vermiş ve uyandığında bir şeyler yiyip içtiğinden emin olmak için gözünü ondan ayırmamasını söylemişti.

Birkaç kez kısmen uyandı ve adam onu neredeyse zorla besledi. şikâyetlerini mırıldandı, ama onun yönetimini kabul etti.

Karanlık ktğnde Lucas bitkin düşmüştü. Odaya gitti ve o gün bir kez daha onun yanındaki yatağa tırmandı. Onu kendine çekti ve derin ve bitkin bir uykuya daldı. Onun kollarında bütün bir hafta uyuyabileceğini hissetti.

Lucas Amy'nin biraz kıpırdadığını hissetti ve gözlerini açtı. Birbirlerine bakıyorlardı ve Amy şaşkınlık, utanç ve panikle onun gözlerinin içine bakıyordu. "Günaydın," diye mırıldandı. "İyi uyudun mu?"

Adamın rahat sözleri karşısında gözleri daha da açıldı. Kafasının karıştığını biliyordu, bunu görebiliyordu.

Büyük olasılıkla yatağa nasıl girdiklerini ve bir şey yapıp yapmadıklarını merak ediyordu.

"O kadar panikle mi görünme. Tek yaptığımız uyumaktı. Ben biraz vücut ısısını paylaşmak için uzanana kadar bütün gün ve gece donuyordun," dedi tembelce. Onunla birlikte uyandığı için kendini oldukça iyi hissediyordu. Hatırlayamayacağı kadar uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştı. Gece boyunca bir kez bile uyanmamıştı.

"Affedersiniz," dedi kendini ondan kurtarmaya çalışırken. "Lavaboyu kullanmam gerekiyor lütfen," derken kıpkırmızı kesildi. Adam onu bıraktı ve kadın hızla banyoya girdi.

Lucas onu giydirdiği için minnettardı. Onun yataktan çıplak bir şekilde uzaklaşmasını izlemeye dayanamazdı. Bütün gece vücudu Lucas'inkine şekil verdikten sonra olmazdı.

Yataktan kalkamadan orada yatmaya devam etti. Üzerinde, onu bırakırken kullandığı kısıtlamayı ona gösterecek bir çift boxer dışında hiçbir şey yoktu. Duşun başladığını duyunca giyinmesi gerektiğine karar verdi.

Amy, Lucas'ın endişelenmesine yetecek kadar uzun süre banyodaydı. Kapı nihayet açıldığında onun peşinden içeri girmek üzereydi. Kapının arkasında asılı gördüğü bornozu giyiyordu. Kız Lucas'ın nefesini kesti.

Solgun, zayıf ve makyajsız haliyle bile muhteşemdi. Her gün onunla uyanmanın o kadar da kötü bir şey olmadığını düşünmeye başlamıştı. Bu evliliği gerçekten yürütebileceklerini ve çok geçmeden bebeğini, onların bebeğini kucağına alabileceğini düşünüyordu.

"Doktoru aradığınız için teşekkür ederim. Dün ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım, belki de yeterince yemedim ya da başka bir şey. Bebek çok fazla enerji harcıyor gibi görünüyor," dedi küçük bir gülümsemeyle ve bir yandan da bilinçsizce karnını ovuşturdu.

Gergindi ve bununla nasıl başa çıkacağını ya da ne söyleyeceğini bilmiyordu. Sabahları hiç bir erkekle uyanmamıştı. Seks yaptıklarını düşünmüyordu ama yüzde yüz emin de değildi. Lucas'a çoktan aşık olmuştu ve biraz geri çekilip bazı şeyleri çözmesi gerekiyordu.

Adam bir an kibirli bir pislik gibi davranırken, bir an sonra onun için endişeleniyor ve iyi olduğundan emin oluyordu. Onu bir türlü anlayamıyordu. Kafa karıştırıcıydı ve daha önce hiç olmadığı kadar korkuyordu. Büyüme şekli düşünülduğünde bu çok şey ifade ediyordu.

Lucas günü onunla birlikte dairede geçirdi. Ara sıra uyukluyor ve renginin bir kısmını geri kazanmaya başlıyordu. Öğleden sonra doktorun ofisine gidecek kadar iyileşmişti.

Yol boyunca hiç konuşmadılar, ikisi de farklı şeyler düşünüyordu. Kadın bebeğin zarar görmediğini görmek için endişeleniyordu.

İstedini bile bilmediği çocuğunun bir şekilde zarar görmesi *durumunda* ne olacağından korkuyordu.

Biricik çocuğunun ilk görüntülerini göreceğine inanamıyordu. İyi olduğunu anladığında ve onun içinde hareket ettiğini gördüğünde Amy kendini çok daha iyi hissedecekti.

Doğruca doktorun muayenehanesine geri döndüler ve doktor, kadın üstünü değiştirirken onu yalnız bıraktı.

Sonra birlikte oturup Dr. Scott'ın gelmesini beklediler. Lucas'ın ön ofiste beklemesini tercih ederdi ama ultrasonu kaçırmamasına imkân olmadığını anlayabiliyordu.

Kapı açıldı, "Bu öğleden sonra çok daha iyi görünüyorsun Amy. Bakalım çocuğunuz ne durumda?" dedi doktor ve doğruca ultrason monitörüne gitti. Karnına bir çeşit yapışkan madde sürdü ve kız soğukluktan biraz sıçradı.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı ve sonra monitörde mükemmel, küçük bir yüz gördü. "Bu yeni üç boyutlu ultrason monitörü. Doğmamış bebeklerin çok daha net bir görüntüsünü elde ediyoruz. Cinsiyetini belirlemek için henüz biraz erken ama görünüşe göre her şey sağlıklı ve yolunda," dedi Dr. Scott ikisini de rahatlattı.

Bazı ölçümleri not aldı. "Görünüşe göre doğum tarihiniz on yedinci Aralık olacak.

Üç aydan biraz fazlasınız. Çocuğunuz tamamen şekillendi ve kabuğundaki bir fıstık büyüklüğünde. Ancak kalp atışları güçlü ve güzel bir şekilde gelişiyor. Şimdi duymak ister misiniz?" diye devam etti.

Amy ve Lucas evet anlamında başlarını salladılar. Birden odadaki tek ses hızla ilerleyen hafif bir gümürtü oldu. Ritim devam ederken kimse tek kelime etmedi. Lucas monitörden Amy'nin yüzüne baktı ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını gördü.

Bu an onu o kadar etkiledi ki, biraz tıkanı ve arkasını dönmek zorunda kaldı. Çocuğu güçlü ve güvendedi. Amy çok güzeldi ve bebeğini onun taşıyor olmasından çok memnundu.

İçindeki sevgi ve heyecanın parladığını görebiliyordu. Çocuklarına şimdiden aşık olduğunu görebiliyordu ve onun olağanüstü bir anne olacağını biliyordu.

Her şeye yanlış yoldan başlamış olabilirlerdi ama her şeyin yoluna gireceğini biliyordu. Dr. Scott onlara ultrasondan bazı resimler bastı ve yollarına devam etmelerini söyledi. Ofisten çıkarken ikisi de konuşmadı. İkisi de az önce tanık oldukları görüntüleri düşünüyordu. İkisi de yakında hayatlarını süsleyecek olan değerli çocuğu hayal ediyordu.

Lucas Amy'yi öğle yemeğine götürdü ve ikisi de bebeğin sağlıklı olmasından dolayı o kadar heyecanlıydılar ki gardlarını indirip birlikte çok güzel vakit geçirdiler. Amy, Lucas'ın evlilik fikrinden vazgeçtiğini düşünmüştü. Yanlış düşünmüştü.

Yemekten sonra arabayı ailenin evine doğru sürdü. "Neden buradayız?" diye sordu ona endişeyle.

"Ailemle konuşmamız gereken bazı düğün meseleleri var," diye cevap verdi.

"Lucas, seninle evlenmeyeceğim. Herhangi bir sebepten dolayı zorla evlendirilmeyeceğim. Eski kafalı olabilirim ama aşk için evlenilmesi gerektiğine inanıyorum, başka bir şey için değil," dedi Lucas'ın sonunda bu saçma tartışmayı bırakacağını umarak.

"Amy, ben de eski kafalıyım ve bir çocuğun her iki ebeveyne de ihtiyacı olduğuna inanıyorum. Çocuğumu tek başına büyötmeyeceksin. Bu konuda tartışmayacağım. Onun iki ebeveyni olacak. Çocuğumu benden uzak tutamazsın." Adamın sesindeki ton onu dehşete düşürmüştü. Adamın geri adım atmayacağını biliyordu.

Amy başını eğdi ve kabullenmeyi kabul etti. Bir adamla onu sevdiği için değil, çocuğunun iyiliği için evlenmek zorunda kalacaktı. Adam ona bu konuda başka bir seçenek bırakmıyordu. Onunla yatmak gibi kötü bir hata yaptığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Çocuğu için pişmanlık duymayacaktı, sadece onu çekip gidecek ve asla arkasına bakmayacak ya da onu koşulsuz sevecek biriyle yapmış olmayı diliyordu.

Çocuğunu başka biriyle paylaşmaya ne istekliydi ne de buna hazırды. Elbette mutlu, sevgi dolu bir aileye sahip olmak harika olurdu ama gerçekten birlikte kalan çok fazla çift düşünemiyordu. Boşanma oranı her yıl artıyordu ve o asla bu istatistik listesine eklenmek istemiyordu.

Birbirlerine söyleyecek başka sözleri olmadan eve girdiler. Adam kendi fikrini, kadın da kendi fikrini söylemiş ve adam kazanmıştı. Onun her zaman kazanacağını biliyordu; sadece babalık oyununda oynamak istemeyeceğini ummuştu.

"Lucas, Amy, sizi gördüğüme çok sevindim. Konuşacak çok şeyimiz var. Bütün ayarlamalar yapıldı. Amy, sen Katherine'le birlikte git ve gelinliğini seç, biz de tadilat işlerini halledelim," dedi Joseph dakikada milyonlarca kilometre hızla konuşarak.

Amy evin içinde dolaştırıldı, çiçek seçenekleri ve pasta gösterildi. Kendisine daha önce gördüğü her şeyden çok daha güzel bir gelinlik giydirildi. Çoğu küçük kızın yaptığı gibi Amy de düğün gününü küçükken hayal etmişti ve bu bir rüya düğünüydü. Damat ona aşık olsaydı mükemmel olurdu. Evliliğin sonsuza dek sürebileceğine inansaydı daha da mükemmel olurdu.

Ona çoğu kadından daha fazlası veriliyordu. Güvenli bir evi olacak ve anne olacaktı. Çocuğu kucağında olduğu sürece her şeyle başa çıkabilirdi. Bunun bir mantık evliliği olduğunu biliyordu ama bununla başa çıkmak zorundaydı. Yalnız kalacağını biliyordu ama çocuğu yanındayken ne kadar yalnız kalabilirdi ki?

Ayrıca, bekar bir anne olmayı planlamıştı, bu yüzden sadece çocuğunu çok seven bir ev arkadaşıyla bekar bir anne olmak gibi bakacaktı.

Günün büyük bir bölümünde evde kaldılar ve Amy'nin çoktan aşık olduğu Joseph ve Katherine ile akşam yemeği yediler. Katherine sessizdi ve çoğu zaman Joseph'ten daha güçlü görünüyordu ama etraflarında olan herkes için Joseph'in ona Amy'nin içini sızlatacak şekilde taptığı çok açıktı. Sessiz bir asaleti vardı ve herkes Joseph'in en gürültülü havlamaya sahip olmasına rağmen gerçekten sorumlu olanın o olduğunu biliyordu. Amy'nin sefil geçen çocukluk yıllarında sahip olmayı hayal ettiği türden bir anneydi.

Her ikisi de nazik ve şefkatliydi ve sanki söyleyecekleri dünyadaki en önemli şeymiş gibi onu dinliyorlardı. Tek dileği onlar gibi bir anne babayla büyümekti. Ama Lucas'la evlendiğine göre, onlar onun ailesi olacaktı. Bu birliktelik için büyük bir avantajdı. Dört gözle beklediği olumlu bir şeydi. Hâlâ evliliğin kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu ama Lucas'la ofis dışında geçirdiği zaman arttıkça hayatının tamamen mahvolmadığını düşünüyordu.

Lucas onu apartmana geri götürdüğünde Amy neredeyse ayakta uyuyordu.

Çok dolu bir gün geçirmişti ama çoğunlukla iyi bir gün olmuştu. Joseph ve Katherine'i ziyaret etmekten her zaman keyif alırdı ve doğmamış çocuğunun ultrasonunu görmekten daha güzel bir şey olamazdı.

Gün boyunca fotoğrafa yüzlerce kez bakmış olmalıydı. Lucas fotoğrafı babasına uzattığında ve babasının gözlerindeki yaş pırıltısını gördüğünde boğazı düğümlenmişti. Çocuğunun kıyaslanamayacak kadar çok sevileceğinden hiç şüphesi yoktu. Çoğu çocuktan çok daha iyi bir çocukluk geçirecekti.

"Evet oğlum, bu annene ve bana verebileceğin en büyük hediye," dedi ikisini de ayı büyüklüğünde kucaklarken.

Amy onun ne kadar harika bir adam olduğunu düşünürken kendi kendine gülümsedi. Binaya girip doğruca asansöre doğru yürürlerken Lucas elini Amy'nin sırtına koydu. Amy onun dokunuşuyla omurgasında bir titreme hissetti. Ona olan çekimine karşı koymak için çok uğraşmıştı ve mesafeyi korumak için her şeyini ortaya koyması gerekmişti.

Asansörden indiler ve Amy kapısına doğru yöneldi. Lucas, "Bu gece olmaz Amy, benim dairemi kullanacağız," diyerek onu kendi düşüncelerinden uyandırdı.

"Sadece eve yalnız gitmek istiyorum Lucas," dedi. "Çok uzun bir gün oldu ve kendime biraz zaman ayırmaya ihtiyacım var," diye bitirdi sözlerini yalvaran bir tonda ve biraz da kızgınlıkla.

Lucas yüksek sesle iç geçirdi ve onu kapının önünden geçirip koridora yönlendirdi. "Amy birkaç gün içinde benim karım olacaksın. Seni sadece kâğıt üzerinde bir eş olarak kabul etmiyorum. Birlikte yaşayacağız, birlikte uyuyacağız ve bir karı kocanın olması gereken her şekilde birlikte olacağız. Sadece bir kez evleneceğim. Sana çok iyi bakılacak ve karşılığında ben de sana bakılmayı bekleyeceğim. Yatağımı paylaşacaksın," diye bir kez daha tartışmaya yer bırakmayan o ses tonuyla konuştu.

Birdenbire çok uyanık ve fokur fokur kızgın oldu. Adamın ağırlığını ortaya koymasından ve talep ettiği her şeye uymasını beklemesinden gerçekten bıkmış ve usanmıştı.

"Tamam Lucas, evleneceğimizi kabul ettim ve 'karılık görevlerimi' yerine getirmeyi planlıyorum ama önümüzdeki birkaç gün senin karın değilim ve hapis cezam başlamadan önce dairemin tadını çıkarmak istiyorum," dedi ona saldırmak ve canını yakmak isteyerek.

Onu kızdırmak için tam tersi bir etki yapmıştı. Lucas ona gülümsememek için kendini zor tutuyordu. Eğer bunu görürse ona güldüğünü düşünecekti ki bir bakıma gülüyordu da. Evliliğinden kesinlikle zevk alacağını düşünüyordu. Her kaprisini karşılayan bir kadınla mutlu olamazdı. Bunu yapmaya istekli yeterince insan vardı. Müstakbel eşinin güçlü bir kişiliğe sahip olması ve onunla mücadele etme arzusu hissetmesi hoşuna gitmişti. Ondan asla sıkılmayacağını biliyordu.

Konuyu zorlayabileceğini ve kızın onunla kalacağını biliyordu ama savaşı kazanmanın her bir muharebeyi kazanmaktan çok daha önemli olduğunu da biliyordu. Onu zaten çok zorlamıştı ve sağlığı her şeyden çok daha önemliydi. Bunu yapmasına izin verecekti.

"Tamam, senin yönteminle yaparız. Bu balayını çok daha güzel kılacak," dedi onu kapıya kadar götürürken. Tam açık kapıdan geçmek üzereyken kollarını ona doladı ve onu uzun ve sert bir şekilde öptü. Onun bayıldığını fark ettiğinde, bu gece neler kaçıracağını düşünmesine izin vermeliyim diye düşündü.

Kendini oldukça iyi hissederek oradan uzaklaştı. Ta ki evine girene kadar, yalnızdı ve rahatlamaya ihtiyacı vardı. Duş musluğunu soğuğa çevirirken iç geçirdi ve kendini uzun bir haftaya hazırladı.

Sekizinci Bölüm

"Nefes al Amy, sadece nefes al." Devasa malikânenin içindeki soyunma odasında dururken nefes nefese kalmak üzereymiş gibi hissediyordu. Sabahı düğün günü için şımartılarak geçirmişti.

Saçları topuz yapılmış, bukleler boynundan ve yüzünden aşağıya doğru dökülüyordu. Makyajı koyu halkaları silmek, gözlerini ve ağzını belirginleştirmek için ustalıkla yapılmıştı. Tırnakları uzatılmış ve boyanmıştı. Kendisi gibi bile hissetmiyordu. Ona hayatında gördüğü en muhteşem elbiseyi giydirmişlerdi ve o aynada bir yabancıya bakıyordu. Ona bakan kız kimdi? Neyse ki ona kendini sakinleştirmesi için birkaç dakika vermişlerdi ve bunun için minnettardı.

"Vakit geldi Amy," dediğini duydu Joseph'in usulca. Bu onun başını çevirmesi için yeterliydi. Onun normal gürleyen tenoru olmadan konuştuğunu hiç duymamıştı. Smokininin içinde çok yakışıklı görünüyordu.

Çocukların harika bakışlarını kimden aldıklarını kesinlikle biliyordu. Lucas'a çok benziyordu ama yine de ondan çok farklıydı.

Joseph harika görünüyordu ve iyi yaşlanmıştı. Joseph ve Lucas arasındaki en büyük fark gözleriydi. Lucas'ın gözleri her zaman odaklanmış ve kararlıyken, Joseph'in gözlerinin etrafında gülme çizgileri vardı ve her zaman ışıltıyor gibiydiler. Çok daha rahat ve huzurlu görünüyordu. Joseph'in hayatı boyunca böyle mi olduğunu yoksa bir zamanlar oğluyla aynı odaklanmış bakışa sahip olup olmadığını merak etti.

Yusuf yaklaştı ve onu yanağından öptü. "Sonunda ailede bir kızımız olduğu için çok mutluyum. Hem için hem de dışın çok güzel," diyerek geniş kollarını kıza doladı ve nazikçe sarıldı.

Bu sözler onun için çok şey ifade ediyordu. Sevgi dolu bir aileye dahil olmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu asla bilemezdi. Yusuf'un çocuklarını sevdiği gibi sevilme için her türlü paradan vazgeçebilirdi. Şimdi bunun sadece bir parçasını alıyordu ve asla bırakmak istemiyordu.

"Öz babanın burada olmadığını biliyorum ve bu öğleden sonra seninle koridorda yürümeme izin verirsen bundan büyük onur duyacağımı söylemek istedim," dedi gözleri yaşararak.

Amy onun nazik teklifine cevap verirken gözleri alev alev yanıyordu. "Bana eşlik etmeniz benim için onurdur. Siz her zaman sahip olmayı hayal ettiğim türden bir babasınız." Daha fazla bir şey söyleyemedi çünkü onun nazik gözlerine bakarken tamamen tıkanmıştı. Adam onu kucaklamak için kendine çekti ve kız da onu asla bırakmamasını umarak ona sarıldı. Yıllardır insanlara fazla bağlanmamak için çok dikkatli davranmıştı ama birkaç ay içinde Lucas'ın tüm ailesini sevmişti.

"Şimdi, şimdi, gözlerin yaşararak makyajını mahvetmek istemezsin. Oğlumun daha fazla gecikmeye dayanabileceğini sanmıyorum. Zaten koridorda bir aşağı bir yukarı volta atıyor. Vaiz az önce onu mihraptaki yerine götürdü," diye kıkırdadı Joseph.

Amy aynaya son bir kez baktı ve sonra derin bir nefes aldı, "Hazırım," dedi. Joseph onu odadan çıkarırken koluna girdi. Amy, kapıdan içeri adım attıklarında müziğin başladığını duydu.

Nefes nefese kaldı ve onu kaçırmaktan alıkoyan tek şey Yusuf'un kolunu tutması oldu. "Sadece birkaç kişinin burada olacağını sanıyordum," diye fısıldadı ona.

"Amy, korkma. En büyük oğlum sonunda evleniyor ve onları bu ilişkiye dahil etmeyerek kimsenin duygularını incitmek istemeyiz," dedi ve tüm yabancıların ona bakmasını istemediği için biraz suçluluk hissetmesine neden oldu.

Amy derin bir nefes aldı ve güzelce yapılmış koridordan aşağı ilk adımlarını atarken sinirlerinin tüm vücudunda dolaştığını hissetti. Dümdüz önüne baktı çünkü yabancıların yüzüyle karşılaşırca arkasını dönüp kaçacağından korkuyordu.

Birden koridorun sonunda, kendisinden çok kısa bir mesafede duran Lucas'ı gördü. Ne kadar güzel bir adam olduğuyla nefesini kesti. Gözleri buluştu ve birbirlerini tuttular. Ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyen bir gülümseme verdi.

Amy, rüzgârın kendisini yere serdiğini hissetti. Nefes almak için durdu. Joseph ona şaşkınlıkla baktı ama o fark etmedi. Vücudunun nasıl titrediğinden başka bir şey fark etmemişti.

Ona aşıktı. Onu o kadar çok seviyordu ki onsuz bir hayat düşünemiyordu. Kocası olacaktı ve onu sevmiyordu. Düşünü nasıl atlatacağını bilmiyordu. Onunla her gün nasıl birlikte olabileceğini, sevişip bir çocuk büyütebileceğini ve onun kendisini sevmediğini nasıl bilebileceğini bilmiyordu. Kendini zar zor bir arada tutuyordu.

Yusuf onu yönlendirdi ve sonunda tekrar ilerlemeye başladı. Gözyaşlarını uzak tutmak için mücadele etmek zorunda kaldı. *Belki bana aşık olur, diye* kendini teselli etmeye çalıştı. Ama eğer onu bir şekilde evliliğe tuzağa düşürdüğünü düşünürse, onu sevmek bir yana, ona nasıl güvenebilirdi ki?

Hamileliği planlamadığını biliyordu ama çocuğu için doğru olanı yapma konusunda onurluydu ve bu nedenle her zaman kapana kısılmış gibi hissedecekti.

Şu anda yapabileceği hiçbir şey yoktu, bu yüzden koridorda ilerlemeye devam edecek ve düşünü bitirecekti. O güçlü bir insandı. Aşkını bir kenara saklamalı ve tüm bu olanlardan sağ çıkmaya çalışmalıydı.

Amy koridorun yarısında durunca Lucas bir an paniğe kapıldı. Dönüp kaçacak mıydı? Fazla uzaklaşmasına izin veremezdi. Bebeğini ne kadar çok istediğini biliyordu ve onu tuzağa düşürmek canını ne kadar acıtsa da gitmelerine izin veremezdi. Onu tanıdığı aylar boyunca her duygusunu işgal etmişti ve artık onsuz bir gelecek hayal edemiyordu.

Tekrar ona doğru yürümeye başladıklarında rahat bir nefes aldı. Babası onun elini kendi elinin içine koyup sonra da yanında durmak için adım attığında, içini bir sakinlik duygusunun kapladığını hissetti. Onu kollarına almıştı ve gitmesine izin vermeyecekti.

Vaizin yeminini zar zor duydu. Sadece söylemesi gereken sözleri tekrarlayacak kadar odaklanmıştı ama onun dışında zihni güzel gelini tarafından tüketilmişti.

O bir hayaldi, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Mankenlerle ve varislerle çıkmıştı. Birlikte olması gerekenden çok daha fazla kadınla birlikte olmuştu ama hiçbiri Amy'nin yapabildiği gibi midesinin sıkışmasına neden olamamıştı. Hollywood'un en parlak yıldızlarını gölgede bırakan doğal bir güzelliği vardı.

Onun sonsuza dek karısı olması için elinden geleni ardına koymazdı. Ona aşık olduğunu fark etti. Bu vahiyle ruhunun derinliklerine kadar sarsıldı. Ona duygularını belli edemezdi çünkü o zaman onu dizlerinin üzerine çökertip merhamet dileyecek güce sahip olduğunu bilirdi.

Onun kendisini yok etmesine izin vermeyecekti. İyi bir koca olacaktı ve kadın onu sevmeyi öğrenecekti, adını ya da parasını değil. *Lütfen Tanrım, ona verebileceklerimi değil, beni sevmesini sağla*, diye ekledi gizlice sevgi, onur ve itaat yeminlerine.

Töreni bitirdiler ve vaiz ona yeni gelinini öpmesini söyledi. Lucas tam teşekküllü bir gülümseme verdi. "Memnuniyetle." Sonra onu hafifçe arkaya doğru eğdi ve ağzını tüketti. İkisi de insanlarla dolu bir odada durduklarını unutmuşlardı.

İkisi de öpüşmenin ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Yatak odalarında yalnız da olabilirlerdi. Ona sarılmayalı ve dudaklarının tatlı nektarını tatmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Ah oğlum, balayında bunun için bolca vaktin olacak," diyerek Yusuf ikilinin sözünü kesti ve oğlunun sırtına bir tokat attı. Kalabalık güldü

Lucas'ın coşkusu. Amy kıpkırmızı oldu ve Lucas gururlu bir koca gibi göründü.

O öğleden sonra düğüne tanıklık eden herkes için bu evlilik sonsuza dek sürecek bir aşk birlikteliği gibi görünüyordu. Her ikisinin de birbirlerine bakışları ancak "aşık" olarak tanımlanabilirdi.

Joseph kalabalık grubu arka bahçeye götürürken onlar da koridorda yürüdüler. Amy bir kez daha Anderson ailesine hayran kalmıştı. Düğünü bir haftadan kısa bir sürede planladıklarına inanamıyordu.

Bahçede göz alıcı çadırlar kurulmuş ve içleri keten kaplı masalarla doldurulmuştu. Yumuşak bir ışıklandırma, bir dans pisti ve müzik çalan bir grup vardı. İkram görevlileri tepsiler dolusu şampanya ve yiyecek taşıyarak konuklarla ilgilendi.

Her masada kristaller, porselenler ve dileyebileceği en güzel çiçek aranjmanları vardı. Tamamen kendisiyle ilgili olan bu günün tadını çıkarmaya karar verdi. Yanında sevgi dolu bir damatla gerçek bir düğün olduğunu hayal edecekti.

Lucas tüm o aptalca, küçük, geleneksel şeyleri istemişti. Nedenini bile bilmiyordu. Tanrı biliyordu ki bu geleneksel bir düğün değildi. Amy muhtemelen silahlı muhafızların onu istasyondan istasyona gezdirmesinin daha uygun olacağını düşünmüştü.

Kızın eğleniyor gibi görüldüğünü görünce şaşırdı. Böbürlenmiyor ya da bir oyun kazanmış gibi davranmıyordu. Hafif bir hayranlık içinde ve gerçekten mutlu görünüyordu. Gelini sürprizlerle doluydu ya da olağanüstü bir oyuncuydu.

Tom nihayet onunla biraz vakit geçirmeyi başardığında ona, "Bu gece kesinlikle göz kamaştırıcısın," dedi. Kız, yabancılar denizinde en iyi arkadaşının orada olmasına minnettar olarak kollarını Tom'a doladı.

"Burada olduğun için teşekkür ederim Tom. Tüm bunlar çok bunaltıcı," dedi burnunu çekerek.

"Artık evli ve hamile olduğuna göre beni unutma," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Yine de sataşmanın altındaki güvensizliği görebiliyordu.

"Hayatım boyunca hiç gerçek arkadaşım olmadı. Sen ilksin ve sana söz veriyorum, ağlamak için bir omuza ihtiyacım olduğunda her zaman arayacağım ilk kişi sen olacaksın. Sen de beni istediğin zaman arayabileceğini biliyorsun. Biz her zaman en iyi arkadaşlar olacağız" dedi. Pastayı kesmek için çağırılmadan önce ona bir kez daha sarıldı.

Lucas ve kız pasta kestiler ve birbirlerini beslediler. Birlikteliklerine kadeh kaldırdılar ve aile üyeleriyle birlikte dans ettiler. Kardeşlerinin her biri Amy'yi evli bir kadın için fazla yakınlarına çekip dans pistinde dolaştırırken hissettiği yoğun kıskançlık Lucas'ı biraz şaşırtmıştı.

Alex'le dans ederken onun söylediği bir şeye keyifle güldü. Lucas tek kelime etmeden partnerinden uzaklaştı ve gelinini geri aldı. Kardeşi daha sert güldü ve Amy'yi kocasına bırakmadan önce yanağından öptü.

"Siz ikiniz neye gülüyordunuz?" diye sordu kıskançlıkla, onu dans pistinin etrafında döndürürken.

"Aklım başıma gelirse onu arayabileceğimi ve beni sıkıcı ağabeyinden uzaklaştıracasını söyledi," dedi gülümseyerek, hâlâ sevinç içinde ağabeyinden.

"Sen benimsin ve sadece benimsin ve bundan sonra seni her yere götürecek tek kişi ben olacağım," dedi ve onu kollarının arasına daha da sıkı çekti, böylece zihninde sadece ona yer kalacaktı.

Daha fazla dayanamayana kadar onu öptü ve sonra insanlarla yeterince zaman geçirdiklerine karar verdi. Düğünün balayı kısmına başlamanın vakti çoktan geçmişti.

"Gitme vakti geldi. Annemlere iyi geceler dileyelim ve buradan kaçalım," diye konuştu ve Amy'nin elinden tutarak onu anne ve babasına doğru götürdü. Onu anne ve babasına doğru götürürken Amy inanılmaz derecede korkmuştu. İşte bu kadar. Çok yakında yalnız kalacaklardı ve Amy dehşete düşmüştü.

Evli bir kadın olarak nasıl davranacağını bilmiyordu.

Seks konusunda endişeli değildi. Aralarında kesinlikle bir kimya vardı ama seks öncesi ve sonrası için endişeleniyordu. Eğer canı isterse onu öpecek miydi? Onun elini kendi elinin içine aldı mı? Bebek tekmelediğinde bunu paylaşabilmeleri için ona söyledi mi? Bunlar çok mu samimi şeylerdi?

Normal bir evlilikte bu tür sorular sormanıza gerek yoktu ama bu normal bir evlilik değildi ve ondan ne beklendiğini bilmiyordu. Çok korkutucuydu.

"Anne, baba, düğün için çok teşekkür ederim. Size yeterince zaman ayırmadığımı biliyorum ama yine de çok güzel yaptınız. Şimdi gidiyoruz," dedi anne ve babasına sarılırken.

"İkinize de çok teşekkür ederim. Siz gerçekten harika ebeveynlersiniz. Ailenizin bir parçası olduğum için çok mutluyum," diye ekledi Amy utangaç bir ifadeyle.

"Hayatım, hayatımızda olduğun için asıl biz sana minnettarız. Nihayet bize nasip olmayan kızımıza kavuştuk," dedi Yusuf ve onu kucaklayıp karısına verdi.

"Siz ikiniz harika bir balayı geçirin ve gelecek hafta öğle yemeğinde bir araya gelelim. Artık düğün bittiğine göre ilk torunumuz için hazırlık yapma zamanı geldi," diye ekledi Katherine ona sarılırken.

Amy muhteşem kayınvalidesinden o kadar etkilenmişti ki başka ne diyeceğini bilemiyordu. Çocuğu kıyaslanamayacak kadar sevecek ve ölçülemeyecek kadar şımartılacaktı. Sevgi, bu sıra dışı birliktelikle ilgili diğer her şeyden kesinlikle daha ağır basıyordu.

Katherine onu evin içine götürürken, "Bize yukarı çıkıp Amy'nin üstünü değiştirmesi için birkaç dakika ver," dedi. Lucas bir an için onun gitmesine izin vermeyecekmiş gibi göründü, ta ki Joseph gülüp onu kenara çekene kadar.

"Hemen dönecek oğlum." Amy bu kahkahayı gerçekten sevmiştir. Katherine'le birlikte hızla merdivenleri çıktı. Yatak odasına girdiklerinde Katherine'in kendisi için satın aldığı güzel kıyafeti görünce gerildi.

"Amy, tüm bunların senin için çok zor olduğunu biliyorum ama hayatımızda olduğun için çok mutlu olduğumu bilmeni istiyorum," diyor Katherine'in sözleri Amy'nin gözlerini yeniden yaşarttı.

Bir anne olmayı o kadar çok istiyordu ki.

"Teşekkür ederim, Katherine. Her şey çok çabuk oldu," diye cevap verdi. Lucas hakkında kötü bir şey söylemek istemiyordu ama adam bazen gerçekten bunaltıcı olabiliyordu.

"Oğlumun inatçı ve biraz dik kafalı olabileceğini biliyorum. Daha önce de incindi. Bir aileye bizim sahip olduğumuz kadar çok şey verildiğinde, insanlar sizden yararlanma eğiliminde olurlar. Lucas daha önce onu gerçekten inciten kadınlarla birlikte oldu. Bunu asla kabul etmez ama bir anne başkalarının göremediği şeyleri görebilir. Bütün bunları yakında öğreneceksin," dedi Katherine ona nazikçe.

Amy dürüst olabileceğini hissederek, "Sadece onu bir şekilde tuzağa düşürdüğümü düşündüğü için benden nefret etmesini istemiyorum," dedi.

"Tatlım, endişelenecek bir şey yok. Lucas'ın hırlaması ısırmasından çok daha kötüdür. İyi bir koca olacak. Sana tapıldığını şimdiden görebiliyorum ve ona nasıl baktığını görmek kalbime büyük bir zevk veriyor. Bana paniklemiş gibi bakma. Ona olan aşkını ağzından kaçırmanı beklemiyorum ama ikinizin de iyi olacağınızı biliyorum," dedi Katherine. Sonra Amy'yi tekrar kendine doğru çekti ve iki kadın birkaç dakika boyunca kucaklaşarak öylece durdular.

"Tekrar teşekkür ederim. Tüm bunlar senin için tahmin edebileceğinden çok daha anlamlı," dedi Amy gözyaşlarını silerken.

"Asıl teşekkür edilmesi gereken sizsiniz. Oğlumun senin gibi bir kadın bulacağını hiç düşünmemiştim.

Şimdi, Lucas seni aramaya gelmeden önce seni aşağı indirsek iyi olacak," diye bitirdi Katherine. Amy çabucak güzel bluzunu ve eteğini giydi ve sonra ikisi birlikte aşağıya indiler.

Lucas, Amy'yi iyi niyet çılgınlıkları ve bolca kuş yemi arasında evden uzaklaştırdı. Arkasında 'yeni evli' yazan, kendilerini bekleyen limuzine doğru ilerlediler. Arka koltuğa birlikte oturur oturmaz Lucas onu kollarının arasına aldı ve tekrar ağzına aldı.

Onu o kadar çok istiyordu ki, onu kendinden uzaklaştırmak gibi tek bir düşüncesi bile yoktu. Onu kendine daha da yaklaştırmak için ellerini kalın, siyah saçlarına doladığında nefesi derinleşti. Adam onun ağrıyan bedenine sıkıca bastırmıştı ve hâlâ ona yeterince yaklaşmadığını hissediyordu. Adamı ne kadar çok seviyordu ve şimdi o onun kocasıydı.

Lucas ona o kadar açtı ki, bir saat uzaklıktaki jete varana kadar dayanmasının imkânı yoktu. Bluzunun düğmelerini açtı ve saniyeler içinde sutyenini çıkardı. Sonra elleri ve dudaklarıyla göğüslerini okşarken Amy'nin nefesi kesildi. Onun ağrıyan bedenini tatlı bir aşık dokunuşuyla şekillendiriyordu. Amy, hiç durmasını istemeden onun yönetimine daha sıkı bastırdı.

Meme uçları onun dokunuşuyla arzu içinde zirve yaptı. Adamın ağzı pembe uçlardan birini kavradığında, kadın başını geriye atıp inledi. Adam taraf değiştirerek kadının vücuduna ihtiyaç duyduğu ve istediği tüm dikkati verdi.

Hamile olduğu için vücudunun artık ne kadar hassas olduğunu hemen fark etti.

Daha önce seviştiklerinde onu erimiş lav haline getirmişti ama bu sefer koltuğun içine batacakmış gibi hissediyordu. Adamın ellerini ve ağzını vücudunda hissetmeye doyamıyordu.

Adam sertleşmiş meme ucunu bırakıp ağzını, içinde yaşam belirtilerini zar zor gösteren karnına doğru götürdüğünde, kadın

titremeye başladı. Tek bir hareketle eteğini ve iç çamaşırını sıyırdı ve ardından dudaklarını ve dilini kalçalarının iç kısımlarındaki hassas derinin üzerinde gezdirmeye başladı. Kadın hareketsiz kalamadı. Daha fazlasını istiyordu. Onu vücudundan yukarı çekmeye çalıştı ama adam sadece için için yanan gözlerle ona baktı ve başını hafifçe salladı.

Tekrar bacaklarını okşamaya başladı, elleri karnında aşağı yukarı geziniyor, göğüslerine ulaşıyor ve sonra tekrar aşağı iniyordu. Birdenbire onu bir erkeğin bir kadını öpebileceği en samimi şekilde öpmeye başladı. Bu samimi temas karşısında sarsıldı ve sonra tüm düşünceler onu terk etti ve hissetmekten başka bir şey yapamadı.

Sadece saniyeler sürmüştü ve vücudu tam bir coşku içinde patlarken titreyerek parçalanıyordu. Gözlerini kırpmaya bile vakit bulamadan Lucas çıplaktı ve onu bir kez daha tutkuyla öpüyordu. Vücudu birleşmelerinin beklentisiyle yeniden yanmaya başladı.

Dilini kadının ağzının içine soktu, sonra bacaklarını ayırdı ve aniden kıvrımlarının derinliklerine girdi. Kadının vücudu erkeğin etrafında sıkılaştıkça, nefes alışverişleri kadının inleme seslerine karışıyordu.

Kollarında titreyerek ikinci kez parçalandı ve onu uçurumun kenarına göndermek için gereken tek şey buydu. Son bir kez kadının içine doğru itti ve sonra tamamen doymuş bir halde ona doğru düştü. Nefes alışları yavaş yavaş normale dönerken ikisi de konuşmadı.

Onun gitmesine izin vermek istemiyordu. Ayrıldıklarında garip bir sessizliğin başlayacağını biliyordu. Şimdilik sadece iki sevgili az önce paylaştıklarının tadını çıkarıyordu.

Şoför arabanın dahili telefonundan beş dakika içinde varacakları yere ulaşacaklarını söylediğinde hâlâ birbirlerine sarılmış yatıyorlardı.

Amy kıpkırmızı kesildi ve hızla giysilerini yerine yerleştirmeye çalıştı. "Sütyenim nerede?" diye sordu panik içinde.

Lucas onun yüzündeki dehşete, kocasıyla bir arabanın arkasında çıplak yakalanma düşüncesine yüksek sesle güldü.

Sütyeni arkasından çıkardı ve ona uzattı. Rekor bir sürede giyinmeyi bitirdi ve ondan biraz uzaklaştı. Lucas kendi kendine doğruldu ama giysilerin birkaç dakika içinde tekrar çıkacağını biliyordu. Karısının arabanın arkasında sarmaş dolaş yakalanmaktan korkmasını çok sevimli buluyordu.

Karısını çok hızlı bir şekilde sevmeyi henüz bitirmişti ve şimdi onu çok daha yavaş ve derinlemesine tekrar almak istiyordu. Onun içine tekrar gömülme beklentisiyle vücudunun sertleştiğini hissedebiliyordu. Tamamen tatmin olduktan sonra onu nasıl bu kadar çabuk arzulayabildiğini anlayamıyordu.

Özel jetinin onları beklediği havaalanına yanaştılar. Bavullar yüklenirken Lucas onu içeri götürdü. "Yaklaşık otuz dakika içinde havalanacağız Bay Anderson. Beklerken sizin için getirebileceğim bir şey var mı?" Fazla sevimli ve şımarık sarışın bir kadın içeri girdiklerinde onlara sordu.

"Evet Lana, teşekkür ederim, ikimiz de yemek yiyeceğiz ve ben de bir bardak burbon alacağım."

"Ne içmek istersin canım?" Amy'ye sordu.

"Biraz süt lütfen," diye cevap verdi, ilk kez açlıktan ölmek üzere olduğunu fark etmişti.

Onun dudaklarından dökülen sevgi sözcüklerine bayılıyordu. Bu ona kendini gerçek bir eş gibi hissettiriyordu.

"İşte işkiniz Bayan Anderson. Yemeğiniz birkaç dakika içinde hazır olacak," dedi neşeli uçuş görevlisi hemen geri dönerken.

Amy biraz şaşkınlıkla ona baktı. Ona Bayan Anderson demişti. O Bayan Anderson'dı.

Anderson. Bu hiç aklına yatmamıştı. Sürekli olarak bu ismin emrettiği gücü düşünmüştü ve şimdi o isme sahipti. Onun dünyasına o kadar yabancıydı ki, nasıl uyum sağlayabileceğini bilmiyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Lucas ona sordu.

"Gerçekten çok iyi aslında," diye yanıtladı. "Bugün yemek yemeyi unuttum, bu yüzden açlıktan ölüyorum. Sanırım şu anda bütün bir ineği tüketebilirim. Küçük yemeklerden iki tane istesem kabalık etmiş olur muyum?" diye sordu biraz da utanarak.

Lucas onun sorusuna yüksek sesle güldü. "Bizim için dolu dolu bir yemek hazırladık Amy. Aç kalma konusunda endişelenmene gerek olacağını sanmıyorum. Ben de çok acıkmış durumdayım. Olan biten yüzünden yemek yemeye pek fırsat bulamadım."

"İşte mezeleriniz." Amy, Lana'nın önüne koyduğu tabağa baktı ve ağzı sulanmaya başladı. Tabağın üzerinde muhteşem kokular yayan birkaç küçük şey vardı. Midesi hem Lucas'ın hem de mükemmel Lana'nın duyabileceği kadar yüksek sesle guruldadı.

"Oğlum biraz daha hırlamaya başlamadan önce yumulsan iyi olur," dedi Lucas ve karnını okşadı.

Amy bu samimi an karşısında öylesine sarsılmıştı ki yine gözleri yaşardı. Eğildi ve onu düşüncesizce öptü. "Oğlunuz *ya da* kızınız," diye vurguladı espriyle, "gayet iyi. Şu anda görünürdeki her şeyi tüketebilecek olan annedir." Çatalını kaptı ve tadının ne kadar güzel olduğunu yüksek sesle inledi.

Lucas kendi yemeğine başlamadan önce birkaç dakika onun keyfini çıkararak oturdu. "Biz kalktıktan sonra salatalarınızı servis edeceğim," dedi Lana ve sonra onları yemeleri için bıraktı.

Amy kendi yemeğini bitirdi ve Lucas'ın tabağında kalanlara özlemle baktı.

Onun acınası haline güldü ve sonra bir ısırık alıp ona yedirdi. Kadın zevkle gözlerini kapattı ve adam tüm kan kasıklarına hücum ederken yemekle ilgili her şeyi unuttu.

Ona yaptığı şey inanılmazdı. Onu her zaman istiyordu. Her şeyden çok zevk alıyordu. Onun hakkında yanlış bir fikir edindiğini anlamaya başlamıştı. Bir insanın bu kadar iyi rol yapabilmesine imkân yoktu. Etrafındaki pahalı eşyaları gördüğünde yüzünde kendinden geçmiş bir ifade belirmiyordu. Dilinde eriyen bir yemek ısırdığında ve kesinlikle içine girdiğinde yüzünde o ifade beliriyordu.

"Amy, lütfen bu balayına doğru bir başlangıç yapabilir miyiz? Sana karşı yaptığım suçlamalar için özür dilerim. Gerçekten her şeyi bir kenara bırakıp iyi bir yolculuk yapmamızı istiyorum," dedi elini Amy'nin eline koyarken.

Hayatında ilk kez gerçekten özür dilemiş ve ondan bir şey talep etmek yerine ondan bir şey istemişti. Buna nasıl karşı koyabilirdi ki?

Amy'nin gözleri bir kez daha yaşlarla doldu ve başını evet anlamında salladı. "Bu lanet hamilelik hormonları beni hemen ağlatıyor, seni şimdiden uyarıyorum," dedi küçük bir kahkaha atarak.

"Genelde bu kadar duygusal değilimdir."

"Seni böyle seviyorum," diye fısıldadı ve onu biraz daha öptü. "Kalkış için izin verildi Bay Anderson. Lütfen kemerlerinizi bağlayın ve sorunsuz bir uçuş gerçekleştirelim. Rüzgâr bizim yönümüze doğru gidiyor, bu yüzden saat dokuzda Paris'e inmiş olmalıyız," dedi pilotun sesi dahili telefondan.

Amy heyecanla, "Daha önce hiç jetle uçmadım ama filmlerde görmüştüm ve size söylemeliyim ki bu, yanınızda terli bir adam ve arkanızda çığlık atan bir bebekle bir sıra koltuğu paylaşmaktan çok daha güzel," dedi.

Lucas kahkahayı patlattı. Gerçekten de taze bir nefes gibiydi. "Bu konuda seninle aynı fikirdeyim."

Kalkış sırasında Amy'nin yüzü pencereye yapışmıştı. Tüm prosedür onu büyülemişti. Jetin aniden hızlanmasına bayılıyordu. Havaya yükseldiklerinde hissettikleri, daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu.

Hiç korkusu yoktu; adrenalinle yaşadığını hissediyordu. Yapmayı en sevdiği şeyler listesine kesinlikle uçmayı da eklemeliydi. Kocasının onu daha sonra başka yerlere uçurup uçurmayacağını görmesi gerekecekti. Belki gelecek yılki yıldönümleri için uçururdu.

Belli bir yüksekliğe ulaştıklarında, Lana onlara daha fazla yemek getirdi. Şimdiye kadar tattığı en iyi ıstakoz da dahil olmak üzere birkaç yemek yediler. Bu kesinlikle marketin dondurulmuş reyonundan gelmemişti. Son yemek de servis edildikten sonra sandalyesinde arkasına yaslandı ve karnını ovuşturdu. "Haklıymışsın Lucas, tıka basa doydum," dedi uykulu bir sesle, dudaklarından bir esneme kaçarken.

"Hadi gidip biraz kestirelim. Yorgun görünüyorsun," dedi ayağa kalkıp onun oturduğu yerden kalkmasına yardım ederken.

"Sizin için başka bir şey getirebilir miyim Bay Anderson?" diye sordu Lana.

"Hayır, teşekkür ederim Lana. Gecenin geri kalanında dinlenmeye çekileceğiz," diye cevap verdi.

Geri döndüler ve çok rahat yatağa birlikte uzandılar. Lucas yavaşça gelinini soydu. Onu ne kadar çok istediğini göstermek için acele etmedi.

Lucas sonraki bir saati ona defalarca ne kadar çekici olduğunu göstererek geçirdi. Sonra onu kollarına çekti ve saniyeler içinde uyudu. Gelinini kazandığı için kendini çok şanslı hissediyordu. Doğru şekilde başlamamış olabilirlerdi ama birbirleri için çok iyi olacaklarını biliyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Amy ve Lucas balayında harika vakit geçirmişlerdi. Lucas onu Paris'e götürmüş ve birlikte birkaç hafta geçirmişlerdi. Başından beri ilişkilerinde var olan sorunların hiçbirini gündeme getirmedi. Sadece birbirlerini tanımaya çalışmışlardı.

Her geceyi otelde sevişerek ve birbirlerine tutunarak geçirdiler, ikisi de diğerinin gitmesine izin vermek istemiyordu. Amy, ilişkileri bu şekilde ilerlemeye devam ederse, her şeye rağmen birlikte bir gelecekleri olabileceğini düşündü.

Lucas onu Paris'in her yerine götürdü. Disneyland'deki bir çocuk gibiydi. Bütün o yerleri ve antik güzellikleri çok sevmişti. Bunun Lucas için yeni bir şey olmadığını biliyordu ve onun çok sıkıldığını düşünüyordu.

Bu konuda yanılıyordu. Lucas onun gözünden Paris'i ilk kez ziyaret ediyordu. Sayısız kez gördüğü şeyleri onun gözünden görmek inanılmazdı. Etrafındaki her şeye karşı büyük bir sevgi ve takdir duyuyordu.

Lucas tüm zaman boyunca lüks otel odalarında kalıp karısının vücudunu gezmeyi tercih ederdi ama isteksizce de olsa onu aşk şehrinde gezdirdi. Karısına duyduğu susuzluğun ne zaman biraz olsun dineceğini merak ediyordu.

Onunla sevişiyor ve beş dakika sonra dönüp tekrar yapabiliyordu. Ona doyamıyordu ve o da aynı şekilde davranıyordu. Genellikle sevişmelerini başlatan kişi o olmuyordu ama bir kez başladıklarında tüm coşkusuyla bunu telafi ediyordu.

Balayı çok erken bitmişti. Yolculuk harikaydı ama karısına düğün hediyesini göstermek için sabırsızlanıyordu. Paris'te pek uyumadıkları için eve dönüş yolculuğunun büyük bölümünde ikisi de uyumuştular. Sabahın erken saatlerinde Seattle'a vardıklarında Jet Lag ile uğraşmak zorunda bile kalmamışlardı.

Şirket jeti o kadar rahattı ki sanki hiç uçmuyor gibiydi. Amy evliliğinde mutluydu ve kocasına doyamıyordu. Onu hemen hemen her yerde takip etmekten heyecan duyuyordu. Ellerin vücutunda gezinmesine doyamıyordu. Onun sihirli parmaklarının kendisini okşayacağı düşüncesiyle bile gerginleşiyordu.

Onu o güne kadar tattığı en iyi omleti sunan küçük bir aile lokantasında harika bir kahvaltıya götürdü. Yemeğinin tamamını tüketti ve neredeyse hiç doymadı. Dikkatli olmazsa yüz kilo alacağından ciddi ciddi endişeleniyordu. "Bu kadar çok yemek yediğime inanamıyorum. Bir balina kadar büyümeden önce beni durdursan iyi edersin," dedi endişeyle Lucas'a. Lucas yüksek sesle güldü.

"Unutma Amy, iki kişilik yemek yiyorsun ve sana şimdiden söyleyebilirim ki, eğer çocuğumu taşıyorsan, daha anne karnındayken bile çok talepkar olacaktır."

Oh, diye düşündü, zaten onunla vücudu için birlikte değildi. Onunla çocuğunu taşıdığı için evlenmişti. Bu düşünce iyi ruh haline biraz tedirginlik kattı. Amy bunu bir kenara bırakmaya ve o anda bunu düşünmemeye karar verdi. Kocasıyla geçirdiği zamandan, herhangi bir şeyin onu etkilemesine izin vermeyecek kadar çok keyif alıyordu.

"Senin için bir düğün hediyem var. Umarım beğenirsin çünkü geri vermek çok zor olacak," dedi Lucas Amy'ye. Ona başka ne verebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ondan istediği tek şeyin sevgisi olduğunu anlamasını diledi. Parası ya da gücü umurunda değildi. Paris seyahatleri ya da parmağında duran devasa elmas umurunda değildi. Sadece onun kendisini sevdiği kadar sevmesini istiyordu.

Ona hiçbir şey almadığı için o da kendini kötü hissediyordu. "Birbirimize hediye almamız gerektiğini bilmiyordum. Senin için hiçbir şeyim yok," dedi ona.

"Sana ne olduğunu göstereyim," dedi ona arabasına binmesine yardım ederken. Arabayı ailesinin evine doğru sürdüler ve şehirde iki daireleri varken nedenini anlamasa da onların evinde olduğunu anladı.

Adam dönüp uzun bir araba yoluna girdi ve kadının kafası daha da karıştı. Nereye gidiyorlardı? Yol boyunca güzel ağaçların çevrelediği uçsuz bucaksız araba yolunda ilerlemeye devam ettiler.

Arabayı, herhangi bir insanın olması gerekenden daha büyük olan kolonyal tarzdaki bir evin önünde durdurdu.

Arabadan çıktı ve onun yanına gelerek kapıyı açtı. Kadın dışarı çıktı ve şaşkınlıkla adama baktı. Merdivenlerden yukarı çıktılar ve adam kapıyı açtı, sonra aniden onu kollarına aldı ve içeri taşıdı.

"Evine hoş geldin," dedi ona ve sonra dudaklarını onunkilere değdirdi. Amy'nin nutku tutulmuştu. Onlara yeni bir ev almıştı. Başından beri evi vardı da işe daha yakın olmak için mi apartmanda kalıyordu?

Daha önce orada başka kadınlarla yaşamış mıydı?

Çok fazla sorusu vardı ama cevaplardan korktuğu için onu sorgulayamıyordu. "Bu gerçekten bizim evimiz mi? Gerçek bir evimiz var!" diye haykırdı sonunda ve heyecanının onu ele geçirmesine izin verdi.

Her zaman içinde gerçek bir aile olan gerçek bir eve sahip olmayı hayal etmişti ama bunun kendisi için gerçekleşeceğini hiç düşünmemişti. Bir çocuğu olacağını biliyordu ama bir de kocası olması çok gerçek dışı görünüyordu. Zorlukla nefes alabiliyordu ve gözünü kırpmaktan korkuyordu çünkü o zaman her şey yok olabilirdi.

Lucas onu ayağa kaldırdı ve o da odadan odaya koştu. Ev çok büyüktü. Bazı mobilyalar vardı ama çok fazla değillerdi. Mutfakta bilinen tüm aletler vardı ve oraya girmek için sabırsızlanıyordu.

Büyük bir merdiven etrafını çevreleyerek iniş ve çıkış için iki yol sağlıyordu. Tüm romantik filmlerde kraliyet ailesinin indiği türden bir korkuluğu vardı. Merdivenleri koşarak çıkarken elini korkulukta gezdirdi. Birkaç oda kesinlikle nefes kesiciydi.

Mobilyaların olmayışı onu şaşırtmıştı. Belki de daha sonra teslim edilecekti. Bir odaya girdi ve nefesi kesildi. İçinde, üzerinde dantelli yatak takımları olan eski moda güzel bir beşikten başka bir şey yoktu.

Yavaşça beşiğe doğru yürüdü ve elini beşiğin üzerinde gezdirerek çocuğunu narin yorganın altında uyurken hayal etti. Birden Lucas arkasındaydı ve onu kollarıyla sarmıştı. "Bu benim bebekken içinde uyuduğum beşiğin aynısıydı. Çoğu annenin kendi çocuk odasını tasarlamak istediğini biliyorum ama çocuğumuz için bu beşiği kullanırsak benim ve ailem için çok anlamlı olur," diye kulağına fısıldadı.

"Annem bu yorganı kendisi yapmış. Bana hamileyken üzerinde aylarca çalışmış. Çocuklarının her biri için birer tane yapmış ve sonra hepsini gelecekteki torunları için saklamış" diye devam etti.

Amy'nin nutku tutulmuştu. Geçmişinin bu parçasından o kadar etkilenmişti ki, sözcükleri çıkaramayacağını biliyordu, bunun yerine onun kollarında döndü ve beşiği ne kadar sevdiğini ona göstermeye karar verdi.

Lucas onu nazikçe kucağına aldı ve odalarına taşıdı. Tamamen ona odaklanmıştı ve evdeki turunu çok sonraya kadar tamamlayamadı.

Birlikte yatağa uzandıklarında ve kadın adamın çenesinin altına sokulduğunda, konuşurlarken adam kadının sırtını okşadı. "Mobilyaların eksikliğini fark etmiş olmalısın. Burada bulunan parçalar ailemden ve yıllar içinde topladığım bazı parçalardan geldi. Evin geri kalanı senin dekore etmen için. İsteddiğini yapabilirsin. Eğer yardım isterseniz annem burayı evimiz yapmak için sizinle birlikte çalışmaktan büyük keyif alacağını söylememi istedi."

"Başka bir deyişle, sizi alışveriş çılgınlığı içinde her yere götürmesine izin vermeniz için size yalvarıyor. Annem alışveriş yapmayı çok sever, özellikle de başkası için olduğunda. Merhamet için yalvaracaksın ama dürüst olmak gerekirse bunu kendi başına yapmak istiyorsan bir bahane uyduracağım" dedi.

Amy onun söylediklerinde ciddi olduğunu anlayabiliyordu. Reddedebilirdi ama ailesini seviyordu ve onları hiçbir şeyden mahrum edebileceğini düşünmüyordu. Annesiyle takılmak ve ondan bir şeyler öğrenmek çok hoşuna gidecekti. Annesi bebeklerin neye ihtiyacı olduğu konusunda her şeyi bilirdi, çünkü kendisi hiçbir şey bilmiyordu.

"Annenle birlikte gitmekten çok memnun olurum ama ne zaman vaktim olur bilmiyorum," dedi ona. Lucas cesaret kazanmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Hiçbir şeyden korkmuyor gibi görüldüğü için bu onu şaşırtmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu, bu kadar korkunç ne olabileceğini merak ederek.

"Amy, dürüst olmak gerekirse seni kontrol etmeye çalışmıyorum ama bence sadece kendine ve bebeğe odaklanman en iyisi olur. Zaten bazı sağlık sorunları yaşadın ve yeni evimiz ve bebeğimiz için bir şeyler hazırlamakla gerçekten meşgul olacaksın. Artık şirket için çalışman gerektiğini düşünmüyorum," diyerek sonunda konuya girdi.

Amy çok karışık duygular içindeydi. Hissettiği en güçlü duygunun rahatlama olması onu şaşırtmıştı. İşinde iyiydi ama işini sevmiyordu. Çok fazla stres vardı ve tek düşünebildiği doğmamış çocuğu ve kocasıydı, bu da işi daha da zorlaştırıyordu.

Yine de bir erkeğe tamamen bağımlı olmak istemiyordu ve bu onu gerçekten endişelendiriyordu. Çok az masrafı olduğu için zaten makul miktarda birikimi vardı. Bu onun güvenlik battaniyesiydi. Artık birlikte olmazlarsa uzun süre yetecek kadar değildi ama bir iş bulana kadar yeni bir yere yerleşmesine yetecekti.

"Yeni bir kişiyi eğitmem gerekecek. Artık orada çalışmamayı sorun etmiyorum. Yine de bebek birkaç aylık olduktan sonra bir iş bulmak isteyeceğim,

Ama kocam için çalışmasam daha iyi olabilir" diyerek onu şaşırttı.

Lucas onun kendisini itiyormuş gibi hissedeceğinden korkmuştu. "Birini eğitmek konusunda endişelenmene gerek yok. Biz balayındayken babam bu işi çoktan halletti," dedi mutlulukla. Bunun yeni bir kavgaya neden olmaması onu çok rahatlatmıştı.

"Kim bu yeni kişi?" diye kuşkuyla sordu. Her hafta sayısız saat boyunca kocasıyla birlikte çalışan sıksa, ateşli bir genç kız istemiyordu. Dışarıda evli bir adamla yatmakta sakınca görmeyecek pek çok kadın olduğunu biliyordu ve ofisleri arasındaki bağlantı kapısı sinsice geçilemeyecek kadar kolaydı.

Başka bir kadının ellerini kocasının üzerine koyduğunu düşünmek bile nefes alışını hızlandırmaya yetiyordu ve bu var olmayan kişinin gözlerini oymaya hazırdı. Bu onun ailesiydi ve onları elinde tutmak için elinden gelen her şeyi yapardı.

Lucas ona güldü. Onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. "Merak etme. O mutlu bir evliliği olan, altı çocuklu bir büyükanne ve fazlasıyla kalifiye. Aslında şirketin başka bir bölümünde çalışıyordu ve babam terfi almasının tam zamanı olduğunu düşündü," diyerek onu rahatlattı.

"Esther geçtiğimiz hafta onunla birlikte çalıştı ve işi çabucak kaptı. Bence bizim için çok iyi olacak. Elbette senin bu kadar uzakta olduğunu bilmek benim için artık ofiste bir zevk olmayacak. Kokunun çalışma alanımın her yanını istila etmesine alışmıştım. Bunu çok özleyeceğim," dedi boynuna sokulurken.

"O zaman sanırım her şey halledildi," dedi yerine bu kadar kolay geçildiği için biraz keyifsiz hissederek. "Bebek için bir şeyler hazırlamaya odaklanacağım." Amy korkuyordu, çünkü hayatı boyunca hep çok çalışmıştı ve şimdi evi hazırlayıp çocuklarının doğmasını beklemek dışında ondan beklenen pek bir şey yoktu. O kadar uzun zamandır o kadar çok çalışıyordu ki, bu fazladan zamanla ne yapacağını bilmiyordu.

Tasarruf hesabına daha fazla para kazandırmak için evden yapabileceği bir şeyler bulabileceğini düşündü. Kocasının evliliğinin bittiğine karar verirse ondan hiçbir şey almayacaktı. Onu seviyordu ve ilişkilerinin başında olduğunu düşündüğü kadına dönüşmeyecekti.

Bu kadar çok insanın Lucas'ı ve ailesini kendi bencil ihtiyaçları için kullanması onu çok üzüyordu.

Tüm bu insanlar Anderson'ların para ve güç olmadan da harika insanlar olduklarını göremiyorlar mıydı? Hayatının geri kalanında onu sadece kendisi için ne kadar sevdiğini göstermeyi planlıyordu.

Amy sonraki birkaç ayı güzel evini onarmak ve çocuğu için hazır hale getirmekle geçirdi.

Sık sık durur ve sadece karnını ovardı. Yakında anne olacağı için çok mutluydu.

Kocasıyla ilişkisi iyi gidiyordu. Ama eksik olan bir şeyler de vardı. Düzenli olarak sevişiyorlardı ve bu inanılmazdı. Yatakta birlikte olduklarında kendini el üstünde tutuluyor ve dünyanın en güzel kadını gibi hissediyordu.

Onun kollarındayken her şey yolundaydı. Ona hâlâ sihirli sözcükleri söylememişti ama onun tarafından sevildiğini hissediyordu. Belki de sadece ona aşık olduğunu söyleyemeyecekti.

Bu sözleri ona haykırmamak için her gün kendisiyle savaşmak zorunda kalıyordu. Her seviştiklerinde, bunları kafasının içinde tekrar tekrar söylüyordu. "I

Seni seviyorum Lucas, seni seviyorum. " Ona nasıl hissettiğini söyleyecek özgüvene sahip olmayı ne çok isterdi. Ona söylerse çok yapışkan olduğunu düşüneceğinden ve sonra da ondan uzaklaşacağından korkuyordu.

Artık onu istemezse hayatta kalıp kalamayacağını bilmiyordu. Pek çok kitapta okuduğu sonsuza dek mutlu yaşamı hayal etmeye başlamıştı.

aşk romanları. Her zaman bunun bir kurgu eseri olduğunu düşünmüştü ama işte kendi devam eden romanında bunu gerçekten yaşıyordu.

Amy havuz kenarında kitap okumaya çalışırken kendi düşünceleri içinde kaybolmuştu. Hamileliğinin üçüncü üç aylık döneminde olduğu için karnı artık çok daha fazla büyüyordu. Lucas'ın vücudundan iğrenmesini bekliyordu ama vücudunun tepkisi bir gösterge ise Lucas bu değişikliklerin seksi olduğunu düşünüyor gibiydi.

Sevişmedikleri nadir gecelerde bile adamın onu istediğine dair kanıtları arkasının yumuşaklığında hissedebiliyordu.

"Merhaba seksi şey," dedi Lucas onun yanına oturup boynuna sokulurken. "Bugün kendini nasıl hissediyorsun?" diye devam etti Lucas ve kızın nabzını göklere çıkaran açık ağızlı bir öpücükle boynunu okşadı.

"Kendimi harika hissediyorum," diye mırıldandı. "Seni yukarı çıkarmamı ve sana göstermemi ister misin?" diye biraz yalvardı, çünkü öpücükleri zaten vücudunu bir ihtiyaç birikintisine dönüştürüyordu.

Bir kahkaha attı ve onu kucağına çekerek ağızlarını derin bir öpücükle birbirine yapıştırdı. Biraz hava almak için birbirlerinden ayrıldıklarında, onun uyarılmışlığının kanıtlarını hissedebiliyordu ve onun için hazırды.

Adam kızın eteğini yukarı sıyırdı ve onu salonda üzerine oturttu. Hızlı ve sert bir şekilde boşaldı ve sonra onun kollarına yığıldı. "İşte bu harika bir merhabaydı," diye fısıldadı ona, sırtını okşamaya devam ederken.

"Yemek hazır," diye bir ses duydular evin içinden.

Lucas çabucak karısının üzerini örttü, hizmetçilerinin her an çıkıp gidebileceğini unutmuştu. Karısı kollarına sarıldığında dünyanın geri kalanının var olduğunu unutmuştu.

Bu şekilde kontrolünü kaybetmekten hoşlanmıyordu ve vücudu normale dönmeye çalışırken rahatsız bir şekilde orada oturdu.

"Bunun için özür dilerim," dedi biraz mahcup bir şekilde. "Sadece merhaba demek için gelmişim ama beni biraz delirtiyorsun," diye devam etti.

Gözlerinin içine bakarken elini onun yüzüne koydu. "Üzülme, ben de seni çok istiyordum ve kimse bizi yakalamadı," dedi biraz savunmacı bir tavırla. "Çocuğumuz tüm odayı kaplamadan ve sen artık bana dokunamadan önce seninle mümkün olduğunca çok sevişmek istiyorum," diye bitirdi biraz bilinçli bir şekilde.

Gözlerinin içine baktı ve dürüstçe konuştu: "Çok güzelsin Amy ve içinde büyüyen çocuğumuzla birlikte değişen bedeninin bu güzelliği daha da artırıyor. Seni her zaman istiyorum ve bu değişmeyecek." Onu okşamaya devam etti.

Bir süre daha orada oturdular, ta ki açlık sonunda kalkıp mutfağa gitmelerini sağlayana kadar... Burada hoş ve sessiz bir akşam yemeği yedikten sonra tekrar sevişmek için erkenden yatağa girdiler. Zirveye ulaştığında, sessizce "Seni seviyorum" diye fısıldadı, sonunda artık kendini tutamadı.

Sözleri karşısında onun biraz sertleştiğini hissetti ve bir şekilde evliliklerinin kurallarını çiğnediğinden korktu. Adam hiçbir şey söylemedi ama onu itmedi de. Kollarının arasında öylece yatarken kendini çaresiz hissediyor ve onun kendisine bu sözleri tekrarlamasını istiyordu.

Onun kendisini sevdiğini hissediyordu ama belki de yanılıyordu. Sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, sonunda yorgunluktan uyuyakaldı.

Lucas orada uzanıp karısına sarıldı ve sonunda uyuduğunu gösteren nefes alış verişlerinin sakinleşmesini bekledi. Onu seviyordu, diye düşündü huşu içinde.

Onun kendisine olan bağlılığının işaretlerini görmüş ve aşık olduğunu hissetmişti ama kendini açmaktan çok korkuyordu.

Ona aynı sözleri söyleyen çok fazla kadın olmuştu; onu sevdikleri için değil, parasını, gücünü ve onlara verebileceği her şeyi sevdikleri için.

Amy'nin o kadınlardan biri olmadığını içten içe biliyordu ama Amy onu çoktan avucunun içine almıştı. Ona aşkını da vermek; tutunacak son şeyinden de vazgeçmek gibi görünüyordu. Henüz bunu yapmaya hazır değildi. Elinde bir şeyler kalmalıydı, mantıklı düşünmeye çalıştı.

Lucas'a onu sevdiğini söyledikten sonra eve daha geç gelmeye başladı. Onu çok daha az görüyordu. Daha ona gerçekten sahip olamadan ellerinden kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Ya her şeyini vereceğini ya da bırakacağını düşündü. Artık bu evliliği yarım yamalak sürdüremezdi.

Onun kendisinden uzaklaşmasını izlemek onu her geçen gün biraz daha öldürüyordu. Artık onu sevdiğini söylemiyordu, söylerse kendisinden ayrı bir odada uyumasını isteyeceğinden korkuyordu.

Daha az sevişiyorlardı, bunun nedeni kısmen kocasının çok daha fazla evde olmamasıydı, ama birçoğu da kadının hamileliğinin çok ilerlemiş olması ve sürekli yorgun olmasıyla ilgiliydi.

Ortada kendini harika hissettiği birkaç ay vardı ama başlangıcı zordu ve sonu daha da zordu.

Çok fazla şiştiği ve kan basıncının çok yüksek olmasından endişe ettiği için doktorun gözü üzerindeydi. Onu her günün yüzde doksanında yatak istirahatine almıştı ve bundan gerçekten yorulmaya başlamıştı.

Sonunda tansiyonu kontrol altına alındı ve doktor ona biraz daha hareket edebileceğini ve biraz temiz havanın ona iyi gelebileceğini söyledi. Bir süreliğine evden dışarı çıkmaya karar verdi.

Kocasına romantik bir öğle yemeği, sevişme ve bir itirafla sürpriz yapmak için ofise gidiyordu. Ona kendisini ne kadar çok sevdiğini ve evliliğin gerçek olmasını istediğini söyleyecekti.

Eğer duygularına karşılık vermezse, onun gitmesine izin verecek ve hayatına devam edecekti. Onun çocuğunun hayatının bir parçası olmak isteyeceğini biliyordu.

ama artık oda arkadaşı gibi yaşayamazdı.

Joseph'in hâlâ çocuğunu ondan alma gücüne sahip olduğunu biliyordu ama onu tanıdıkça bir çocuğu annesinden alabileceğini hiç düşünmemişti. Ayrıca, Joseph ve Katherine'in çocuklarından birinin annesinden bir çocuğu almasını desteklemelerine imkân yoktu. Aileye karşı çok büyük bir sevgi ve saygıları vardı.

Amy ofise giderken kendini çok gergin hissediyordu. Bir süredir oraya gitmemişti ve bu kesintiden memnun olmayacağından korkuyordu. Ziyaretini, onun orada yalnız olacağını ve içeri girebileceğini bildiği bir zamana planladı.

Onu sevebilmesi için dua ediyordu. *Lütfen, diye dua etti, doğmamış çocuğumuzu sevdiği kadar beni de sevsin.*

Boş olan eski ofisine girdi ve ceketini biraz daha sıkı çekti. Paltosu uzundu ve onu iyice örtüyordu ama altında sadece daracık siyah bir iç çamaşırı olduğunu biliyordu. Karnı vücudunun geri kalanından bir karış kadar dışarı çıkıkken seksi bir şeyler bulmak zor olmuştu ama inanılmaz bir şekilde turnayı gözünden vurmuştu ve uzun zamandır ilk kez kendini seksi hissediyordu.

Kocasını ovmak ve doğmamış çocuğuyla konuşmak için çok zaman harcadığından, artık vücudundan gerçekten utanmıyordu. Bir bebek sahibi olacağı için o da en az kendisi kadar heyecanlı görünüyordu. Planlanmayan bazı şeyler oldukça iyi sonuçlanıyordu.

Bağlantı kapısını sessizce araladı ve sonra dehşet içinde olduğu yerde durdu. Lucas ofisinde yalnız değildi. Sıksa, kızıl saçlı bir kadın ona sarılmıştı ve tutkulu bir kucaklaşmaya kilitlenmişlerdi.

Saçları sanki saatlerdir sevişiyorlarmış gibi dağınıktı. Gömleği açıktı ve eteği jartiyerini gösterecek şekilde yukarı kalkmıştı. Kadın

Amy'nin asla olmayı umut edemeyeceği bir şekilde şarpıcı, diye dūřındı acı içinde.

Artık eve pek gelmemesinin nedeni buydu. Bir ilişkisi vardı.

Onun kendisini sevebileceğinden kuşkuluydu ama ilişkilerinde bir gelişme olmuştu ya da o öyle sanıyordu. Başka ne olursa olsun, onun aldatacak bir adam olduğunu düşünmüyordu.

Sürekli sevişiyorlardı. Sevişmeleri her zaman çok çılgınca, sanki birbirlerine doyamıyorlarmış gibi görüldüğünden, adamın tatmin olduğunu, hatta tatmin olmaktan çok daha fazlasını yaptığını düşünüyordu. Adam her zaman onun içine girmeye hazırды ve bu bir erkeğın taklit edemeyeceği bir şeydi.

Onunla sevişirken metresini hayal ediyor olabileceğini düşününce dehşete kapıldı.

Belki de her zaman bu kadar hazır olmasının nedeni buydu. Baş döndürücü kızıl saçlı gibi biriyle asla rekabet edemeyeceğini biliyordu ve Amy'nin kalbi paramparça olmuştu.

Orada sadece birkaç saniye durdu ama sonsuzluk gibi geldi. Tüm dünyası paramparça olmuştu ve hâlâ nasıl ayakta durduğunu bilmiyordu.

Amy kapıyı kapattı ve asansöre doğru koştu. Hızla arabasına kaçıp eve giderken gözyaşlarının yüzünden aktığını hissedebiliyordu. Cevabını almıştı. Onu aldatan bir adamla asla birlikte olmayacaktı. Bunu yapamazdı.

Onuncu Bölüm

"Ne yaptığını sanıyorsun Laura?" Lucas, Amy'yle ilişkiye girmeden aylar önce çıktığı kızıl saçlıya tükürdü.

Birkaç dakika önce o meşhur somurtkan ifadesiyle ofisine girmiş ve konuşmaları gerektiğini söylemişti. Adam ona konuşacak bir şey olmadığını söylemişti ama kız masasının etrafından dolanıp önüne oturmuş, bacaklarını açmıştı, böylece adamın kızın çok kısa eteğinin altına hiçbir şey giymediğini fark etmekten başka çaresi kalmamıştı.

Bir zamanlar onu arzuladığına inanamıyordu. Amy gerçek olduğu kadar sahteydi de ve onun derhal ofisinden gitmesini istiyordu.

"Dışarı çıkman gerek. Aramızda hiçbir şey kalmadı," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, sandalyesini ondan uzaklaştırırken. "Artık evli bir adam olduğumu ve piyasada olmadığımı da biliyorsun," diye bitirdi sözlerini.

Baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğü bir bakışla ona gülümsedi ve sutyeninden taştan iri göğüslerini göstermek için gömleğini yırtarak açtı.

Ona odadan çıkarken eşlik etmek için ayağa kalkmıştı ki, kız ona sarıldı ve dudaklarını onunkilere kilitleti. Adam çok şaşırılmıştı; elleri kadının beline gelip onu kendisinden uzaklaştırmadan önce birkaç saniye öylece durdu.

"Bebeğim, beni istediğini biliyorsun," dedi sahte bir incinmişlikle. Onun oyunları ile işi bitmişti. Masasına doğru yürüdü ve tek bir düğmeye bastı. Hoparlöre, "Güvenlik, derhal ofisime gelmeniz gerekiyor," dedi.

Bir dakika içinde iki iri yarı adam odaya girdi ve hâlâ yarı çıplak olan kadının patronlarına sarılmaya çalıştığını gördü. "Lütfen bu kadına binanın dışına kadar eşlik edin ve bir daha içeri girmesine asla izin vermeyin," dedi öfkesini güçlükle kontrol ederek.

"Evet, Bay Anderson, hemen," diye profesyonelce cevap verirken, her biri bir kolundan tutup onu yanından uzaklaştırdı.

Lucas sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini başının üzerine koydu. Tek düşünebildiği Tanrı'ya şükür ki karısı orada değildi ve bu duruma şahit olmamıştı. Kadını kendisinin davet ettiğini düşüneceğinden emindi.

Evliliklerinde güvensiz olmak için iyi bir nedeni vardı, çünkü adam son zamanlarda onu dışlıyordu. Aralarındaki yakınlığın bu kadar yüksek bir seviyeye ulaşması onu daha da uzaklaştırmıştı. Amy'ye aşık olduğunu fark ettiğinde orada öylece oturdu.

Birdenbire hiç de yük gibi gelmemeye başladı.

Karısını severdi.

Onu seviyordu.

Birlikte bir çocuk sahibi olacaklardı.

Birdenbire tek istediği eve gidip onu kollarıyla sarmak ve ona kendisi için ne kadar önemli olduğunu tekrar tekrar söylemek oldu. Onu hayatının dışına itmekten bıkmıştı. Kapıya yönelmek için ayağa kalkmaya başladı ama üzerinde çalıştığı işi bitirmesi gerektiğini hatırladı. Kontrat o akşam teslim edilecekti ve neredeyse bitirmek üzereydi.

Bir saat daha geçmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecekti, her ne kadar bir ömür gibi gelse de. Eve gidebilmek için hemen işinin başına döndü. Yüzündeki gülümsemeyi engelleyemiyordu. Yolda biraz gül almak için duracaktı. Onun için henüz bir tane almadığını fark etti.

Amy ofisten güzel evine doğru giderken gözyaşlarını tutamadı. Arabada oturmuş, derin bir hüznle eve bakıyor, bir daha asla kocasının kollarında uyuyamayacağını biliyordu. Kocasını onu nasıl aldatabilirdi? Ona bedenini ve sevgisini özgürce vermişti.

Kendini içeri girecek kadar topladı. Yatak odalarına çıkan merdivenleri yavaşça tırmandı ve bir kez daha gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü. Toparlanması uzun sürmeyecekti; çünkü sadece kendisine ait olduğunu düşünmediği hiçbir şeyi yanına almayacaktı.

Birkaç giysi ve bebek eşyası topladıktan sonra çantayı odasına götürdü. Son bir kez etrafına baktı ve sonra evlilik yüzüğünü çıkardı. Makyaj masasına oturdu ve kocasına bir not yazdı.

Yüzüğünü mektubun üzerine koydu, bavullarını aldı ve bir daha arkasına bakmasına izin vermeden kapıdan çıktı.

Nereye gittiğine ya da oraya vardığında ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Sadece kaçması gerektiğini biliyordu. O kapıdan içeri girip kollarını ona doladığında eriyip kendisini sevmesi ve başka bir kadının kollarına koşmaması için yalvaracağından çok korkuyordu. Ona zaten kalbini vermişti; ona sunacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Onun istediği hiçbir şeye sahip değildi.

Amy otoyola çıktı ve güneye doğru sürmeye başladı. Birkaç saat sonra Salem'den geçiyordu ve burası ona yeterince uzak gelmiyordu. Yine de biraz ağrımaya başlamıştı ve bir dinlenme tesisinde durup biraz esnedi. Tom'u arayıp onunla konuşmak istedi ama Tom işteydi ve Lucas'ın konuşmaya kulak misafiri olmasından çok korkuyordu. Onu daha sonra aramak zorunda kalacaktı çünkü o anda bir arkadaşına gerçekten ihtiyacı vardı.

Tekrar yola çıktı ve güneye doğru sürmeye devam etti. Birdenbire Eugene'in yanındaki Springfield'a varmıştı. Hep oraya gitmek istemişti, bu yüzden bir sonraki çıkışa saptı ve şehir merkezine vardı.

Otoyoldan çıkıp iş bölgesine girdi ve ucuz bir otel aramaya başladı.

Hilton'un önünden geçti ve başını salladı. Orası şu anki fiyat aralığının dışındaydı.

Sonunda küçük bir dalış yeri buldu ve içeri girdi.

Uzun zamandır hatırlayamadığı kadar yorgun bir halde içeri girdi. Tezgâhın arkasındaki adam ona bakıyor, eksik dişleri ve kötü kokusuyla onu biraz korkutuyordu.

"Bu gece için bir oda istiyorum lütfen," diye sordu sessizce.

"Kredi kartınız var mı?" diye çıkıştı ona.

"Hayır, nakit param var," diye cevap verdi kredi kartını kullanmak istemediği ve adamın bilgilerine sahip olduğuna güvenmediği için.

"Normalde bir şey çalma ihtimalinize karşı kredi kartı istiyoruz..." Tekrar baktı.

"Oh, o zaman sanırım başka bir yer bulmam gerekecek," dedi sakince, her an düşecekmiş gibi hissetmesine rağmen.

"Sanırım bu sefer nakit olarak yapabiliriz," dedi biraz umutsuzca. Eğer kapıda çift kilit yoksa o yerde kalmayacaktı. Adama hiç güvenmiyordu.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Amy ve ardından gerekli evrakları doldurdu, anahtarını aldı, arabasını kaptı ve kapısının önündeki park yerine gitti.

Yorgun bir şekilde araçtan indi, bavulunu aldı ve kapıyı açtı. Sigara ve bayat bira kokusu karşısında biraz nefesi kesildi. İçini çekti ve içeri adım attı. Bulunduğu mahalle pek güvenli görünmediği için pencereyi açmaya bile korkuyordu. Artık Bayan Anderson olmayacaktı ve evlenmeden önceki gibi bir hayata alışmak zorunda kalacaktı.

Oda gerçekten umurunda değildi; kocasının ihanetinden dolayı o kadar boştu ki. Bir gece önce onun kollarındaydı ve sadece birkaç saat sonra bir başkasının kollarındaydı. Teşekkürler

Yorgunluğuna şükretsın çünkü neredeyse anında huzursuz bir uykuya daldı.

"O zaman hangi cehenneme gitti?" diye bağırdı Lucas aşçısı Rosa'ya. Amy'nin gitmesinin onun suçu olmadığını biliyordu ama korkusunu ve öfkesini çıkarabileceği başka kimse yoktu.

Karısını kollarına almayı bekleyerek eve gelmişti. Gülleri göğsüne bastırmıştı.

Kapıyı açmış ve ona seslenmişti. Cevap gelmeyince paniğe kapılmamış, merdivenlere yönelmiş ve orada uyuduğunu düşünmüştü.

Son zamanlarda çok daha fazla yorulmuştu ve hem onun hem de oğlunun sağlığı için endişeleniyordu. Kendisinin bebeğe erkek, onunsa kız dediği gerçeğini düşününce gülümsedi. Sağlıklı ve güvende olduğu sürece bebeğin cinsiyeti ikisinin de umurunda değildi.

Sessizce yatak odalarına girdi ve etrafına bakındı. Kız orada olmayınca kaşlarını hafifçe çattı ama sonra banyoda olduğunu düşündü. Kapıya doğru yürüdü ama orada da yoktu.

Tam dışarı çıkıp Rosa'ya nerede olduğunu sormak için dönüyordu ki, masanın üzerinde bir kâğıt parçasının üzerinde duran yüzüğünü gördü. Anında öfkelenmişti. Onu terk etmişti. Bunu hissetmişti. Onu sevdiğini söylemiş ve yine de çekip gitmişti. Nereye gitmiş olursa olsun onu geri getirecek ve çocuğunu ondan alacaktı ve sonra da giden kendisi olacaktı.

Onu aptal yerine koyup orada tek başına ve savunmasız bırakmayacaktı.

Ona yalan söylemişti. Onu sevdiğini söylemiş ve sonra da onu terk etmişti. Bu süreçte açgözlü küçük ellerine geçirebildiği her şeyi aldığından emindi. Tüm bu zaman boyunca onunla oynamıştı.

Yavaşça kâğıda doğru yürüdü ve ne yazdığını bilmek istemese de kendini durduramayarak kâğıda baktı.

Lucas,

Beni sevemediğin için çok üzgünüm. Aramızda hiçbir zaman böyle bir anlaşma olmamasına rağmen sana ne kadar aşık olduğuma engel olamıyorum. Sen başka bir kadının kollarında olmak için beni terk ederken ben artık burada seninle yaşayamam. Çocuğumuzu sevdiğini biliyorum ve onu senden uzak tutmaya çalışmayacağım ama şu anda kendi sağlığım için uzaklaşmak zorundayım. Bebek doğduktan sonra seninle iletişime geçeceğim ve o zaman bir şeyler ayarlayabiliriz. İşleri yoluna koyar koymaz arabayı size iade edeceğim. Onu senden almaya çalışmıyorum; sadece ayrılmak için başka bir yolum yoktu.

Amy

Notu yaklaşık on kez okudu, neler olduğunu anlamıyordu. Onu aldatmıyordu. Neden öyle düşünsün ki? Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede öfkeden kafa karışıklığına geçti.

Sakinleşti ve notu bir kez daha okudu. Neler olup bittiğini öğrenmesi ve hemen sonuca varmaması gerekiyordu.

Sanki transa geçmiş gibi yavaşça merdivenlerden indi. Rosa'nın yemek pişirdiği mutfığa girdi. Rosa hiçbir sorun yokmuş gibi, "Merhaba Bay Anderson, bugün eve erken geldiniz," dedi. Bu tavır onun öfkesinin yeniden ön plana çıkmasına neden oldu.

"Karımı gördün mü?" diye sordu sesini ısırarak. Kadın kaşlarını çatarak ona doğru döndü. "Bir süre önce gitti," dedi şaşkınlıkla, sanki bunu bilmesi gerekiyormuş gibi. İşte o zaman ona bağırdı.

Hemen kendini kötü hissetti ve sakinleşti. "Özür dilerim Rosa," dedi. "Sadece o gitti ve elimde sadece bu not var," dedi notu Rosa'nın önüne iterken.

Notu taradı ve tekrar okuduğunda nefesi kesildi. Yüzünde biraz şüpheyle Lucas'a baktı. Amy'nin Rosa ile arkadaş olduğunu ve ikisinin birlikte çok zaman geçirdiğini biliyordu.

"Ben karımı aldatmadım," diye kendini savunmaya başladı. Ona bir şey açıklamasına gerek yoktu ama gözlerinde gördüğü kınama hoşuna gitmemiştir.

Sanki patronuna ters ters baktığını biliyormuş gibi hemen yere baktı.

"Bu beni ilgilendirmez," dedi ona.

"Amy'nin bugün nerede olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu Rosa'ya.

"Onu görmediniz mi Bay Anderson? Ona bir öğle yemeği hazırladım ve ofisinize getiriyordu. Her gece geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldığınız için size romantik bir öğle yemeği sürprizi yapmak istediğini söyledi. Ayrılırken çok heyecanlıydı" dedi.

"Eve düşündüğümde çok daha çabuk geldi, ama bir şey unuttuğunu düşündüm, çünkü burada sadece on beş dakika kaldı ve sonra başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıp gitti," diye sözlerini tamamladı.

Lucas aniden yanındaki sandalyeye çöktü. Bacakları onu daha fazla taşıyamayacakmış gibi hissediyordu. "Hayır," diye haykırdı sesinde öyle bir yıkım vardı ki Rosa elini onun omzuna koydu.

Laura oradayken ofise gelmiş olması gerektiğini biliyordu. Eğer doğru zamanda orada olsaydı, bir ilişkisi varmış gibi görünebilirdi. Yavaşça ayağa kalktı. Odadan çıkarken, "Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedi.

Bir saat sonra yine başını ellerinin arasına aldı. Güvenlik görevlileriyle konuşmuş ve evet, kadının öğlen orada olduğunu ve beş dakika içinde ayrıldığını öğrenmişti. İstenmeyen ziyaretçinin dışarı çıkarılmasından sadece birkaç dakika önce oradaydı.

Yani, onun bir ilişkisi olduğunu düşünüyordu. Ona güvenmemesinin biraz uygun olduğunu düşünüyordu. Neden içeri girip ne yaptığını sormamıştı? Onu başka bir kadının kollarında bulduğunu ve böylece evlilik öncesi anlaşmayı atlatıp sahip olduğu her şeyi alabileceğini düşündüğünü varsaydı. Yanlış düşünmüştü.

Ne kadar aldığını öğrenmek için bankaları aradı. Yarım saat sonra telefonu kapattı ve bir kez daha utanç duydu. Hiçbir şey almamıştı. Nerede kullanıldıklarını öğrenmek için tüm kredi kartlarının izini sürmüş ve hiçbirini kullanmadığını tespit etmişti.

Bugün hiçbirini kullanmadığı gibi, annesiyle birlikte evi döşediklerinden beri bir kez bile kullanmamıştı. Sıfır alışveriş vardı. Neden bunların hiçbirine dikkat etmemişti? Onun alışverişe çıkmadığını ya da hiçbir yere gitmediğini fark etmemişti.

Bir kez daha yatak odalarına girdi ve onun orada olmasına duyduğu ihtiyacı hissetti. Onunla bebek alışverişine çıkmak hoşuna gitmişti. Her yeni alışverişte çok heyecanlanırdı. O gezileri, alışveriş merkezlerinden nasıl geçtiklerini ve onun mücevher mağazalarına ya da birçok moda butiğine hiç bakmadığını düşündü.

Annesinin Amy'ye verdiği küçük mücevher kutusuna baktı ve onun için aldığı birkaç parçanın hâlâ orada olduğunu fark etti. Birkaç giysi ve geri vereceğini söylediği arabadan başka bir şey almamıştı.

Araba!

Birden ayağa fırladı ve ofise doğru koşmaya başladı. Kredi kartlarını kullanmadığı için onu nasıl bulabileceği konusunda umutsuzluğa kapılmıştı ki, aracında takip sistemi olduğunu fark etti. Hırsızlık ya da kaza ihtimaline karşı bunu her zaman eklerdi.

Birkaç dakika içinde aracın yerini tespit etti. Saatine baktı. Saat gecenin sekiziydi. Pilotunu aradı ve jeti hazırlamasını söyledi. Bir saat içinde Eugene'e doğru yola çıkacaklardı.

Lucas arabasına atladı ve PDX Havaalanı'na doğru giderken babasını aradı. Lucas olan biten her şeyi anlatırken babası onu dinledi. Lucas her şeyi anlattığında babası, "Onu geri getir oğlum, o senin başına gelen en iyi şey," dedi.

"Çok inatçı ve aptalca davrandım baba. Onu seviyordum ve kalbimi ona verirsem her şeye sahip olacağından korkuyordum. Sonunda anladım ki artık bunun bir önemi yok çünkü o hayatımda olmadan kalbimin atıp atmamasının bir önemi yok," diye boğuk bir sesle sözlerini tamamladı.

Babası ona kendini toparlaması için bir an verdi ve sonra bir şeye ihtiyacı olursa annesiyle birlikte yanında olacaklarını söyledi.

Lucas babasıyla konuştuktan sonra kendini biraz daha iyi hissetti. Ailesinin Amy'yi ne kadar çok sevdiğini biliyordu.

Anne ve babasıyla, onların Amy'yi şu ya da bu konuda övdüklerini duymadan tek bir konuşma bile yapamazdı. Amy'yi gün içinde sık sık ailesinin evinde bebek için bir şeylerle uğraşırken bulabiliyordu.

Annesi de Amy'nin bebek odasını bitirmesine yardım etmişti. Duvarlara güzel şablon desenleri yapmışlar ve perdeler dikmişlerdi. Bir gün neden gidip bir şeyler almadığını sormuş ve annesi ona çocukmuş gibi bakmıştı. *"Kalpten geldiği zaman çok daha anlamlı oluyor."*

"Çocuğumuz büyüdüğünde, büyükannesi ve annesinin onu çok sevdiklerini ve ilk odasını şimdiye kadarki en iyi yer haline getirmek istediklerini bilecek" dedi.

Lucas havaalanına ulaştı ve varışından otuz dakika sonra havadaydı. "Uçuş sadece kırk dakika sürecek Bay Anderson," dedi pilotun sesi dahili telefondan. Havalandıklarında görevlisi ona çok ihtiyacı olan içeceği getirdi.

Karısının gideceği yere ulaşımını, iner inmez onu bekleyecek şekilde ayarladı.

Jetten indi ve bekleyen bir şehir arabasına bindi. Şoföre adresi verdi ve varış noktasına ulaştığında dehşete kapıldı.

Orada olduğunu, arabasının ön tarafta durduğunu ve yerinde olmadığını görünce anladı.

"Burada beklememi ister misiniz?" diye sordu şoför.

Lucas ona birkaç banknot uzattı, "Hayır, teşekkürler. Başka ulaşım araçlarım var ama teşekkür ederim," dedi ön kapıya doğru yürürken.

Pis tezgâhın arkasındaki tezgâhtar Lucas'a hayranlıkla bir aşağı bir yukarı baktı. "Oda mı arıyorsunuz?" diye sordu onun yanından geçerken. Lucas adamın oraya getirmeyi planladığı ucuz fahişeyi aradığını düşündü. Lucas kendini beğenmiş biri değildi ama adamın oraya kendisi gibi müşteriler getirmediğini de biliyordu.

"Eşim bugün erken saatlerde buraya giriş yaptı. Hangi odada kaldığını bilmem gerekiyor. Çıkış yapacak," dedi Lucas otoriter bir tavırla.

"Müşterilerim hakkında bilgi veremem," dedi adamın sesi titreyerek ve Lucas'ın gözleriyle tam olarak buluşmadan.

Lucas bu Wiesel'i gömleğinden tutup duvara fırlatmaya hazırdı ama sakın kalırsa istediğini çok daha kolay elde edebilirdi.

Lucas tezgâhın üzerine yüz dolarlık bir banknot koydu ve küçük adamın neredeyse ağzının sulanacağını gördü. Parmaklarını banknotun üzerinde tutarken tek söylediği, "Amy Anderson'ın odası lütfen," oldu.

Adam daha fazla tartışmadan, "On iki numaralı odada," dedi. Lucas'a anahtarı uzattı ve zengin adam fikrini değiştirmeden önce tezgâhtan hesabı kaptı. Lucas başka bir şey söylemeden dışarı çıkıp on ikinci kapıya doğru yürüdü.

Orada durup dinledi ve herhangi bir ses duymadı, bu yüzden anahtarı soktu ve düğme kolayca döndü. Kapıyı iterek açmaya başlamıştı ki bir zincir onu durdurdu. Aralıktan baktı ve onu yatakta yatarken gördü, uykusunda titriyordu ve elini karnının üzerinde koruyucu bir şekilde tutarak kendi içine kıvrılmıştı.

Lucas kapıyı birkaç santim kendine doğru çektikten sonra içeri doğru hızlıca salladı ve zincir fazla çaba harcamadan koptu. Binadaki güvenlik eksikliği onu dehşete düşürmüştü. O odaya girdiğinde Amy uyanmamıştı bile.

Mekânın kokusu midesini bulandırmaya yetmişti. Kendisine ve çocuğuna kalıcı bir zarar gelmeden önce onu oradan hemen çıkarması gerekiyordu.

Yatağın kenarına oturdu ve onu hafifçe sarstı. Amy onun dokunuşuyla irkilerek uyandı ve gözleri dehşet içinde yuvarlanarak doğruldu.

"Tanrı'ya şükür sadece sen varsın Lucas," dedi ona nefes alış verişi kontrol altına alınırken.

Onun kim olabileceğini merak etti ve sonra katibi düşündü ve neden korkmuş olabileceğini anlayabildi.

Resepsiyon görevlisi değil de o olduğu için duyduğu mutluluk, Lucas'ın odasında oturduğunu fark etmesiyle çabucak unutuldu.

"Buraya nasıl girdin? Nerede olduğumu nasıl bildin?" diye sordu.

"Arabanda takip cihazı var Amy ve sen benim seni gözetlediğim konusunda bağırmaya başlamadan önce, tüm araçlarımızda takip cihazı var. Herhangi birinin çalınması ihtimaline karşı bir güvenlik önlemi." Kavgayı ertelemeye çalışırken elini kaldırdı.

"Olanlar hakkında bana söyleyecek çok şeyin olduğunu biliyorum, ancak senin ve çocuğumun bu sağlıklı ortamda bulunmasından gerçekten rahatsızım. Buradan sadece birkaç mil ötedeki Valley River Inn'de bir süit ayırttım bile. Oraya gidelim, biraz yemek yiyelim ve konuşmamızı yapalım," dedi her zamanki sakin, emredici sesiyle.

Amy'nin bir şey söylemesini beklemedi. Sadece eşyalarını topladı, ki hiçbir şeyin ambalajı açılmadığı düşünülürse bu oldukça kolaydı. Çantasını hâlâ açık olan kapıdan çıkardı ve kamyonu yerleştirdi.

Amy hâlâ bir şey söylememiş ya da yerinden kıpırdamamışken, odaya girdi, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kollarının arasına aldı ve sonra yavaşça arabanın ön yolcu koltuğuna bıraktı. Komodinin üzerine 'kilit için' yazılı bir notla birlikte birkaç yüz dolarlık banknot daha koydu ve ardından arabayı hızla gecekondu motelinin otoparkından çıkardı.

Lucas otelin adresini GPS'ine programladı ve on dakika içinde Valley River Inn'deydi. O gece neredeyse hiç trafik yoktu. Amy yolda ona hiçbir şey söylemedi. Yolcu koltuğunda oturmuş, başını Lucas'tan yana çevirmiş ve kollarını kavuşturmuştu.

Amy'nin içinden aynı anda pek çok duygu geçiyor ve neye odaklanacağını bilemiyordu. En ön planda olan duygu aşktı. Adamı o kadar çok seviyordu ki. Onsuz hayatı çok sonsuz ve boş görünüyordu.

Onu, birçok farklı kadınla ilişki yaşarken arkasına yaslanamayacak kadar çok seviyordu. Kızıl saçlı kadının son olmayacağını biliyordu. O canlı, yakışıklı ve her kadının hayaliydi. Bakın ona ne kadar çabuk aşık olmuştu.

Otele vardılar ve kadın itaatkâr bir şekilde onu takip etti. O gece onunla daha fazla mücadele edemeyecek kadar yorgundu. Kocasını etrafta dolanırken arkasına yaslanıp oturacak türden bir kadın olmadığını ona mantıklı bir şekilde açıklamak zorunda kalacaktı.

Güzel süite girdiler ve sinirleri kopma noktasına kadar gerildi. Onu o iğrenç odadan çıkardığından beri onunla hiç konuşmamıştı. O yerin gittiğini gördüğü için üzgün değildi.

Belki konuştuktan sonra bebek doğana kadar eski dairesinde kalmasına izin verirdi. Bebeğe zarar verebileceği için o sırada çalışmaması konusunda kesin emir aldığını biliyordu.

Çocuğunu incitecek hiçbir şey yapmazdı. Koltuğa oturup ne söyleyeceğini görmek için beklerken eliyle karnını okşadı.

Lucas telefonun başına geçip yemek siparişi verdi ve sonra kanepede onun yanına oturdu.

"Amy, beni terk ettiğini fark ettiğim andaki kadar hiç korkmamıştım. Benim için ne ifade ettiğinin nasıl farkına varmazsın?" diye konuşmaya başladı. Amy cevap vermek için ağzını açtı ama adam nazikçe başını salladı ve sonra onu kucağına çekti.

Mücadele etmesi gerektiğini biliyordu ama bu kadar acı çekmesinin nedeni o olsa da, ona sunduğu rahatlığı istiyordu. Adam yavaş daireler çizerek sırtını ovmaya başladı ve kadın yeniden dökülmek isteyen gözyaşlarıyla savaşmak zorunda kaldı. Vücudunda nasıl tek bir gözyaşı kaldığını anlamıyordu.

"Bana bak, lütfen," diye yalvardı ona. Sonunda dönüp onun gözlerinin içine baktı. Sevgi ve içtenlikle dolu görünüyorlardı. "Seni seviyorum," dedi basitçe.

Sonunda gözyaşlarını tutma savaşını kaybetti ve gözyaşları özgürce yanaklarından aşağı süzüldü ve uzun zamandır istediği sözleri nihayet duyarken vücudu hafifçe titredi.

"Seni ve sadece seni seviyorum," dedi tekrar, gözyaşlarını nazikçe silerken. "Bugün gördüğün şey benim başka bir kadına yapışmam değildi. O beni geri kazanmaya çalışan eski bir kız arkadaşımdı. Biraz daha kalsaydınız, hamlesini yapar yapmaz onu kendimden uzaklaştırdığımı ve güvenliğin onu binadan çıkarmasını sağladığımı görürdünüz. Yanlış zamanda yanlış yerde olmaktan bahsediyoruz," diye bitirdi sözlerini yüzünde mahcup bir sırıtışla.

Ona baktı ve bir umut ışığı hissetmeye başladı. Adam onu sevdiğini söylüyordu ve belki de gerçekten yanlış bir sonuca varmıştı. "Neden seni aldatacağımı düşündün ki? Seninle sevişmek hayatımda yaşadığım en iyi seks. Çok daha fazlası. Sana asla doyamıyorum. Sen her gece benimleyken neden başka bir kadına gitme ihtiyacı duyayım ki?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Onun gibi bir kadını istemeniz bana daha mantıklı geliyor. Ben sofistike ya da güzel değilim. Bebek yüzünden benimle birlikte olmak için tuzağa düştün. Bu beni gerçekten sevebilmenden daha mantıklı," diye hıçkırarak sözünü kesti ve daha fazla konuşmadı.

Lucas onun çenesini kaldırdı ve dudaklarını onun dudaklarının üzerine yerleştirerek yumuşak dokunuşlarının verdiği hissin tadını çıkardı. Onun en hafif dokunuşuna her zaman yaptığı gibi hemen karşılık verdi. İşler kontrolden çıkmadan önce geri çekildi, ki bu onun için çok kolaydı, çünkü karısına doyamıyordu.

"Amy, en iyi şekilde başlamadığımızı kabul ediyorum ama artık bunların hiçbir önemi yok. Şu anda önemli olan tek şey birbirimiz ve çocuğumuz hakkında ne hissettiğimiz" dedi elini Amy'nin karnında gezdirirken.

"Seni çok seviyorum. Böyle bir aptallık yaptığım için özür dilerim. Sana kalbimi vermekten korktum çünkü sen zaten bana her yönden sahipsin. Senin için ateşin içinden geçerdim. Seni evrenin sınırlarına kadar avladım. Sensiz yaşayamam ve yaşamayacağım. Sen ve çocuğumuz benim hayatta kalma sebebimsiniz. İkiniz olmadan hayatımda ne neşe ne de tutku var. Hiçbir anlamı yok" dedi.

Ona inanıyordu. Onu seviyordu.

Onu seviyordu!

Hayatında hiç o andaki kadar büyük bir mutluluk hissetmemişti; kocasının kucağında, kolları ona sıkıca sarılmış bir şekilde oturuyordu. Kocasının yüzündeki sevgiyi görebiliyor ve vücudunda hissedebiliyordu. Her şeyin yoluna gireceğini biliyordu. Tüm zorlukları yenen bir çift olacaklarını biliyordu.

"Seni çok seviyorum Lucas. Sanırım seni ilk tanıştığımız andan beri seviyorum. Buna karşı koymak için çok uğraştım ama senin gibi bir adamla savaşmak mümkün değil. Hayatımın geri kalanında birlikte olmak istediğim kişi sensin," diye mırıldandı.

Amy kollarını kocasının boynuna doladı ve o gece onları çok uzun süre ayakta tutacak bir tutkuyla onu öptü.

Sonsöz

"İkın bebeğim, ıkın. Çok iyi gidiyorsun. Kafasını görüyorum," diye mırıldandı Lucas dehşet dolu bir fısıltıyla.

"Arrrgggggg..." Amy kalan son gücünü kullanıp son bir hamle yaparken homurdandı. Yatağa sırt üstü yığıldı ve ardından hayal edilebilecek en tatlı sesi duydu.

Güzel kızının ilk ağlayışı.

Birden doktor çocuklarını göğsünün üstüne yatırdı ve ilk öfke nöbetini geçiren kızının buruşmuş yüzüne baktı.

"Kesinlikle babasının mizacına sahip," diye güldü Lucas kızlarını tepeden tırnağa okşayıp onun her yönden iyi olduğundan emin olurken. "Sanırım acıktı ve hepimize haber veriyor," diye kıkırdadı.

Yorgunluktan bitap düşmüş olan Amy bile kocasından küçük kızına bakıyor ve ailesi büyürken gurur ve mutluluk duyuyordu. Lucas'ın gözlerinde parlayan sevgi ve gururu görebiliyordu ve bu dünyadaki en güzel şeydi.

"Jasmine şimdi babasının onu kucağına almasını istiyor," dedi Amy Lucas'a. Lucas onu nazıkçe kucağına aldı ve göğsüne bastırdı. Onun nefes alış verişindeki küçük hareket dünyanın en muhteşem hissiydi. Bir gece önce Amy'nin karnının içinden attığı tekmeleri hissediyordu. Şimdi onu kollarında tutuyordu.

Doktorlar onu çabucak temizledikten sonra üçü oda değiştirdi. Kapı çalındığında orada birkaç dakikadan fazla kalmamışlardı.

"İçeri girebilir miyiz?" dedi normalde gürleyen kayınpederinin kısık sesi.

Lucas gururla, "İçeri gel baba, ilk torununla tanış, Jasmine Katherine Anderson," dedi.

Yusuf torununu nazıkçe oğlunun elinden aldı ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. İşler hiç de kötü gitmemişti, diye düşündü kendi kendine. Hastanedeydi, kucağında yepyeni torunu vardı ve oğlu mutlu bir evlilik sürdürüyordu.

Oğlu yaşlı babasına teşekkür etmeliydi ama Joseph çocukları bir araya getirmek için yaptığı her şey için övgü istememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. İhtiyacı olan tek teşekkür güzel torunuydu.

Joseph, Amy'den Lucas'a gülümserken, "İkiniz burada gerçekten iyi iş çıkardınız," dedi. "Hayatımda gördüğüm en güzel bebek," diye devam etti.

İsteksizce kız bebeği Katherine'e verdi ve salıncakta oturup kıymetli hediyeği göğsüne bastırarak ona ninni mırıldanırken yüzündeki ışıltıyı izledi. "Neredeyse bir Noel bebeğimiz oluyordu," diye güldü Joseph. Aralık ayının yirmi üçüydü. Hepsi Jasmine'in tüm aile için mükemmel bir hediye olduğu konusunda hemfikir di.

"Sanırım Jasmine'e gelecek yıl Noel'de doğacak küçük bir kardeş vermek için çalışmamız gerekecek," dedi Lucas karısına iştahla bakarken. Katlandığı ağır işlerden sonra bile hâlâ dünyanın en güzel şeyiydi.

"Şimdi evlat, o boş eski malikanenin etrafında koşuşturan bir sürü torun istiyorum, ama karını korkutmak istemeyebilirsin. Hâlâ ilkinin acısını hissederken iki numaralı çocuktan bahsetmek asla iyi bir şey değildir," diyerek Amy'ye göz kırptı.

"Acı çoktan unutuldu baba. Bu kız bebeği dünyadaki her şeyden çok seviyorum ve onun için birçok kardeş yapmak istiyorum çünkü oğlunuzu çok seviyorum ve bu sevginin yapacağımızı bildiğim harika çocuklarla paylaşılması gerekiyor." Yusuf'un kalbi bu sözlerle biraz daha genişledi.

Yeni kızını seviyordu. Ona baba demesini istemişti çünkü bir babası olmadığını biliyordu. Onu gerçekten kendi çocuklarından biriymiş gibi seviyordu.

Oğluyla evli olduğu için artık onun ailesiydi. Yine de bunu ondan duymak hoşuna gidiyordu. Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Kapı bir kez daha çalındı ve Tom elinde kocaman bir oyuncak ayı, balonlar ve bir paket çikolatayla kapıdan içeri girdiğinde Amy'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Amy en yakın arkadaşına, "Tom, sonunda buraya gelmene çok sevindim," dedi.

Tom eğilip onu yanağından öperken, "Otoyolda bir kaza oldu, yoksa bir saat önce burada olurum," dedi.

"Gelin ve Tanrı Kızınızla tanışın," dedi Amy. Tom'un gözleri o anda yaşlarla doldu ve değerli bebeği kollarına aldı.

"O mükemmel Amy, tıpkı annesi gibi," dedi ona duygularını kontrol altına almaya çalışırken. Hep birlikte yaklaşık bir saat boyunca ziyarette bulundular ve Amy'nin kalbi neredeyse onunla birlikte odada bulunan insanlara duyduğu sevgiyle dolup taşıyordu.

"Çok iyiydin Amy. Seninle çok gurur duyuyorum. Şimdi sizi yalnız bırakalım çocuklar," dedi Joseph karısının ayağa kalkmasına yardım ederken.

Katherine yatağa doğru yürüdü ve torununu annesine verdi, o da hemen yiyecek bir şeyler aramaya başladı. Bu odadaki herkesi güldürdü.

"Ben de seni seviyorum anne. İkinizin de burada olmasına çok sevindim," derken Amy boğuldu. Katherine onun yanaklarına bir öpücük kondurdu ve sonra el ele kocasıyla birlikte odadan çıktı.

İkisi köşeyi döndü ve Joseph'in gözleri parladı. "Evet Katherine, bir oğlum gitti, iki tane kaldı. Dede olmayı seviyorum ve artık açgözlü olmaya başladım. Önümüzdeki on yıl boyunca her yıl yeni bebekler istiyorum," dedi sanki gerçekten de dileği gerçekleşecekmiş gibi.

"Şimdi Joseph, bunun gerçekten iyi sonuçlandığını kabul ediyorum, ama artık oğullarının hayatına karışmayacaksın. Onlar kendi eşlerini ve kendi yollarını bulabilirler," dedi kocasına sert bir şekilde, bunun nafile bir savaş olduğunu bilmesine rağmen.

Joseph kolunu karısına doladı ve arabalarına doğru giderlerken ıslık çaldı. Ortanca çocuğu Alex için mükemmel bir gelin seçmişti bile...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.